

சீவமயம்

தமரகுருபரன்

ர் 15

ஆண்டு மலர் தை-மீ 1964-ஞ்

இதழ்

ஆண்டு மலர் 25 நயா பைசா

வருடச் சந்தா ரூ. 1

“ குமரகுருபரன் ”

ஆசிரியர் குழு

1. வித்துவான் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் அவர்கள்
ஸ்ரீ காசிமடம் இளவரசு, திருப்பனந்தான்.
2. திரு. கே. சிவராமன் அவர்கள் M. A.,
சைவ சித்தாந்த தத்துவ விரிவுரையாளர்,
காசிச் சர்வகலாசாலை, காசி.
3. திரு. கே. எம். வேங்கடராமையா அவர்கள் M. A. B. O. L.,
பிரின்ஸிபால், செந்தமிழ்க்கல்லூரி, திருப்பனந்தான்.
4. ராவ்சாஹிப், வித்துவான். திரு. கு. அருணாசலக் கவுண்டர்
அவர்கள், தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளர், ம. தி. தா. இந்துக்
கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
22m211N50
5. திரு. ஆ. சி. ஷண்முகநயினார் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.,
வழக்கறிஞர், தென்காசி.
31K4
6. திரு. டி. எச். விவேகானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.
(Verification Officer) இந்து அறநிலைய இலாகா,
20, நங்கம்பாக்கம் ஹைரோடு, சென்னை - 6.
7. திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள் M. A.
தமிழ் விரிவுரையாளர், காசி இந்துப் பல்கலைக்கழகம், காசி.

T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை, B. A., B. L.

நிர்வாக ஆசிரியர்.

உள்ளுறை

வரிசை எண்.

பொருள்.

பக்கம்.

கட்டுரையாளர்

1. “குமரகுருபரன்” பதினைந்தாவது ஆண்டு மலர். i
2. சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை (கட்டுரை 76) 1
தொண்டை மண்டலாதினம் குருமகா சந்திரானம், சீலநீ
ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள்,
3. இரண்டாம் நந்திவர்மனின் காசாக்குடி செப்பேடுகள். 7
திரு K. M. வேங்கடராமையா அவர்கள் M. A. B. O. L.,
முதல்வர், K. V. S. S. கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
4. திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரம் Tirumantiram, 13
Tantra the Fifth
டாக்டர். பர. நடராசன் அவர்கள் M. A., D. Litt.,
சட்டசபை உறுப்பினர், சென்னை-31.
5. திருமுருகாற்றுப்படை 17
பேராசிரியர், திரு. தெ. பெர. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
அவர்கள், M. A. B. L., M. O. L., அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
6. Hymns of the Tamil Saivite Saints, 24
7. தருமம். 25
திருமுருக கிருபானந்தவாரி அவர்கள், சென்னை.
8. நாவரசின் நகையாடல். 28
பேராசிரியர், திரு. கோ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், M. A., B. L.,
தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர்.
9. கீதை காட்டிய வழி. 34
பேராசிரியர், திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள், செந்தமிழ்க்
கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
10. வைதாரையும் வாழவைப்போன். 40
திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள், M. A. ‘காந்தமலை’
கல்யாணநகர், சென்னை-28.

11. நீதிநெறி விளக்கம். (உரைநடையும், ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பும்.) 44
பாலகவி, வயிநாகரம், திரு. வே. இராமநாதன்
செட்டியார் அவர்கள், தேவகோட்டை,
திரு. பொ. முத்தரசு அவர்கள், M. A., B. T., ஸ்ரீ குமரகுருபர
சுவாமிகள் கல்லூரி, ஸ்ரீவைகுண்டம்.
12. இராமலிங்க சற்குரு புலம்பற்கண்ணி. 47 •
தொகுத்தவர், திரு. P. P. துரைசாமி அவர்கள்,
13. சிலப்பதிகாரத்தில் இசைப் பாடல்கள். 49
புலவர், திரு. மு. வை. அபரஞ்சி அவர்கள், M. O. L.,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைநகர்.
14. Saint Appar and his Hymns அப்பர் சுவாமிகளின்
அற்புதத் திருப்பதிகங்கள் (ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பு) 58
திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள், M. A., தமிழ்
விரிவுரையாளர், காசி இந்துப்பல்கலைக்கழகம், காசி.
15. தை மங்கை வந்தாள். 60
மதுரகவி மரபினர், திரு. T. N. N. கவிக்குஞ்சரப் பாவலர்
அவர்கள், திருச்சிராப்பள்ளி.
16. திருவருட்பயன்-தெளிவுரை. 61
திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள், தமிழ்ப்பேராசிரியர்,
செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.
17. தாயுமானவரின்-பராபரக்கண்ணிகள்,
பொழிப்புரையும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும். 65
திரு. கு. டமரசாமி அவர்கள், M. A. தமிழ் விரிவுரையாளர்
ஸ்ரீகுமரகுருபர சுவாமிகள் கல்லூரி, ஸ்ரீவைகுண்டம்.
18. பரதமா நாளும், கல்வியின் குறிக்கோளும். 66
சுவாமி பரமாத்மாநந்தா அவர்கள், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடம்
மைலாப்பூர்-சென்னை.
19. ஈங்கோய் இலக்கியம். 74
20. ஓம் சக்தி. 81
திரு. ஆ. சி. சண்முக நயினார் அவர்கள், B. A., B. L.,
அட்வகேட், தென்காசி.
21. Sri Kumaragurupara Swamigal Memorial
Neethineri Vilakkam Prize Endowment 85

சுவாமிநாதர்	...	403
சுந்தரர் நாடகத்தின் நாவுக்கரசு	...	414
சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளின் அற்புதத்திருப்பதிகங்கள் (ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு)	469, 516, 571	
சூரியனார் கோயில்	...	290
சேக்கிழார் கவிவளம்	...	148, 202
சைவ சமய நோக்கில் கிறித்தவம்	...	312
தருமம்	...	25
தாயுமானவர்	...	73
தாயுமானவரின் பராபரக் கண்ணிகள் பொழிப்புரையும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும்	65, 133, 152, 230, 260, 369, 413, 474, 496, 567	
திருஇடையாறு	...	518
திருகிய செம்மனம்	...	534
திருக்கருப்பறியலார்	...	549
திருச்சாயக்காட்டில் சாயாவனே சுவர் தேவார நிதி சேமவைப்பு ரூ. 30,000/-	...	476
திருச்செந்தூர் ஸ்ரீகுமரகுருபர சுவாமிகள் நினைவு (சுந்தர் சஷ்டி) அன்னம் பாஸிப்பு நிதி நிலப்பெறுமானம் ரூ. 9000	...	573
திருப்பல்லாண்டு	...	224
திருப்பனந்தாள் பிரதோஷக் கட்டளை நிதி ரூ. 3000	...	134
திருப்பூவணம்	...	345
திருத்தினை நகர்	...	471
திருநின்றியூர்	...	111
திருநீடுர்	...	153
திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரம் (Tirumantiram Tantra the Fifth)	13, 95, 144, 198, 239, 287, 336, 384, 439, 486, 541	
திருமங்கலக்குடி	...	249
திருமுகப்பாடல்	...	162
திருமுருகாற்றுப்படை	...	17
தில்லைச் சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை	233, 281, 329, 377, 481 529	
தில்லைவாழ்ந்தணர் திருவாதிரை திருமஞ்சனப் பரிசுநிதி 5000	...	429
திருவடிப்பெருமை	...	305
திருவருட்பயன் தெளிவுரை	61, 107, 167, 216, 243, 308, 359, 393, 401, 457, 513, 545	
திருவரசுதமிழ் முத்தமிழ் நூல்	...	185

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் மகா சிவராத்திரிக் கட்டளை நிதி ரூ. 1000	...	181
திருவொற்றியூரில் குமரகுருபர சுவாமிகள் நினைவு நாள் அன்னம் பாவிப்பு நிதி ரூ. 25000/-	...	325
தை மங்கை வந்தாள்	...	60
நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்	...	273
நாவரசின் நகையாடல்	...	28
நாடக நடையில் திருவெம்பாவை	...	449
நிதிநெறி விளக்கம் உரை நடையும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும்	44, 121, 163, 220	
பரி பாடலில் பரங்குன்றம்	...	409
பாரதமா நாடும் கல்வியின் குறிக்கோளும்	...	66
பாடுவது எப்படி	...	256
பேரின்பப் பழங்கடல்	...	444
புறமாண்பா அகமாண்பா	...	364
பூவும் நாரும்	...	568
மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் 150 வது ஆண்டு நிறைவு விழா	...	495
முத்துக்குமார சுவாமி பிள்ளைத்தமிழ் — உரைநடை	...	497
வைதாரையும் வாழவைப்போன்	...	40
வெண்காட்டு முக்குளம்	...	351

Articles in English.

A canonized Saiva Saint	...	502
Arudra Festival	...	560
Hymns of the Tamil Saivite Saints	24, 110, 172, 215, 255, 320, 363, 402, 456, 512, 552	
Maha Sivaratri Festival Thevara Goshti Nithi at Kalahasti Capital 10,000/-	...	522
Prayer of a Physician	...	488
Raja of Kalahasti Feeding Charity at Rameswaram Rs 50,000/-	...	278
Sri Kumaragurupara Swamigal memorial Neethineri Vilakkam Prize in Madurai College-Madurai 5000/-	...	85
Sri Kumaragurupara Swamigal Memorial Feeding Charity at Kadernath Rs 18000/-	...	231
Sri Kumaragurupara Swamigal Memorial Day Feeding Charity at New Delhi Rs. 5000/-	...	371

தமிழுலகும் சைவ உலகும், எப்பொழுதும் எண்ணி எண்ணிச் சிந்தை மகிழ்தற்குரிய வகையில் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருணந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் திருவருள் நோக்கப் பேருதவியால் தோன்றி வளர்ந்துவரும் குமரகுருபரன் யாவரும் பாராட்டத்தக்க வண்ணம் சிறந்ததோர் மொழித் தொண்டும், சிவநெறித் தொண்டும் ஆற்றிவருவது கண்கூடு.

ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் சிவநெறியிடத்தும் தீந்தமிழிடத்தும் கொண்டுள்ள பேரன்பு மாற்ற மனங்கழிய நின்றொளிரும் மாண்புடையது. அவர் பாடியருளியுள்ள பனுவல்களில் அப்பேரன்பு யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கக் காணலாம். இன்னும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கே தனிச்சிறப்பு நல்கும் அகம், புறம் ஆகிய பொருளி லக்கண அமைதிகளும், தமிழ் வடமொழி இலக்கியப் பொருள் நுணுக் கங்களும் அவர் பாடல்களில் நிறைந்துள்ளன. பொய்கண்டு அகலவும், மெய்ந்நிலை தேறவும் துணிபொருள் உணர்த்தும் மெய்ப் பொருட் பெட்டகமாகவும் அவை திகழ்கின்றன. அருமையில் எளிய அழகும், சிங்கவேறு போன்ற பெருமித நடையும், ஆற்றொழுக்குப் போன்ற நெகிழ்ச்சியும், ஆன்ற பொருட் சிறப்பும் நிறைந்தவை, அவர் பாடல்கள். எத்தகைய இனிய கற்பனைக்கும் இணையற்ற ஊற்றுகத் திகழும் இக்கருவூலத்தின் பயன் உலகின் எம்மருங்கும் பரவி, என்றும் மக்களுக்கு விழிப்பூட்டிப் பயன் நல்க வேண்டும் என்று திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் திருவுளங் கொண்டருளிணர்வுகள். அதன் பயனாகக் காசி மடத்தின் மூல முதல்வர் திருப்பெயரால் “குமரகுருபரன்” தோன்றி நிலவ அருள் செய்தும் அறக்கொடை நல்கியும் அருள் பாலித்துவரும் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி சுவாமிகள் அவர்கள் பொன்னார் திருவடிகளில் இப் பதினைந்தாவது ஆண்டு மலரை அன்புக் காணிக்கை யாகச் சமர்ப்பித்து மகிழ்கின்றேன்.

மாரிபோல் வழங்கும் வள்ளலாகவும், தனக்கென வாழாப் பிறர்க் குரியாளராகிய பெருந்தகையாகவும், ஈத்துவக்கும் இன்பமே வாழ்க் கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்ட துறவின் மணி முடியாகவும், “குமரகுருபரன்” வளர்க்கும் அறப்பெரும் செவிலியாகவும், தமிழ் உரங்கொண்டு சைவ வான் பயிர் தழைக்கத் தழைக்கும் பேரன்பின் நிலைக்களமாகவும் இலங்கி, அடியேனையும் இப்புண்ணியப் பெருந்

தொண்டில் ஈடுபடுத்தித் தடுத்தாட் கொண்டருளும் தவப்பெருஞ் செல்வர் சிவசிவ ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் பொற்பாத கமலங்களைத் திசை நோக்கித் தொழுது வழிவழித் தொண்டு பூண்டொழுகும் பேற்றினை வழங்கியருளும் கருணைக்கு மனமொழி மெய்களாலாகிய வணக்கத்தையும் நன்றியையும் பணிவுடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் ஆணைவழி நின்றொழுகும் ஸ்ரீகாசிமடம் இளவரசு வித்துவான் ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக் குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் ஆசிரியர் குழுவின் பணியில் மகிழ்வுடன் பொறுப்பேற்றுக் “குமரகுருபரன்” வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆக்கமும் ஊக்கமும் நிறைந்த அறிவுரைகளை அவ்வப்போது அருளி வருகிறார்கள். ஸ்ரீலக்ஷ்மி இளவரசு சுவாமிகள் அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி சுவாமிகள் அவர்களின் அன்பும், அருளும் அறிவுரைகளும் ஆற்றுப்படுத்த, ஸ்ரீலக்ஷ்மி இளவரசு சுவாமிகளின் ஊக்கவுரைகள் துணை நிற்க, இப்பதினைந்தாம் ஆண்டில் “குமரகுருபரன்” முன்னிலும் பன்மடங்கு வலிமையும் ஆற்றலும் கொண்டு பொதுநலப் பணி புரிவான் என்பது திண்ணம்.

ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிச் செய்த நூல்களுள் சிதம்பரச் செய்யுட்கோவைக்குப் பொருள் விளக்கக் கட்டுரைகள் எழுதியருள்பவர்கள் தொண்டைமண்டலாதீனம் குருமகா சந்நிதானம், ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் வழக்கம்போல் இவ்வாண்டும் தொடர்ந்து எழுதிவரத் திருவுளம் பாலித் துள்ளார்கள். டாக்டர் திரு. பா. நடராசன் M. A., D. Litt., அவர்களின் திருமந்திர ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் குறிப்புரையும் இவ்வாண்டு நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் புதிய விருந்து. அவர்களும் தொடர்ந்து எழுதி வருவார்கள் என்பதை மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். **Hymns of the Tamil Saivite Saints** என்ற நூலில் உள்ள திருமுறைப் பாடல்களும், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் தொடர்ந்து இடம் பெறும். தேவகோட்டைச் சித்தாந்தப் புலவர் மாமணி பாலகவி, வயிநாகரம் திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள் நீதிநெறி விளக்க உரை நடையும், அதனுடன் அதற்குரிய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் தொடரும். மேலும் சமய, இலக்கிய, செப்புப் பட்டய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதிவரும், திருப்பனந்தான் செந்தமிழ்க் கல்லூரி முதல்வர் சிவநெறிச் செல்வர். திரு. கே. எம். வேங்கடராமய்யா

அவர்கள், M. A., B. O. L., சென்னை 'திருப்புகழமிர்தம்' ஆசிரியர் திருமுருக கிருபானந்தவாரி அவர்கள், 'கலைமகள்' ஆசிரியர், திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் M. A., மைலாப்பூர் ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண மடம், "ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண விஜயம்" ஆசிரியர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி பரமாத்மாநந்தா சுவாமிகள் அவர்கள், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மொழி இயல் துறைப் பேராசிரியர், திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் M. A., B. L., M. O. L., தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் திரு. கோ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் M. A., B. L., பனசைச் செந்தமிழ்க் கல்லூரிப் பேராசிரியர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள், காசி இந்துப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர், திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள் M. A., ஸ்ரீவைகுண்டம்-அருள்நந்திநகர் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர், திரு. கு. பழநிசாமி அவர்கள் M. A., தென்காசி வழக்கறிஞர், திரு. A. C. சண்முகநயினார் அவர்கள் B. A., B. L., இன்னும் பல பேரறிஞர்கள், எழுதும் எழுத் தோவியங்கள் "குமரகுருபரனில்" இடம் பெறுகின்றன.

பல்வேறு துறைகளில், புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் அமைத்து, நுண் மாண் நுழைபுலம் செறிந்த கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் இசைப் பாடல்களையும், மொழி பெயர்ப்புக்களையும், மக்கள் நலனும் தமிழார்வ மும், சமயப் பற்றுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிவரும் எல்லா அன்பர்களுக்கும் எம் நன்றி என்றென்றும் உரியதாகும். "குமரகுருபரன்" நல்ல முறையில் திங்கள் தோறும் வெளிவருவதற்கு எப்பொழுதும் உதவிவரும் ஸ்ரீவைகுண்டம் அருள்நந்தி நகர் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு. பொ. முத்தரசு M. A., B. T., அவர்களுக்கும், "குமரகுருபரன்" வளர்ச்சிக்காக அயராது உழைக்கும் ஆசிரியர் குழுவினர்க்கும், உரிய காலத்தில் அச்சுப்பணியை நிறைவுசெய்து உதவும் 'குமரகுருபரன்' அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும் இதழ்களைக்குறித்த காலத்தில் அனுப்பி உதவிவரும் கலைக்கோவில் சிப்பந்திகளுக்கும் நம் நன்றி உரியது.

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை முன்னிற்க

தமிழும் சைவமும் தழைத்தினிது ஓங்குக குமரகுருபரன் வளர்க.

ஸ்ரீவைகுண்டம், }
14-1-1964.

இங்ஙனம்,
T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை, B. A., B. L.,
நிர்வாக ஆசிரியர்.

பொங்கல் வாழ்த்து

திரு. பொ. முத்தரசு அவர்கள், M. A., B. T.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் கல்லூரி,
அருள்நந்திநகர் - ஸ்ரீவைகுண்டம்,

(ஆசிரிய விருத்தம்)

1. திருவுடைய தமிழ்ச்சான்றோர் தெளிந்த நெஞ்சால்
செங்கதிரோன் வான்வெளியில் திரியும் செய்கை
கருவாக நிலவுலகில் காலம் தோறும்
காண்கின்ற மாற்றமெலாம் கருத்தில் கொண்டு
பருவரலும் கொடும்பனியும் பார்விட் டோடப்
பரவுவட திசைநோக்கும் பரிதிச் செல்வன்
வருகையினை மகிழ்ந்தேற்க வகுத்த நாளாம்
மாண்புமிகு தைப்பொங்கல் வாழ்க! வாழ்க!

2. உழுகின்ற தொழிலாலே உலகைப் பேணி
உழைப்போனின் உயர்வுதனை உணர்த்தி யார்க்கும்
கொழுமுகத்தில் கொழிக்கின்ற வளங்கள் எல்லாம்
குறைவின்றிக் கொடுவந்து திரட்டி ஆங்கே
எழுகின்ற தொழிலனைத்தும் சிறக்கச் செய்தே
எந்நாடும் இந்நாட்டுக் கிணையோ என்னத்
தொழுகின்ற பெருந்தகைமை தோன்ற நாளும்
சூழ்ந்துழைக்கத் தூண்டுவதே இந்நாள் கண்டிர்!

3. எத்துணையும் சலிப்பின்றி எல்லா நாளும்
 ஏர்பிடித்தோன் ஏவல்வழி எல்லாம் செய்து
 கொத்தாக நெல்மணியைக் குவிக்கக் கண்டும்
 கோதாகும் வைக்குவையே தின்று நம்மேல்
 பித்தான ஆனினத்தின் பெருமை போற்றிப்
 பெரியதொரு விழாஎடுத்துப் படையல் இட்டுப்
 புத்துணர்வை ஊட்டிவரும் பொங்கல் போலப்
 புவியிலொரு விழாவுண்டோ? புகலு வீரே!
4. எங்கெங்கும் புதுமையொளி இலங்கிப் பொங்கும்
 எட்டுணையும் இகலின்றி ஒருமை பொங்கும்
 மங்கலமாம் வாழ்க்கையினில் மகிழ்ச்சி பொங்கும்
 மக்களுளம் வளர்கின்ற வனப்புப் பொங்கும்
 திங்களெனக் கலைகளெலாம் திகழ்ந்து பொங்கும்
 செயல்திறமும் அறிவியலும் சிறந்து பொங்கும்
 எங்குமிலா இன்பமெலாம் இணைந்து பொங்க
 இன்னமுதம் வீடுதொறும் இசைந்து பொங்கும்.
5. ஆண்தகைமை எனும்அழகை அறிஞர் ஆய்வின்
 அளவுபடாக் காலமுதல் ஆண்டு வந்து
 பூண்டபெரும் புகழ்நிலையைப் பொன்ற விட்டுப்
 பொழுதெல்லாம் வீணாக்கும் சோம்பல் போக்கி
 மாண்புடைய தொழில்பலவும் வளர்க்கும் மேலோர்
 வகுத்துரைக்கும் நூலனைத்தும் தமிழில் ஆக்கி
 நீண்டொளிரும் புகழ்காக்க நினைக்கும் நெஞ்சில்
 நெடுமுயற்சி பொங்கவரு பொங்கல் வாழ்க !

சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை

தொண்டைமண்டலாதீனம் குருமகா சந்திதானம்
சீலந்ரு ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள்
ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் மடாலயம்,
காஞ்சி புரம்.

[கட்டுரை 76]

தருவள்ளுவர் 'செய்ந்நன்றி' என்ற பொருட்டாக 'உதவி' என்னும் சொல்லை ஆண்டார். 'செய்ந்நன்றி யறிதல்' என்னும் தலைப்பிலுள்ள திருக்குறள்களுள், செய்யாமற் செய்தவுதவி, காலத்தினாற் செய்த நன்றி, ஒன்று நன்றுள்ளக் கெடும், 'செய்ந்நன்றி கொன்ற மகன்' என்றுள்ளன. உண்மையால், உதவி நன்றி, நன்று என்னும் மூன்றும் ஒருபொருளான ஆதல் தெரியும். [நல் + து + இ = நன்றி, பல் + து + இ = பன்றி, வெல் + து + இ = வென்றி, தின் + து + இ = தின்றி (திற்றி)]. நல் என்பது நன்றி நன்று என்றவற்றின் முதனிலை. உதவிக்கு முதனிலை 'உத' என்பது. அஃது உகரம் சேர்ந்து உதவு எனநின்று ஏவற்கு உதவும். புல் - புல்லு, செல் - செல்லு, என்பனபோல ஏவல் முதனிலைகளுள் உகரம் இயைதல் இயல்பு. இச் சொல் 'உதவி' எனப் பெயராயிற்று. 'நன்றி' என்றதற்கு உபகாரம் எனப் பொருளுரைத்த பரிமேலழகர் 'உதவி' என்றதற்குப் பொருளுரைத்தலர். 'உதவிநயன்' என்ற தொடர்க்கு 'உதவியாகிய ஈரம் உடைமை' என்று பொருளுரைத்தார். அப்பொருளை நோக்கின் உதவியும் ஈரமுடைமையும் ஒன்றே எனல் புலப்படும். 'உதவியாகிய ஈரமுடைமையும்' 'சாரையாகிய பாம்பு'ம் ஓரன்ன தொடர்.

‘ஆகிய’ என்றதற்கு மட்டும் இஃது ஒப்பு. ஈரம் உடைமையாகிய காரணம் உதவும் காரியத்தைப் பயப்பது என்பது போன்ற பொருள் ‘சாரையாகிய பாம்பு’ என்ற தொடர்க்கு அமையாது.

உதவி (1) காரணமின்றிச் செய்யும் உதவி, (2) காலத்திற் செய்யும் உதவி, (3) பயனை ஆராயாது செய்யும் உதவி என மூவகைப்படும். கைம் மாறுகள் எல்லாம் காரணம் உடையன ஆகையால், காரணம் இல்லாத உதவியைச் செய்யாமற் செய்த உதவி என்றார் திருவள்ளுவர். அவ்வுதவிக்குக் கைம்மாறாக மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் கொடுத்தாலும் ஒத்தல் அரிது. அவ்வுதவி, ஒருவனுக்கு இறுதிலந்த சமயத்தில் செய்யப் பட்டதாயின், அவனை நோக்கச் சிறியதாயிருந்ததெனினும், அக்காலத்தை (இறுதிவந்த சமயத்தை) நோக்க, நிலவுலகத்தினும் மிகப்பெரியதே. முதற்பொருளாகிய இயல்பு நிலம்பொழுது இரண்டன் கண்ணும் உள்ள ஒன்று. தொல்காப்பியர் முதல் கருவுரிப்பொருள்களை விளக்கிய இடத்தில் முதற்பொருள் ஒன்றே என்றார். அது நிலத்தினதும் பொழுதினதும் ஆகிநிற்கும் இயல்பு. முதற்பொருள் ஒன்றே ஆவது அன்றிச் சிலவும் பலவும் ஆகாது. ஆயின், அவற்றுள் முதற்பொருள் யாது என்னும் வினா எழும். அவ்வினா எழ இடம் தாராமல், ‘முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுதிரண்டின் இயல்பு’ என ஒருமையிற் குறித்தார் தொல்காப்பியர். இதனை யறியாது பிற்காலத்திலக்கணத்தில் முதற்பொருள் நிலம்பொழுது என்று பன்மை கூறினர் பின்னோர். நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருளல்ல. நிலத்தினதும் பொழுதினதுமாகிய ஓரியல்பே முதற்பொருள். இயல்பாகிய ஒரு முதற்பொருள் நிலத்தின் கண்ணும் பொழுதின் கண்ணும் இருக்கிறது. இயல்புக்கு இடமான நிலமும் காலமும் வெவ்வேறு, அக்காலத்தாற் செய்த உதவி அக்காலத்தினும் பெரிதாக இருத்தல் இயலாது. அடுத்த நிலத்தை (ஞாலத்தை)க் காட்டிலும் பெரிதாக இருப்பதுகூடும். கூடுதலால், காலத்தினாற் செய்த நன்றி காலத்தினும் பெரிதாகாமல், இடத்தினும் பெரிதாகத் தட்டில்லை. இது குறித்த கட்டுரை பல ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் குமரகுருபரனில் குறளுரையாக வெளிவந்திருக்கிறது.

அம் மூவகைப்படும் உதவியும் அளவால் இருதிறப்படும். அளவு:— (1) ஒரு வீட்டார் தம் பக்கத்து வீட்டார்க்குக் காற்படி உப்பு அளந்து கொடுத்தார். கொடுத்தவரும் கொண்டவரும் அளவை வேண்டினர். கொண்டவர், த ம க் கு க் கொடுத்த அளவிற குறையும் மிகையும் இன்றித், தமக்கு உதவியவர்க்கு உப்பை அளந்து கொடுத்தார். இதுவும் இதுபோல் வனவும் உதவி வரைத்தாம் உதவி.

(2) தருமை யாதீனத்துச் சீலஸ்ரீ கயிலைக் குரு மணி அவர்கள் பல யாண்டுகளுக்கு முன், திருப்பழனியில் மலைமேல் ஆண்டவர் திருக்காட்சியில் முப்பொறியும் ஒன்றுபடப்பொருத்தி வழிபட்ட காலத்தில், புகழுடல் எய்திய சீலஸ்ரீ ஈசாந சிவாசாரியாரும் இருந்தார். அப்போத்து, மகா சந்நிதானம் அவர்கட்கு, நீர்வேட்கை மிக்குற்றது. அதை உடனே தீர்த்துக்கொள்ள ஆண்டுச் சாதனம் இல்லை. சிவாசாரியார் மலையின் இறங்கி நீர் கொண்டு மீண்டும் மேல் ஏறி, வெள்ளி யாலாய பாத்திரத்திற் கொணர்ந்த நன்னீரைத் தந்தார். மகா சந்நிதானம் அவர்கள் அதனை அருந்தி நீர் வேட்கையின் நீங்கி யினிதிருந்தார்கள். அவ்வுதவி சிறியதே ஆயினும், அவர்களது சால்பின் அளவுமிகப் பெரியது ஆதலால், சிவாசாரியார்க்கு எத்தனையோ முறைகளில் எவ்வளவோ கைம்மாருன உதவிகளைச் செய்து வந்தார்கள். அந்நீரளவும் சால்பளவும் ஒவ்வாமை, தருமையிலிருந்து கண்ட வர்க்கே தெரிந்த தொன்று. அஃது உதவி வரைத்தன்று உதவி. அதாவது உதவி செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்தாய உதவி யாகும். “சால்பு எவ்வளவு பெரிதாயிற்று உதவியும் அவ்வளவு பெரிதாம் என்பார் சால்பின் வரைத்து என்றார்” (புரிமேலழகர் உரை.)

“ உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி
செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

—குறள் 105.

இங்கே ஒருண்மையை யுணர்தல் அறிஞர்க்கு விருந்தாயிருக்கும். இக் குறளுரையிற் புரிமேலழகர் ‘செய்ப்பட்டார்’ என்ற தற்குச் ‘செய்வித்துக் கொண்டவர்’ என்று பொருள் உரைத்தார். இதனை யும் திருக்கோவையாருரையில் (130) “வினைமுதல்

அல்லாத கருவி முதலாயின அவ்வினைமுதல் வினைக்குச் செய்
 விப்பன ஆம் ஆதலின், பரப்பினைச் செய்விப்பதாகக் கூறினா”
 என்றதனையும், உண்மை விளக்கத்தில், ‘இத்தை வினைவித்தல்
 மலம்’ என்றதனையும் ஒத்திட்டுணர்தல் சாலநன்றாகும். இதை
 உணர்தல் அரிது. சித்தாந்தத்தில், ஆணவம் என்பது குறித்து
 யாம் எழுதிய கட்டுரை தெளிவுண்டாக்க வில்லையாம். அக்
 கட்டுரையில் எம் கருத்தாக யாதும் இல்லை. எல்லாம் திருவருட்
 சான்றோர் கருத்துக்களே. அவை குழப்பம் விளைத்தால் அறி
 வித்தார் மாட்டுக் குற்றம் இல்லை. நம் சந்தானசாரியார் நால்
 வருள் அருணந்தி சிவாசாரியாரும், உமாபதி சிவாசாரியாரும்
 அருளியவற்றையே முரண்பட்டனவாகக் கொள்ளின் குழப்பம்
 அடைவது உறுதியே.

இங்குச் சால்பின் வரைத்தாய உதவி ஒன்றும் உதவியின்
 வரைத்தாய உதவி ஒன்றும் ஆக இரண்டு உள்ளன என்பது
 நினைவிற் கொண்டால் தான், இக் கட்டுரைக்குரிய பொருள்
 விளங்கும்.

“கடித்தாமரைக் கண்ணன்விழிக் கமலம்தர
 அடித்தாமரைச் சுடர்ப்பருதி யளித்தருளினே
 அதனால்,

புதுமலர்ப் பொழிற்றில்லை வாண,
 உதவியின் வரைத்தோ அடிகள் கைம்மாறே.”

—(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை. 77.)

தில்லைவாண, கண்ணன் கமலம் தரப் பருதியளித்தருளினே
 அடிகள் கைம்மாறு உதவி வரைத்தோ? என்று சொல்வதை
 செய்து கொள்க.

தில்லைவாண-தில்லைச் சிதம்பரத்தில் வாழ்நனே, வாழ்நன்-
 வாணன், மகிழ்நன்-மகிணன், பாழ்நன்-பாணன், (பாண் + ந் +
 அன் = பாணன்; பாண் + அன் = பாணன் வேறு) வீழ்நன் =
 வீணன் என்னும் மருஉச் சொற்றிறம் உணர்ந்து கொள்க.
 செந்தாமரைக் கண்ணன் ஆகிய திருமால் தன் மலர்க்கண்ணைக்
 கொண்டு திருவடியில் வைத்து வழிபாட்டை முற்றுவிக்க,

அதற்கு அநுக்கிரகமாக ஒரு பருதி (சக்கிராயுதம்) கொடுத்தருளினான். 'பருதி' என்றது சூரியனையும் குறித்தது. தாமரை மலரக் கதிரவன் தோற்றம் இன்றியமையாதது. கதிரவன் தோற்றம் இன்றிக்கமலம் பூத்தல் அமையாது. கமலம் தரப் பருதியளித்தனை என்றதன் நயம் அது. தாமரைக் கண்ணன் தாமரைக் கண்ணைத் தந்தான். தரப் பெற்றுத் தில்லைவாணனும் அடித் தாமரைச் சுடர்ப் பருதி தந்தான். அடித் தாமரையால் நிலத்தில் வரைந்து தோன்றிய ஒளி வடிவான சக்கிரப் படையாதலின், அவ்வரலாறு "அடித்தாமரைச் சுடர்ப்பருதி" என்று குறிக்கப்பட்டது. இங்குப்பருதி:- சக்கிரப்படை, சூரியன் என்று இரு பொருளும் பயப்பது.

தில்லை; பொழிற்றில்லை; மலர்ப்பொழில்; புதுமலர். புது மலர்ப் பொழிற்றில்லை. தில்லையில் வாழ்நன் தில்லைவாணன். தில்லை ஊர். அதில் உள்ள சிதம்பரம் என்னும் திருக்கோயிலுக்கு ஆகுபெயர். 'தில்லைவாண' என்பது விளி. கடித்தாமரை-மணம் பொருந்திய தாமரை மலர். தாமரைக் கண் என்பது உவமத்தொகை. விழிக்கமலம்-கண்ணாகிய கமலமலர். உருவகம் அடிகள்-நடராசப் பிரான். கைம்மாறு-உதவி. உதவியின் வரைத்தோ? என்ற இவ்வினா சால்பின் வரைத்து அன்று, உதவியின் வரைத்தே என்னும் பொருள் குறித்தது.

இப்பாடலில், 'பரிதி' என்று இடையெழுத்து 'ரிகாரம்' உள்ளது. 'பருதி' என்று 'ரூகாரம்' உள்ள பாடமும் உண்டு. உண்டேனும் ஒருநூலுள் இருதிறமும் இருத்தல் கூடாது. குரிசில் குருசில் என்பதும் இவ்வாறே வேறுபடல் நூல்களுட் காணலாம்.

'பாயிருட் படலம் கிழித்தெழு சுடர்ப் பருதி, பருதிக் கொடுஞ்சி மான்தோர்' (அங்கயற்கண்ணியம்மை பிள்ளைத் தமிழ். முத்தம் 6) 'பரிதி மண்டலம்' (ஐடி ஊசல். 1) 'பரிதி வேலுழவன்' (மதுரைக் கலம்பகம். 103) 'பரிதி மணித்திண்டோர்' (முத்துக்குமார சுவாமி பிள்ளைத் தமிழ், தாலப். 2) 'பருதிபுரி' (ஐடி) 'சுருதிக்கும் எரி சுடர்ப் பருதிக்கும்' (ஐடி. செங்கீரை. 2) 'பருதி வட்டத்தை' (ஐடி 3.) 'பருதியுடல்' (ஐடி. சப்பாணி. 3) 'பருதியிரதம் பொங்காழி' (அங். பிள். முத்தம், 8) என்றிருதிறமும் ஒரு நூலுட் காண்டல்

பொருந்தாது. இங்கு முதற்கண் எடுத்துக் காட்டியவாறே எங்கும் அமைவது ஆசிரியர் திருவுள்ளத்ததாகும். (முத். பிள், சிற். 4) 'இருட்பிழம்பை விழுங்கிக் கக்குஞ் சுடர்ப் பருதி' என்ற தும் உணர்க. இப்பாடலில் (புதுப்பதிப்பில்) அருந்தருளினி என்றிருப்பது ஆசிரியர் குமரகுருபர முனிவர்க்கே புதுமையாய்க் கலக்கம் விளைக்கும். 'அளித்தருளினி' எனலே உண்மையுரு.

'அடித்தாமரையின் கண் விழிக்கமலம்தர' என்ற குறிப்பு வரலாற்றிற்குத் தக்கதன்றாய் நிகழ்ச்சிக்குப் பொருந்துவதாம். (தொடரும்)

இராகம்: சகாஸு

தாளம்: ஆதி.

பல்லவி

ஐயாநான் உன் அடிமை யன்றோ
மெய்யா வீண் தாமதம் நன்றோ - என்றும் (ஐயா)

அனுபல்லவி

பொய்யான உலகினில் துதுபொருமை வஞ்சம்
சூழ்ந்திருக்கக் கண்டேன் வகையொன்றும் தெரியேனே
(ஐயா)

சரணம்

கந்தா கடம்பா குகா கதிர்வடி வேலவா
எந்தன் குறை அகற்ற வண்ண மயில்மேல் ஏறி
சொந்தமுடன் மருவும் வள்ளி சமேதராப்
வந்து முத்தையனே உன், காட்சி காண்பது என்றோ (ஐயா)

வி. கே. முத்தையா பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,
வண்ணார்பேட்டை, திருநெல்வேலி-3.

இரண்டாம் நந்திவர்மனின்

காசாக்குடி செப்பேடுகள்

திரு, K. M. வேங்கடராமையா அவர்கள் M. A.,

திருப்பனந்தாள்.

பொது

இச்செப்பேடுகளைக் காரைக்காலுக்கு 4 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள காசாக்குடி என்ற ஊரில் 1879-ல் பாண்டிச்சேரி (புதுச்சேரி)யினரான M. Jules de la Fon என்பவர் கண்டு பிடித்துப் படி எடுத்துக்கொண்டார். அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு பாரிஸ் பேராசிரியர் Julien Vinson அவர்கள் 1891-ல் தமிழ்ச் சாஸனங்களின் மாதிரி (Specimen de Paleographic Tamoule) என்று ஒரு ஆய்வுரை எழுதி வெளியிட்டார். அவ்வாய்வுரையின் படி யொன்று பேராசிரியர் உல்ஷ் (E. Hultsch Ph. D.) அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாய்வுரையினால் அச்செப்பேடுகளின் சிறப்பையறிந்து உல்ஷ் துரைமகனார், இந்தியாவில் பிரஞ்சுப் பகுதிகளின் கவர்னர் அவர்கள் வழியாக, 1895-ல் அச்செப்பேடுகளின் சொந்தக்காரரிடம் இருந்து அவற்றைப் பெற்றுப் படி யெடுத்துக்கொண்டார். அச்செப்பேடுகளின் மூலம், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும், ஆய்வுரைகளும் 1895-ல் தென்னிந்திய சாஸனங்கள், தொகுதி II, பகுதி III, பக்கம் 342 முதல் 361 வரை அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.

அவை பதினோரு செப்பேடுகள்; ஒரே வளையத்தில் கோக்கப் பெற்றிருந்தன. அந்த வளையத்தின் மேல் நந்திச் சின்னம் பொறிக்கப் பட்டிருந்தது; நந்தி இடது புறம் திரும்பி யிருப்பது; அதன் மேல் இலிங்கம் இருந்தது. அச்செப்பேடுகளில் வரி 1-104 வரை வடமொழி; 105-133 வரி தமிழ்; 133-136 வடமொழி; 137-ம்வரி தமிழ்; இறுதி சில எழுத்துக்கள் வடமொழி.

நுதலிய பொருள்

வரி 1-16 கடவுள் வாழ்த்து; வரி 17-34 பிரமன் முதல் அசோகன் வரை ஆண்டமை; வரி 34-44 பல்லவ குலத்தின் புகழ்; வரி 45-50 ஸ்கந்தவர்மன் முதலிய 8 அரசர்கள் ஆண்டமை; வரி 50-62 சிம்ம விஷ்ணு முதல் இரண்டாம் பரமேசுவரன்வரை ஆண்டமை; வரி 62-64 நந்திவர்மன் அரசனானது; வரி 64-66 பீமவர்மன் மரபினர்; வரி 66-80 நந்திவர்மனின் சிறப்பியல்புகள்; வரி 80 சாஸனம் கொடுத்த ஆண்டு; வரி 80-85, வரி 92-97 ஜேஷ்டபாத சோமயாஜியின் சிறப்புக்கள்; வரி 85-92 பிரம்ஹஸ்ரீ ராஜன் சிறப்புக்கள்; வரி 97-102 தானம் பெற்ற ஊர்பற்றியவை வரி 103 ஆஜ்ஞபுத்தி; வரி 104-133 தமிழ்ப் பகுதி; வரி 133-137 வட மொழிச் சுலோகங்கள்; வரி 137-138 நிலப்பரப்பு; இப்பட்டயம் “ஸ்வஸ்தி ஸித்திரஸ்து நம:” என்று முடிகிறது.

சிம்மவிஷ்ணு முதல் பரமேசுவரன் II-வரை (வரி 50-62)

இப்பகுதியில் 7 வட மொழிச் செய்யுட்கள் உள்ளன; சிம்ம விஷ்ணு முதல் இரண்டாம் பரமேசுவரன் வரை ஆண்ட பல்லவ அரசர்களைப் பற்றிக் கூறப் பெற்றவை பின் வருமாறு :—

சிம்ம விஷ்ணு (செ. 20):

உலகில் சிங்கம் போன்று (அவநி சிம்மன்) சிம்மவிஷ்ணு தோன்றிப் பகைவரை அழிப்பதில் ஈடுபட்டான்; களப்பிர, மாளவ சோள, பாண்டிய, சிங்கன, கேரளர் ஆகியோரை வென்றான்.

மகேந்திரவர்மன் [I] (செ. 21):

பின் மகேந்திரவர்மன் உலகை ஆண்டான்; இவன் மகேந்திரன் போன்று புகழ் படைத்தவன்; இவனுடைய ஆணையை எல்லோரும் மதித்தனர்; இவன் தன் பகைவரைப் புள்ளலூரில் அழித்தான்.

நரசிம்மவர்மன் [I] (செ. 22):

வெற்றி வீரன் நரசிம்மவர்மன் பிறந்தான்; இலங்கையை வென்று இராமனைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட புகழ் பெற்றான்; செருக்கிய பகைவர் குலத்துக்குத் தூமகேது போன்றவன்;

வீரத்தால் வாதாபியை வென்று (வாதாபி என்னும் அசுரனை அழித்த) அகத்தியனைப் போன்றவனாயினான்.

மகேந்திரவர்மன் [II] (செ. 23):

இவனுடைய நீண்ட கைகள் பகைவர் கூட்டத்துக்கு இடி போன்றவை; இவன் காலமுதல் கோயில்களின் நன்மைக்காகவும் பிராமணர்க்கும் தர்ம கர்மங்கள் தொடங்கப்பெற்றுச் சிறந்தன.

பரமேசுவர போதவர்மன் [I] (செ. 24):

இவன் இச்சைப்படியே இவ்வுலக அரசர்கள் நடந்தார்கள்; இவன் பூதி (செல்வம்) உடையவன்; பூதர் (மக்க)களுக்குத் தலைவன்; நந்தி இலைச்சினைபுடையவன்; கட்வாங்கத்தைக் கொடியில் உடையவன்; மலைபோல் வன்மையுடையவன் [பூதி (விபூதி) தரித்தவனும், பூதங்களுக்குத் தலைவனும், நந்தியை உடையவனும், கட்டுவாங்கம் கொண்டவனும், மலையில் வசிப்பவனும் ஆன சிவனுக்கு ஒப்பானவன், இவ்வரசன்.]

நரசிம்மவர்மன் [II] (இராஜசிம்ஹன்) (செ. 25):

இவன் பரமேசுவரனே அவதாரம் எடுத்தாற் போன்றவன்; உடல்வலியாலும் பெயராலும் நரசிம்மாவதாரத்தை யொத்தவன்; இந்த கூடித்திரிய சூளாமணி தேவர்க்கும் பிராமணர்க்கும் செல்வத்தை யளித்தான்; பக்தியோடு தனக்குரிய பூதேவியை நான் மறையாளர் நுகருமாறு கொடுத்தான்.

பரமேசுவரவர்மன் [II] (செ. 26):

விரும்பிய செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் பெற்றான்; கலியின் கொடுமைகளை வென்றான்; பிரகஸ்பதி விதித்த வழியில் உலகத்தை நடத்தினான்.

நந்திவர்மன் அரசனானது (வரி 62-64) (செ. 27)

பகைவர்களைத் தன் ஆணையாலேயே அடக்கிய பரமேசுவரன் (II) ஆண்ட ராஜ்யத்தை நந்திவர்மன் ஆண்டான்; அவன் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான் (-பிரஜாபி:); அவன் அறிவினால் பெருமதிப்புக்குரியவன்; கடல் போன்ற பல்லவ குலத்தில் முழு மதி போன்றவன்,

நந்திவர்மனின் முன்னோர் (பீமவர்மன் மரபினர்: வரி 64-66)

ஆருவது (தலைமுறையினன் - ஷஷ்ட: செ. 28) ஸ்ரீ சிம்ஹ விஷ்ணுவின் தம்பி பீமவர்மன்; ஐந்தாவது (-பஞ்சம:) மக்களால் புகழப்படும் பல்லவேந்திரனாகிய புத்தவர்மன்; நான்காவது, இந்திரன் போன்ற ஆதித்தவர்மன்; முன்னாவது, கோவிந்தவர்மன்; இரண்டாவது (-த்வீதீய:) மக்களுக்கு அடைக்கலம் தரும் ஹிரண்யவர்மன். (குறிப்பு: இவ்விரணியவர்மனே இரண்டாம் நந்திவர்மனின் தந்தை.)

நந்திவர்மனின் சிறப்பியல்புகள் (வரி 66-80)

ஸ்ரீதரன்; போரில் விஜயன்; கர்ணசுதன் போல் பல கலைகளிலும் வல்லவன்; அம்பு ஏவுதலில் இராமன்; யானை நூலறிவுவாத் த விஷயங்கள் ஆகியவற்றுள் வத்ஸராஜன் போன்றவன்; வாமவிலோசனர் (பெண்கள்) நடுவில் காமன்; கவி புனைவதில் வல்லவன்; தந்திரங்களில் (பிரஸ்பதி) நயபரன்; மக்களை மகிழ்விப்பதில் தருமன் (யுதிஷ்டிரன்); பல்லவ குலத்தைக் காப்பவன்; சாத்விக சார்வபௌமன் (பிறவி மன்னன்); மற்றோரிலும் விநய குணங்களிலும் உயர்ந்தவன்; பீம வர்மன் மரபில் ஹிரண்ய வர்மனது மகன்; அரிசரணபரன்; தூய தாய் வயிற்றில் பிறந்தவன்; லக்ஷணங்களை யுடையவன்; ரோஹிணி யின் மகன்; நரேந்திரன்.

பரமேஷ்டியின் பாதபங்கயத் தூளியைத் தன் தலையில் தரிப்பவன்; தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் பூசை செய்பவன்; கலியின் கொடுமைகளினின்று விடுபடுபவன்; பலக மண்டலங்களை வன்மை என்னும் நெருப்பால் கொளுத்துபவன்; மித்ர மண்டலங்களை அன்பு நீர்பாய்ச்சி வளர்ப்பவன்; ஒரு கை எல்லா புலனங்ககளையும் காக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. வணங்கும் அரசர்களது முடிகளின் மணிகள் இவனது திருவடிகளில் படுகின்றன. இவன் கற்பக விருக்டம் போன்றவன்; க்ஷத்திரிய மல்லன்; பல்லவ மல்லன்; பப்ப பட்டாரகரின் திருவடிகளைத் தியானிப்பவன்; நந்திவர்மன் என்னும் பெயரினன்; பெருங்குணக் கடலைப் பொங்கியெழச் செய்கின்ற திங்கள் போன்றவன்; மகாராஜன்; ராஜாதிராஜ பரமேசுவரன்.

ஜேஷ்டபாத சோமயாஜி

தானம் பெற்றவர், ஜேஷ்பாத ஸோமயாஜி என்று வடமொழிப் பகுதியிலும் (வரி 93), தமிழ்ப் பகுதியில் (வரி 108) செட்டிறெங்க ஸோம யாஜி என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளார். இவர் கடல் போன்ற வேதங்களைக் கற்றவர்; இனிய ரசம் பொருந்திய ஸாம வேதத்தைத் தனது ரசத்தால் கானம் செய்பவர்; கல்பம் வியா கரணம் ஜோதிஷம் நிருக்தம் சிசைஷ சந்தஸ் ஆகிய ஆறு வேதாங்கங்களையும் செம்மையாக அத்தியயனம் செய்தவர்; பதம் வாக்கியம் பொருள் ஆகியவை நன்கு அறிந்தவர்; சுருதிஸ்மிருதிகளைக் கரைத்துக் குடித்தவர்; கர்மகாண்ட ஞான காண்டத்தில் பாண்டித்ய முடையவர்; உலக யுக்திகளையும் கலைகளையும் நன்கு அறிந்தவர்; காவ்யம் நாடகம் இதிகாசம் புராணங்களில் சிறப்பறிவு படைத்தவர்; சர்வகர்மா நுஷ்டானங்களை யுடையவர்; உலகத்துக்கு விளக்குப் போன்றவர்; மிக்க அடக்க முடையவர்; இரு பிறப்பாளிற் சிறந்தவர்; சாந்தோக சூத்திரத் தவர்; பாரத்து வாஜ கோத்திரத்தவர்; வாஜபேயம் முதலிய யாகங்கள் செய்தவர்; துண்டகராஷ்டிரத்தில் பிரமலோகம் போன்ற பூனியம் என்ற ஊரில் வாழ்பவர்; திருவேடம் தரிப்பதில் சிறந்தவர் (-வேஷ விசிஷ்டாய); பாவங்களில் தரித்திரர் (-தோஷ தரித்ராய); ஏக புருஷர் (ஒப்பற்றவர்); ஈருலகங்களையும் சிந்தை செய்பவர்; அறம் பொருளின் பங்களை (-திரிவர்க்கம்) அடைபவர்; நான்கு வேதங்களையும் கற்றவர்; பஞ்சமஹா பூதங் களின் இயற்கை அறிந்தவர்; ஆறங்கங்களையும் அறிந்தவர்; பகலவனை ஒத்தவர் (-ஸப்தஸப்தி பிரதிமாய்); நற்பண்புகளை யுடையவர்; சிறந்த பிராமணர் (-ஸுப்ராஹ்மணய).

பிரம்மஸ்ரீராஜன்

இச்செப்பேடுகளில் விஜ்ஞப்தியாக இருந்தவன் பிரம்ம ஸ்ரீராஜன் என்பவன். இவன் உலகத்தில் தனி நண்பன் (-லோகைகமித்ராய); கடல் மணிகளையுடையது போல எல்லா நற்பண்புகளையுமுடையவன்; கம்பீரமுடையவன்; சீரும் திருப் பொலிவும் பொருந்தியவன்; கடுஞ்சொல்லன் அல்லன்; ஆண் களிற் சிறந்தவன்; இந்திரனுக்கு பிரஹஸ்பதிபோலப் பல்லவ அரசனாகிய நந்திக்கு முதன் மந்திரி; உருவத்தாலும் நீதியாலும்

அழகுடையவன்; அறிஞர்களில் சிறந்தவன்; திண்மையும் வீரமும் உடையவன்; பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய குணங்கள் நிரம்பியவன்; சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் உள்ள வரை நந்தி போத்தராசா விடம் பக்தியுடையவன்; குலத்தில் சிறந்தவன்; (குடும்பத்தில்) முத்த மகன்;

[குறிப்பு: இவர் வடமொழிப் பகுதி வரி 91-இல் பிரஹ்ம ஸ்ரீராஜன் என்றும், வரி 103-இல் பிரஹ்மயுவராஜன் என்றும், தமிழ்ப் பகுதி வரி 106-இல் பிரஹ்மதுவராஜன் என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளார்.]

தருமம்

நந்தீவர்மன் (II) என்னும் பல்லவ அரசனது இருபத்திரண்டாவது ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 732-ல்), பிரம்ஹ ஸ்ரீராஜன் என்னும் மந்திரியின் விண்ணப்பத்தால், கோரசர்மன் ஆணத்தியாகத் தொண்டைமண்டலத்தில் பூனியம் (பூண்டி) என்னும் ஊரவரான ஜேஷ்டபாத சோமயாஜி என்னும் அந்தணர்க்குத் தொண்டை மண்டலத்து ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டத்துக் கொடுங்கொள்ளி என்ற ஊரை ஏகதீர மங்கலம் என்று பெயரிட்டு, முன்பெற்றாரை மாற்றி தேவாதானப் பிரமதேயம் நீக்கிக் குடிநீக்கிப் பிரமதேயமாக அளிக்கப்பெற்றது. சேயாறு வெஃகா திரையனேரி ஆகியவற்றினின்று ஆற்றுக் காலும் வெள்ளக்காலும் தோண்டிக் கொள்ளலாம். இக்கால்களிலிருந்து குறங்கறுத்தும் குற்றம் பண்ணியும் கொண்டுண்டார் தண்டிக்கப்படுவர். இவரும் இவர் வழியினரும் மாடமும் மாளிகையும் தூட்டோட்டால் கட்டிக்கொள்ளலாம். இவ்வூர் எல்லா வரிகளினின்றும் நீக்கப் பெற்றது. இவ்வூர்க்கு எல்லை: கிழக்கிலும் தெற்கிலும் பாழையூர் (இந்நாளைய பாலுராக இருக்கலாம்); மேற்கு - மணற்பாக்கமும் கொள்ளிப்பாக்கமும்; வடக்கு - வெளிமானல்லும்.

பிரசஸ்தி எழுதியவன்: திரிவிக்ரமன் (செ. 31);

இவன் மூன்று வேதங்களிற் சொன்ன வண்ணம் கிரியை களைச் செய்பவன்; சகல சாஸ்திர உண்மைகளை அறிந்தவன். இச்செப்பேடுகளை எழுதியவன் (வரி 136): ஸ்ரீ பரமேசுவர மகா காஷ்டகாரி.

(தொடரும்)

திருமந்திரம் TIRUMANTIRAM

ஐந்தாம் தந்திரம் Tantra the Fifth

டாக்டர், திரு. பா. நடராசன் அவர்கள் M. A., D. Litt.,

Member, Legislative Assembly,
MADRAS-31.

நால்வகைச் சைவம்

The Four Schools of Saivam

1. ஊரும் உலகமும் ஒக்கப் படைக்கின்ற
பேரறி வாளன் பெருமை குறித்திடின
மேருவும் முவுல காளி இலங்கெழும்
தாரணி நால்வகைச் சைவமு மாமே.

The Lord created the earth in wisdom infinite
And He made it the abode of man
How shall I sing His Majesty!
He is mighty as the Mount Meru,
From whence He sways the three worlds;
And He is the four paths of Saivam too,-here below

இந்த உலகத்தையும் இதில் மக்கள் வாழும் இடங்களையும்
இறைவன் இசையப் படைத்தான். அவன் பெருமையை எவ்
வாறு குறிப்பிடுவது! முவுலகையும் ஆண்ட வண்ணம் தான்
வீற்றிருக்கும் மேருமலையை ஒத்தவனாக இருக்கின்றான்; உலகிலே
நிலவும் நால்வகைச் சைவ நெறியும் அவனாகவே இருக்கின்றான்.

குறிப்பு:— உலகத்தையும் ஊரையும் ஒன்றுள் ஒன்று அடங்கப்
படைத்ததுபோல, மேருவையும் நால்வகைச் சைவத்தினையும் படைத்தான்.

“மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனில்

சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருமியும்”

என்ற மணிவாசகர் கீர்த்தித்திருவகவல் அடிகள் நோக்குக.

நால்வகைச் சைவமாவன: சுத்தம், அசுத்தம், மார்ச்சம், கஞ்சு சுத்தம்.

சுத்த சைவம்

The School of Suddha Saivam

2. சத்தும், அசத்தும், சதசத்தும் தான்கண்டு,
சித்தும், அசித்தும் சேர்வுறு மேநீத்த
சுத்தம், அசுத்தமும் தோய்வுறு மேநின்று
நித்தம் பரம்சுத்த சைவர்க்கு நேயமே.

Those who tread the path of Suddha Saivam Stand aloft,
Their hearts intent on Eternal Para; ¹
Transcending the worlds of Pure² and Impure³ Maya,
Where Pure Intelligence⁴ consorteth not with base
Ignorance,⁵
And the lines that divide the Real,⁶ the unreal⁷ and
Are discerned sharp. [the Real-unreal]⁸

¹ Cosmic Being, ² Pure Maya or Suddha Maya comprise the six highest categories of Matter or tatwas in the evolutionary Scale. ³ Impure Maya or Asuddha Maya include the rest of the thirty tatwas.

Others divide maya or matter in evolution into the six pure categories (Suddha maya), six pure-impure categories (Suddha Asuddhamaya), and twenty four impure categories (Asuddha maya) ⁴ Chit or God. ⁵ Achit or Matter ⁶ Sat or God (Pati) ⁷ Asat or Matter (Pasam) ⁸ Sat-Asat or Soul (Pasu).

பதி, பசு, பாசம் என்பவற்றின் இயல்புகளைப் பகுத்தறிந்து, ஞானத்தோடு அஞ்ஞானம் கலவாத நிலைபெற்று, அசுத்த மாயா தத்துவங்களையும், சுத்த மாயா தத்துவங்களையும் கடந்து, அப்பாலுக்கப்பால் நின்று, என்றும் சிவபரம் பொருளை விருப்போடு நாடி நிற்பவர்களே சுத்த சைவர்கள் எனப்படுவோர். இவர்கள் நெறி சுத்தாத்துவித சைவமெனவும் படும்.

சுத்த சைவமே சைவ சித்தாந்தம்

Suddha Saiva is Saiva Siddhanta

3. கற்பன கற்றுக், கலைமன்னும் மெய்யோகம்
முற்பத ஞானம் முறைமுறை நண்ணியே

சொற்பதம் மேவித், துரிசற்று, மேலான
தற்பரம் கண்டுளோர் சைவசித் தாந்தரே.

Having learnt all that learnt must be,
Having practised all yoga that has to be,
They, then, pursue the path of gnana in gradation sure;
And so pass into the world of formless Sound beyond;
And there, rid of all impurities,
Envision the Supreme, the Self-created;
They, forsooth, are the Saiva Siddhantins true.

கற்பதற்குரிய ஞான நூற்களை யெல்லாம் சரியை கிரியை
நெறி நின்று கற்றுத் தெளிந்து, பதினாறு கலைகளும் நிலை
பெற்ற உறுதியான யோக நெறி பயின்று, படிப்படியாக
முறையேசென்று இறுதியான ஞானநெறியினை கைக்கொண்டு,
நாதாந்த எல்லையாகிய சிவதத்துவத்தையும் கடந்து, மலநீக்கம்
பெற்று, எவற்றிற்கும் மேலான சிவமெய்ப் பொருளைக் காண்
கின்றவர்களே சைவசித்தாந்திகள் ஆவார்கள்.

சித்தாந்தமே வேதாந்தம் Siddhanta is Vedanta

4. வேதாந்தம் சுத்தம் விளங்கிய சித்தாந்தம்;
நாதாந்தம் கண்டோர் நடுக்கற்ற காட்சியர்;
பூதாந்த, போதாந்த மாகப் புனம்செய்ய,
நாதாந்த பூரணர் ஞான நேயத்தரே.

Suddha Siddhanta is Vedanta;
They who have scaled the heights of Nada sphere
Have verily seen the Light unflickering;
Beyond the worlds of elemental matter,
Beyond the seas of ego consciousness,
Stretches far the sphere of Nada;
They who reach its farthest limits
Become the Seekers and the Sought at once.

வேதாந்தமாவது சுத்த சைவ சிந்தாந்தமேயாகும். பூதங்
களின் முடிவாகிய அசுத்தமாயா தத்துவங்களையும் போதங்

களின் முடிவாகிய சுத்தமாயா தத்துவங்களையும் பக்குவமாகத் தாண்டியவர்கள், நாத உலகின் எல்லையை அடைந்து, அசைவற்ற காட்சியைக் காண்கிறார்கள். ஞான ஞேய ஒருமைப் பாட்டால், தாமே சிவமாகிறார்கள்.

குறிப்பு : ஞான மார்க்கமென்பதும், சன்மார்க்கமென்பதும், வேதாந்த மென்பதும், சுத்தாத்துவித சைவமென்பதும் ஒரு நெறியே. வரி 4:- நேயம் - ஞேயம்.

அசுத்த சைவம்

The School of Asuddha Saivam

5. இணையார் திருவடி ஏத்தும் சீரங்கத்து
இணையார் இணைக்குழை ஈரணை முத்திரை
குணமார் இணைக்கண்ட மாலையும் குன்றது
அணைவாம் சரியை கிரியை யினுர்க்கே.

Those who walk the twin paths of Sariya and Kiriya
They ever praise the twin feet of the Lord;
On their limbs they wear holy emblems
The twin earrings on the lobes
The twin garland around the neck,
And adopt the twin-finger mudra
All, in amiable constancy.

சரியை கிரியை என்னும் இரு நெறிகளையும் பயில்வோர், இறைவன் இரு திருவடிகளையும் எப்பொழுதும் வணங்குகின்ற தங்கள் உறுப்புகளிலே, இசைவான சின்னங்களை அணிவார்கள். காதிலே இரட்டைக் கடுக்கனும், கழுத்திலே இரட்டை வட உருத்திராக்க மாலையும் கையிலே இரு விரல் சேர்த்த சின் முத்திரையும் கொண்டு பொலிவார்கள்.

குறிப்பு ; இது அசுத்த சைவ மார்க்கரின் தன்மை கூறியது. சரியை கிரியைகள் அசுத்தமாயா தத்துவங்களின் எல்லையினையே எட்டவல்லதால் இவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் நெறிக்கு அசுத்த சைவம் எனப் பெயர் வந்தது போலும்.

(தொடரும்)

திருமுருகாற்றுப்படை

பேராசிரியர்

திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்

எம். ஏ., பி. எல்., எம். ஓ. எல்.

தமிழ், மொழியியல் துறைத் தலைவர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

“உலகம் உவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல் கண்டாஅங்கு,
ஒஅற இமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிர்ஒளி,
உறுநர்த் தாங்கிய மதன்உடை நோன்தான்,
செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை,
மறுஇல் கற்பின் வாணுதல் கணவன்”

உறழத் தோன்றல்.

ஆற்றுப்படையில் “ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்
றும்” என்கிறார் தொல்காப்பியர். புரவலனிடத்தில் செல்வம்
பெற்ற கலைஞனது காட்சி ஒரு புறம். அதன் எதிரே அத்தகைய
புரவலனைப் பெருது வறுமையில் வாடும் கலைஞனது காட்சி
மற்றொரு புறம். இருவேறு காட்சிகளும் ஒன்றுக்கு ஒன்று
மாறாகத் தோன்றுவதைத்தான் தொல்காப்பியர் குறிக்கிறார்.
இந்த இரண்டாட்டம் ஒருவகையில் உலகின் இயல்பு. இது
தீரும் வழி என்ன? புரவலன் இருக்கும்போதும் கலைஞன் வாடு
வது, அவன் இருப்பை அறியாமையாலே ஆம். அந்த அறியா
மையைத்தான் புரவலனைப் பெற்ற கலைஞன் தீர்க்கின்றான்.
“பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறுத்துகிறான்” என்கிறார்
தொல்காப்பியர்.

இரண்டாட்டம்.

கடவுளைப் பற்றிக் கூறும்போது கடவுள் அருளைப் பெற்ற ஒருவன், அந்த அருளைப் பெறுதவனுக்கு அந்த அருளை அறிவுறுத்தல் வேண்டும். அப்படித்தான் திருமுருகாற்றுப்படை ஒரு வகையில் அமைகிறது. ஆனால் அருளைப்பெற்றவனுக்கும், அருளைப் பெறுதவனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை வெளிக் கோலத்தில் இல்லை; உள்ளுக்குள்ளே பொங்கும் உள்ளத்தின் இன்பத்தில் தான் உண்டு. கடவுளைச் சிறப்பாகச் சென்று காணும் இடங்களைத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. ஆனால் கடவுள் இல்லாத இடம் எது? ‘முருகு’ என்பது ஐம்புல இன்பங்களின் இடையே அடிப்படைக் கடவுள் அனுபவமாக விளங்குமானால் அது இல்லாத இடம் எது? கடவுள் நம்மை நோக்கி எங்கும் கோயில் கொண்டு காட்சி அளிக்கின்றான்; இன்பம் பொழிகின்றான். ‘முருகு’ என்ற சொல்லின் நுட்பம் இதுதான். ஆனால், இதை உணர்வார் யார்? இன்பமே எங்குமானால் துன்பம் உலகத்தில் இருப்பானேன்? இன்பமும் துன்பமும் ஆக எழும் இரண்டாட்டம் தான் இந்த உலகத்தின் ஆற்றிடைக் காட்சியாக உறழத் தோன்றுகிறது. ஒளி என்றும் இருள் என்றும், மழை என்றும் வெயில் என்றும், வேலை என்றும் விளையாட்டு என்றும், தேவர் என்றும் அசுரர் என்றும் கூறப்பெறுகின்ற இரண்டாட்டம் எல்லாம் இந்த அடிப்படையில் எழுவதாம்.

தீரும் வகை.

இந்த இரண்டாட்டம் தீரும் வகை என்ன? எங்கும் முருகன் ஆனால், எங்கும் இன்பம் பொங்க வேண்டாமா? வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்யிற்கு அலைகின்ற கதைதான் இங்கும். எங்கும் கடவுள் என்றால் அவன் இல்லாத இடம் இல்லை. “துறக்கந்தான் அவன்; நரகம் அவன் அல்ல; இன்பம்தான் அவன்; துன்பம் அவன் அல்ல; நல்லவன்தான் அவன் வடிவம்; கெட்டவன் அவன் வடிவம் அல்ல; ஒளியே அவன் வடிவம்; இருள் அவன் வடிவம் அல்ல; விளையாட்டே அவன் வடிவம்; உழைப்பு அவன் வடிவம் அல்ல” என்று கூறுதற்கு இல்லை. அப்படிக்கூறினால் அவனுடைய முழு நிறைவு முளியாகப் போய்விடும். ‘நரகமே அவனும்’ என்று பாடுகின்றார் நம்மாழ்வாரும். நம்

மாழ்வாரின் நோக்கம் இதுதான்; “குற்றம் நீ, குணங்கள் நீ” என்று ஞானசம்பந்தர் பாடும்பொழுது, இந்த இரண்டாட்டத்தில் குறை ஒன்றும் இல்லையென்று கூற வருகின்றவர் “கோதில் ஆலவாய்” என்று பாடுகின்றார். ஆனால் இன்பத்தில் இறைவனைக் காண்பது போலத் துன்பத்திலும் அவனைக் காணும் வழி தான் என்ன? இதனைத்தான் திருமுருகாற்றுப்படை நம் உள்ளங்கொளக் கூறுகிறது.

கவி முறை.

இந்த முருகை நேரே கூறப் புலவர் முயலவில்லை. தத்துவ சாத்திரப் பிரசங்கம் பண்ண அவர் வரவில்லை. கவிஞர் கண்ட அனுபவத்தை நாமும் அனுபவிக்குமாறு செய்கின்றார். அந்த அனுபவத்தினிடையே கடவுள் உண்மையைக் கனவு கண்டாற் போலேனும் விளங்கும்படி செய்துவிடுகின்றார். இது தான் கவியின் சிறப்பு. ஏதோ நாம் அறிந்த புராணக் கதைகளைக் கூறுவது போலத்தான் தொடங்குகிறார் கவிஞர். அப்படிக் கூறிக்கொண்டு போகும்பொழுது கடவுள் உண்மை நம் கண் எதிரே தோன்றும்படியாகச் செய்து விடுகின்றார் பின்னே பின்னே மேலும் பாடிக் கொண்டு போகும் பொழுது இந்த உண்மை ஆழ்ந்து அகன்று உயர்ந்து ஒங்கி வரக் காண்கிறோம்.

உலகம் உவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல் கண்டாங்கு

உலகம் உவப்ப

இருளில் சிக்கிக் கொள்கிறான் ஒருவன். தான் இருக்கும் இடமோ அதையறிந்து தப்பிச் செல்லும் வழியோ ஒன்றும் தெரிய வில்லை. ஒரே கூர் இருட்டு! என்ன செய்ய முடியும்? ஒடுங்கி நிற்கின்றான். அவன் மட்டுமா? உயிர் இனங்கள் எல்லாம் ஒடுங்கி நிற்கின்றன. அந்த நிலையில் பொழுது விடிகின்றது. கடல் ஓரத்தே நிற்கின்றான் அந்த மனிதன். கர கர என்று கதிரவன் எழுகின்றான். நீலக்கடல்; அதன் மேல் செக்கச்சிவந்த கதிரவன். இந்தக் காட்சி யார் உள்ளத்தைத்

தான் கவராது? பறவைகள் பாடுகின்றன. விலங்குகள் ஒதுங்கிப் பதுங்கிய கொடுமை நீங்கி ஓடி உலாவுகின்றன. இருண்டு கிடந்த மரங்களும் கொடிகளும் பல பல நிறங்களோடு கூடிய மலர்களைப் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. உலகம் முழுவதும் அங்கே உவகை பூத்து ஒளிர்கிறது. உலகம் அப்போது உண்மையில் படைக்கப் பெறுகின்றது என்றே கூறவேண்டும்.

பலர் புகழ் ஞாயிறு.

உலகத்திற்கும் தூரியனுக்கும் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கதிரவன் இல்லையானால் உலகம் ஏது? உலகத்தின் வாழ்வு ஏது? உலகத்தின் பருவம் ஏது? உலகத்தின் வளர்ச்சி ஏது? உலகமே கதிரவனிலிருந்து பெயர்ந்து வந்த பகுதியானால் அவன் இன்றி உலகு ஏது? எனவே கதிரவனை எல்லோரும் புகழ்வதில் வியப்பில்லை. உலகு உவந்திருக்கின்ற நிலையில் முன் வாடிய வாட்டம் எல்லாம் தீர, புகழ்பாடி நிற்பதும் இயல்பு தானே. ஹெக்கல் என்ற செர்மானிய அறிஞர் கடவுள் கொள்கையை ஒத்துக்கொண்டவர் அல்லர். ஆனாலும் அவர் இந்தியாவிற்கு வந்த பொழுது இந்துக்கள் கடல் அருகே கதிரவனை வழிபட்டதைக் கண்டாராம். அதுதான் உண்மை யான வழிபாடு என்று தன் விஞ்ஞான அறிவினால் தோன்ற விளக்கி மகிழ்ந்தாராம். எனவே 'பலர்புகழ்' ஞாயிறு என்று கூறுவது பெரியதோர் உண்மையையே உள்ளுறுத்துவதாம். இது மெய்ஞ்ஞான உண்மையும் விஞ்ஞான உண்மையும் ஆம்.

ஞாயிற்றைக் கடற் கண்டாங்கு.

கடலின் நீலம்; கதிரவனின் செம்மை; இந்த நிறவேறு பாட்டில் ஓர் அழகு; கடல் குறிக்கின்றது உலகின் பரப்பை. அதற்கு உயரத்திலே ஒளிர்கின்றது அதனையும் படைத்து வளர்த்து நிலைநிறுத்தி அழகுபெறச் செய்கின்ற கதிரவன். கடவுளும் உலகுமாக இருக்கின்ற உண்மையான ஒருமைப் பாட்டை இக்காட்சி ஆழ்ந்ததொரு அடையாளமாகக் கொண்டு என்றும் விளங்குகிறது. நீல மயிலிலும், நீலமயில் மேல் ஏறும் செக்கச் சிவந்த முருகனும் ஆகத் தமிழர் கடவுளுக்கு ஓர் அடையாள வடிவம் படைத்தனர்.

ஓ அற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி.

மேலே தோன்றி மனத்தைக் கவரும் காட்சி ஆகத் தொடர்ந்து எங்கும் அது விளங்குகிறது. பல தூரத்திலிருந்தும் இதனைக் காணலாம். இதனை அடையாளமாகக் கொண்டு நோக்கும் பொழுது உள்ளத்தே அதனுடைய உண்மைப் பொருள் கடவுள் அனுபவமாக நின்று ஒளிக்கிறது. அகமும் புறமும் இவ்வாறு ஒன்றாகி விளங்க அங்கே அதனைக் கவிஞர்களும், ஞானிகளும் கண்டு அனுபவிக்கின்றார்கள். புறத்தே கோலம் மறைந்தாலும் அகத்தே தோன்றும் கடவுள் அனுபவம் “நீக்க மற நிறைகின்ற பரிபூரண ஆனந்தமாக”ப் பேர்அருள் பிழம்பாக ஒளிக்கிறது. மயிலேறும் கதையும் இதில் கூறி ஆயிற்று. அக் கதையின் உட்பொருளாம் கடவுள் இன்பமும் விளக்கி ஆயிற்று.

உறுநர்த் தாங்கிய மதன்உடை நோன்தாள்.

கடவுள் நல்லோருக்கு எழுகின்ற தடையெல்லாம் நீக்குகின்றான். அவர்களைத் தாங்கி அணைத்து உயரத் தூக்குகின்றான். துஷ்ட நிக்கிரகமும், சிஷ்டபரிபாலனமும் கடவுளின் வியத்தகு செயல்கள். இரவில் வாடி பின்கடல் எதிரே நின்று கதிரவனைக் கண்ட மனிதனும் இந்த இரண்டையும் அனுபவிக்கின்றான். இருளை ஓட்டுகின்றான் கதிரவன். அக்கதிரவனே இவனைக் காத்து இவனை இவனுக்குகின்றான். துயரைப் போக்கும் நிலையை ஆண்டவன் தோளாகவும், இன்பம் தரும் நிலையை அவன் திருவடி நிழலாகவும் கூறுவது இந்தியக் கவிமரபு. இந்த மனிதனுக்குப் போல எல்லா மனிதர்களுக்கும் வருகின்ற துன்பங்களைத் தேய்த்து விடுகின்றான் ஆண்டவன்; இருள் இப் பொழுது எங்கே? இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது.

செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை.

பகையைச் செறுக்கும் நிலையில் ஆண்டவனது நிலையைத் தடக்கையாகக் காண்கிறார் கவிஞர். ‘இடிபோல் பகையை நீக்கும் நிலையில் அஞ்சாத நிற்கும் அத்தோள்’; அங்கும் ஓர் அருள் விளக்கம் உண்டு. கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டினை யுடைய மேகத்தின் வள்ளன்மையும் அங்கே தோன்றுகிறது.

தன்னை அடைந்தவரைத் தாங்குகின்ற அந்த அருள்நிலை, இன்பமே வடிவான நிலையாகும். இது உடன்பாட்டு நிலை. எதிர்மறை நிலையாகப் பார்க்கும்போது அதுதரும் காட்சிவேறு. பல பல மயக்கங்களை விளைவிக்கும் அறியாமையை உடைத்து எறிந்து அமைதி தருகின்ற நிலையாக அது விளங்குகிறது. ஆதலின் அது மிகமிக வன்மை பொருந்திய நிலையே ஆம். எனவே மறத்தில் அறமும், அறத்தில் மறமும் இயைந்து நிற்கக் காண்கிறோம். இடியின் கொடுமை, மாரியின் வண்மை இப்படி ஒருபுறம்; இன்பத்தில் அமைதி, மயக்கத்தை உடைத்து எறியும் ஆற்றல் - இப்படி ஒருபுறம்; இவ்வாறு காண்கின்றார் கவிஞர். ஆண்டவன் தோள் அது; ஆண்டவன் தாள் இது. தோள்-ஆம் அணைக்கின்ற தோள் - பகையை நீக்கி அணைக்கின்ற தோள்.

மறுஇல் கற்பின் வாணுதல் கணவன்.

அக வாழ்வின் இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமானால், களவின் நுட்பத்தைத் துய்க்க வேண்டுமானால்-ஒப்பற்ற அந்த இன்பம் நிலையாக நிற்பதற்கு முன் புறத்தடைகளை வெட்டி எறிந்து வாகை சூட வேண்டும். அதுதான் தமிழர் கண்ட பொருளதி காரம் கூறும் உண்மை. தான் தனியே வாழ்தல் அங்கு இல்லை. உலகமாக மலர்ந்து வாழும்போது எல்லோரும் உண்டபின் துய்க்கும் இன்பமே போர்இன்பம். இந்த உண்மையைக் கடவுள் இடத்தில் எப்படி விளக்குவது? அங்கும் ஒரு காதற்கதை உண்டு. அருள் பொழியும் ஞானமயமாக விளங்குகின்றான் கடவுள். அவனுடைய இயக்கமே தாய்மையின் இயக்கம். கிரியாசக்தி என்று கூறுவார்கள் தத்துவப் பேரறிஞர்கள். அவனுடைய இருப்பே இந்த இயக்கம். பிரிக்க முடியாத ஓர் ஒற்றுமை அங்கே விளங்குகிறது. அந்த நிலையில் ஒரு ஞான ஒளி, ஓர் அழகு, ஒரு தாய்மை, ஒரு கோட்பாடு, பிரிக்க முடியாத ஒரு ஒற்றுமை—இவை விளங்குகின்றன. ஆண்டவன் அவனை அணைத்து நிற்கின்றான். அவனோ குற்றமற்ற கற்புடைய, இயல்பான கற்புடைய ஞானப் பேரொளியே வடிவானவன். அவனுடைய புருவம் ஆட, ஆண்டவன் ஆடுகின்றான். அவனுடைய கண்ணிற்குக் கண்ணாக நிற்கின்ற கணவன் இவன். இவ்வாறு கடவுள் காட்சி தமிழர் கண்ட காதற் காட்சியாய்

வுள்கிறது. இருட்டில் உறங்கியவன், கடல் மீது கதிரவனைக் கண்ட காட்சியின் நுட்பக் குறிப்பாக இவ்வாறு உண்மைக் கடவுள் நிலை வளர்ந்து காட்சி தரக் காண்கிறோம். இயற்கை அழகாகவும், மனித அனுபவமாகவும், புராணக் கதை ஆகவும் தொடங்குகிற பாட்டே கடவுளின் உண்மை நிலையைக் காட்டுவதோடு, இரண்டாட்டத்தின் இடையே எல்லாம் துன்பமின்றி இன்பமாகவே விளங்குகிற முருகனை விளக்கிவிடுகிறது. துன்பத்தினிடையேயும் இன்பம் காட்டுகிறது. இடிஎனத் தோளை இகழ்வோமா? மழை என அதனை வாழ்த்துவோமா? இன்பம் எனத் தாளைப் புகழ்வோமா? மயக்கத்தைத் தகர்த்து எறிவது என அதனைக் கண்டு அஞ்சுவோமா? கருமை என்று கடலை இகழ்வோமா? அதன் அழகை மறப்போமா? இவ்வாறு பலபல நிலைகள், பலபல ஆழ்ந்த கருத்துக்கள், கடலின் அலைபோல எழுந்து எழுந்து ஓங்கி நம்மை இறைவன் தாள் என்ற கரையில் கொண்டு செலுத்தக் காண்கிறோம்.

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.”

★ கந்த புராண வசனம் ★

புதிய பதிப்பு

சுபகிருது ஆண்டு விசய தசமி வெளியீடு

697 பக்கம் வெள்ளைத் தாள். தனிப் பிரதி அடக்க விலை ரூ. 3.
ஒரேசமயத்தில் 20 பிரதிகளுக்கு மேல் வாங்குவோருக்கு 20% கழிவு.

கிடைக்குமிடங்கள் :-

1. ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் கலைக்கோயில்,
ஸ்ரீவைகுண்டம். (திருநெல்வேலி ஜில்லா)

2. “தியாகராச விலாசம்”

53, பிள்ளையார் கோயில் தெரு; திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

HYMNS OF THE TAMIL SAIVITE SAINTS

BY

F. KINGSBURY, B. A. (Madras)

AND

G. E. PHILLIPS, B. A. (Lond.), M. A. (Oxon.)

[மலர் 14, இதழ் 12-ன் தொடர்ச்சி]

II

THIRUNAVUKKARASU SWAMI

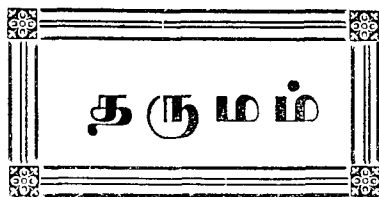
(More commonly referred to as APPARSWAMI)

38. அப்பனீ யம்மைநீ யையனுநீ
யன்புடைய மாமனுமாமியுநீ
ஒப்புடையமாதருமொண்பொருளுநீ
யொருகுலமுஞ்சுற்றமுமோருருநீ
துய்ப்பனவுமுய்ப்பனவுந்தோற்றுவாய்நீ
துணையாயென்னெஞ்சந்துறப்பிப்பாய்நீ
இப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ
யிறைவனீயே றூர்ந்தசெல்வனீயே.

38. Thou to me art parents, Lord,
Thou all kinsmen that I need,
Thou to me art loved ones fair,
Thou art treasure rich indeed.
Family, friends, home art Thou,
Life and joy I draw from Thee,
False world's good by Thee I leave,
Gold, pearl, wealth art Thou to me.

Reproduced with the kind permission of Oxford University Press, Calcutta.

(N.B. Copies available for sale at the above Press.)

திருமுருக. கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள்.

நாம் அயலூரிற் சென்று ஈட்டிய பொருளை அங்கிருந்து வரும்போது உடன் கொண்டு வராமல் அங்கேயே வைத்துவிட்டு வர 'விரும்புவோமா? அதுபோல் இவ்வுலகில் தேடிய பொருளை, இவ்வுடம்பை விட்டுப் புறப்படும்போது உடன் கொண்டு போகாமல் இங்கேயே வைத்துவிட்டுப் போவது அறிவுடைமையாகாதல்லவா? பொருள் உடன் வரவேண்டுமாயின் என்ன செய்ய வேண்டும்? பொருளை வறியவர்க்கீந்து தருமம் புரிந்து அருளாக மாற்றிவிடவேண்டும். அருள் அந்த வுலகத்திற்கு வரும். மறு பிறப்பிலும் அருளால் இன்புறுவோம்.

“எங்காயினும் வரும் ஏற்பவர்க்கிட்டது.”

என்கின்றார் அருணகிரிநாதர். இங்கு நாம் ஏற்பவர்க்கிடுவோமானால் மாண்டு எந்த வுலகத்திற்குச் சென்றாலும், மீண்டு எந்தத் தேயத்திற் பிறந்தாலும் அங்கு இப்புண்ணியத்தின் பயன்வரும்.

வறியவர்கட்கு வழங்கி அவர்கள் இன்புறுவதைக் கண்டு நாம் இன்புறவேண்டும். “ஈத்துவக்கும் இன்பம்” என்பார் திருவள்ளுவர். அங்ஙனம் ஈந்தவரே வாழ்ந்தவர்; ஈயாதார் மாய்ந்தவரே யாவர். “ஈயாமனிதரை ஏன் படைத்தாய் கச்சியே கம்பனே” என்று இறைவனையே கேட்கின்றார் திருவெண்காடர். இரப்பவர்க்கியாமல் கரப்பவர்கட்காகவே கடுநரகங்களை இறைவன் உண்டாக்கினாலும்

“கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்.” —அப்பர்.

“காசுதேடி ஈயாமல் வாழப் பெறுவோரும்

மாறிலாத மாகால னூர்புக் கலைவாரே”

—அருணகிரிநாதர்,

ஈயார்க்கு இம்மையில் இகழும், மறுமையில் பாவமும் எய்தும்; “ஈபவர்க்கருளும் வைத்தார்” என்றதனால் தருமஞ் செய்வோர் இம்மையில் புகழும் மறுமையில் புண்ணியமும் எய்துவர்.

வறியார்க்கு இரக்கமுடன் ஈந்தால் அது மீண்டும் ஒன்றுக்கு நூராக நம்பால் வருகின்றது. வாணிபத்திலும் விவசாயத்திலும் பெரும்பயன் வரும். “விருந்தோம்புவோனிடம் அகனமர்ந்து செய்யாளுறைவன்” என்று வள்ளுவர் வகுத்துரைத்தார். வறியார்க்கு ஈந்தால் அது எப்படி வாணிபத்தில்-விவசாயத்தில் வரும்? இங்கு தந்தது அங்கு எப்படி வரும்? என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். பசுவுக்கு அகத்திக் கீரை, பிண்ணாக்கு, பருத்திக் கொட்டை, பசும்புல் இவைகளை வாயிலே தருகின்றோம். மடியிலே படிக்கணக்காகப் பால் பெறுகின்றோம். 'தந்தது வாயில்; பெற்றது மடியில். அதுபோல் வறியவர்க்குப் பயன் கருதாமல் சிவார்ப்பணமாகச் செய்தது, ஒன்று கோடியாகப் பெருகி வரும் என்று உணர்க.

ஒரு அவரை விதையை மண்ணில் போடுகின்றோம். ஆயிரக் கணக்கான அவரைக்காயைப் பெறுகின்றோம். தென்னைக்குத் தண்ணீரை விட்டு இளநீரைப் பெறுகின்றோம். இவைகள் கண்கூடு.

காரைக்காலம்மையார் வந்த அடியாருக்கு மதுரக்கனி தந்து, இறைவனிடம் அதிமதுரக் கனி ஒன்றுக்கு இரண்டு பெற்றார்கள்.

பாண்டவர்கள் வாழும் இந்திர பிரஸ்தத்திற்கு ஒரு சமயம் கண்ணபிரான் வந்திருந்தார். அரண்மனையில் உள்ள தாமரைத் தடாகத்தில் பாண்டவர்களும் கண்ணபிரானும் நீராடி நீந்தி விளையாடினார்கள். திரௌபதி, ருக்மணி, சத்யபாமை, சுபத்திரை முதலியோர்கள் கரையில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

உச்சி நேரத்தில் எல்லோரும் கரையேறினார்கள். எல்லோரையும் பிறனிக் கடலினின்றுங் கரையேற்றுகின்ற கண்ணன் மட்டுங் கரையேறவில்லை. கழுத்தளவு தண்ணீரிலேயே முழுகி

யிருந்தார். தருமர், ‘கண்ணா! உணவு நேரம் வந்து விட்டது; பெண்கள் காத்துக்கொண்டுள்ளார்கள். கரையேறு’ என்றார். அவர் கரையேறவில்லை. பீமன் முதலியோரும் வேண்டினார்கள். அவர் அசைவற்று இருந்தார். காரணம் ஒருவருக்கும் விளங்கவில்லை. திரௌபதியின் நுண்ணிய அறிவில் காரணம் விளங்கியது. பளீர் என்று தன் புடவையின் முன்தானையில் சாணளவு கிழித்துச் சுருட்டிக் கண்ணபிரானிடம் வீசி எறிந்தாள். கண்ண பிரானுக்குக் கௌபீனம் தவறியது. பெண்கள் கரையில் இருப்பதனால் சொல்லவோ வெளிப்படவோ இயலாமல் தவித்தனர். ஏன்? முன் சில பெண்களைத் தண்ணீரில் ஆடையின்றி அல்லற்படவிடுத்தார். முற்பகல் செய்யில் பிற்பகல் விளையும். அதனால் அவர் இப்போது ஆடையின்றி அல்லற்பட்டார். அக்குறிப்பறிந்து திரௌபதி சாண்புடவை கொடுத்து உதவினாள்; அதனையுடுத்து பகவான் கரையேறினார். திரௌபதி தொழுதாள். “அம்மா! இன்று சாண்புடவை தந்து என் மானங் காப்பாற்றினாய்; சமயம் வந்தால் உனக்குக் கோடிபுடவை தந்து மானங் காப்பாற்றுவேன்” என்று அநுள் புரிந்தார். அதுபடியே திரௌபதிக்கு மானசம்ரட்சணம் புரிந்தார். ஆகவே நாம் செய்த தருமம் ஒன்றுக்கு ஆயிரமாகவும், லட்சமாகவும், கோடியாகவும் செய்த பாத்திரத்திற்குத் தக்கபடி நம்பால் வரும்.

“உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி

செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.”

— திருக்குறள்

“தான்சிறிதே யாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்

வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.”

— நாலடியார்.

எனவே நம் கைத்துண்டாயபோது கரவாது அறஞ்செய்து உய்வோமாக.

அன்றறிவாம் என்னுது அறஞ்செய்க மற்றது

பொன்றுங்கால் பொன்றுத் துணை.

— தமிழ் மறை.

நாவரசின் நகையாடல்

பேராசிரியர்,

திரு. கோ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், எம். ஏ., பி. எல்.
தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

திருநாவுக்கரசர் நல்ல நகைச்சுவை யுள்ளவர். அவர் ஒரு நாள் திருவாரூருக்குச் சென்றார். கோயிலுட் சென்று இறைவனை வணங்கிவிட்டு வெளியே வந்து தெரு வழியே சென்றுகொண்டு இருந்தார். அவர் காதில் “ஆரூரா! ஆரூரா!” என்ற கூக்குரல் கேட்டது. யார் அப்படிக் கூப்பிடுவது என்று நோக்கினார். வேறு யாரும் இல்லை; திருமாலும் பிரமனுமே அவ்வாறு இறைவனைக் கூவித் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் ஏன் கோயிலுட் சென்று இறைவனைக் காணாது தெருவிற்கு கிடந்து திண்டாடுகிறார்கள் என்று எண்ணினார். அவர்கள் “ஆரூரா ஆரூரா” என்பது, இறைவன் யாருடைய ஊரில் இருக்கிறான்? யாருடைய ஊரில் இருக்கிறான்?” என்று கேட்பது போன்றிருந்தது. அப்பருக்கு உடனே சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவரும் இறைவனை நோக்கி, “நீ ஆரூராயே” என்று இரு பொருள்படப் பாடினார். அதாவது, “இறைவனே! திருமாலும் நான்முகனும் ‘ஆரூராய்? ஆரூராய்?’ என்று வினவுகின்றார்கள். நீ ஆரூராயே! (நீ திருவாரூரில் தான் இருக்கிறாய்)” என்று வினாவையும் விடையையும் ஒரு சொல்லிலேயே அடக்கி வேடிக்கை தோன்றப் பாடினார்:—

“ நீருக்குச் செஞ்சடையாய் நெற்றிக் கண்ணாய்

நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய் நினைத் தேடி

ஒரு மொழியாமே யொற்றித் தெங்கும்

உலகமெலாந் திரிதந்து நினைக் காண்பான்

தேருரு நெடுவீதி பற்றி நின்று

திருமாலு நான்முகனுந் தேர்ந்துங் காணாது

ஆரூரா ஆரூரா என்கின் றார்கள்

அமரர்கந்தம் பெருமானே யாரு ராயே.”

ஓர் ஊரும் விடாமல் உலகமெல்லாம் நன்றாகத் துருவித் தேடிவிட்டுத் தான் திருவாரூர் வீதியில் நின்று “ஆரூரா! ஆரூரா!” என்று ஓலமிட்டார்களாம். அண்ட சராசரங்களெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்து, ஓரூர் என்றில்லாமல், எவ்வூரையும் தன் சொந்த ஊராகக்கொண்டு இலங்கும் இறைவனை, “ஆரூராய்?” என்று இவர்கள் தேடுகின்றார்கள் என்றால் சிரிப்பு வராதா? இதுபோன்று எளிதில் நகைச்சுவை தோன்றப் பாடவல்லவர் அப்பர் சுவாமிகள்.

இவ்வாறு மாலும் பிரமனும் சிவனுடைய அடிமுடியை இன்னும் காணாது திண்டாடுவது அப்பருக்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. முதல் தேவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் இவர்களால் சிவன் திருவடியைக் காணமுடிய வில்லை என்றால் என் சொல்வது? கூற்றுவன்கூட மார்க்கண்டன் மேல் பாசக் கயிற்றை வீசிய அக்கணமே சிவன் திருவடியைக் கண்டு கொண்டானே. அப்படியாவது இவர்கள் ஏதேனும் செய்யக் கூடாதா? என்பது போன்று குத்தலாகவும் பாடினார்:—

“மேலு மறிந்தில னுன்முகன் மேற்சென்று கீழிடந்து
மாலு மறிந்திலன் மாலுற்ற தேவழி பாடுசெய்யும்
பாலன் மிசைச் சென்று பாசம் விசிறி மறிந்தசிந்தைக்
கால னறிந்தா னறிதற் கரியான் கழலடியே.”

கூற்றுவனைப்போற் செய்யும் ஆற்றல் இவர்களுக்கு இல்லாவிடினும், இராவணனையாவது பின்பற்றியிருக்கக்கூடாதா? அவனாவது கயிலைமலையை அசைத்தவுடன் சிவன் திருவடி எப்படி யிருக்கும் என்று கண்டுகொண்டான். அழுங்கி அலறி அலமந்த அவ்வரக்கனுக்கும் ஆனந்த அருளைப் புரிந்தான் அறக்கடவுள். அந்தச் சிறப்புக்கூடத் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் படியான ஞானம் கிட்டாமல், பறவையும் பன்றியுமாய் இழிவெய்தி இடர்ப்பட்டார்களே என்று பகடி பண்ணியும் அப்பர் பாடினார்:—

“ஏனமா யிடந்தமாலும் எழில்தரு முரளி யானும்
ஞானந்தர னுடையராகி நன்மையை யறிய மாட்டார்
சேனந்தா னிலாவரக்கன் செழுவரை யெடுக்க வுன்றி
ஆனந்த வருள்கள் செய்தார் அவளிய ணல்லு ராரே.”

இங்கு அறிஞர்கள் ஊன்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. மேன்மையில்லாத கீழ்மையையுடைய இராவணனுக்குக் கூட சிவனது ஆனந்த அருள் கிடைத்தது. அது திருமாலுக்குக் கிடைத்திலது என்று அப்பர் கூறுகின்றார். திருமால் இராமனாக அவதரித்து வந்து கொன்றொழித்த இராவணன் கதை அப்பருக்குத் தெரியாதா? தெரிந்திருந்தால், அவ்வரக்கனுக்கு ஓர் ஏற்றம் கற்பித்து மாலினைச் சிறுமைப்படுத்திப் பாடலாமா? என்ற கேள்வி எழும். இராமாயணக்கதை யாவருக்கும் தெரியும். அறத்தின் நாயகனாய் அவதரித்த இராமனை யாவரும் போற்றுகிறோம். அவனைக் கடவுளாகவும் கையெடுத்து வணங்குகிறோம். ஆயினும், சிவன் செயலை நோக்க இராமனின் செயல் எத்தகையது என்பதை ஒரு பாடலில் அப்பரடிகள் சிறிது நகைச்சுவை தோன்றப் பாடியுள்ளார். அது வேடிக்கையாகப் படித்து, அதன் இலக்கியச் சுவையை நுகர்ந்து அந்த மட்டில் மகிழ்ந்து அமைய வேண்டிய முறையில் அமைந்துள்ளது. முதலில் அப் பாடலைக் காண்போம் :—

“செங்கண்மால் சிலைபிடித்துச் சேனை யோடுஞ்

சேதுபந் தனஞ்செய்து சென்று புகுபு

பொங்குபோர் பலசெய்து புகலால் வென்ற

போரரக்கன் நெடுமுடிகள் பொடியாய் வீழ்

அங்கொருதன் திருவிரலால் இறையே ஊன்றி

அடர்த்தவற்கே அருள்புரிந்த அடிகள் இந்நாள்

வங்கமலி கடல்புடைதழ் மாட வீதி

வலம்புரமே புக்கங்கே மன்னி னுரே.”

தனது அடியவனாய் இருந்து செய்த தவற்றுக்காகச் சபிக்கப் பெற்று அரக்கனாய்ப் பிறந்தவன் இராவணன். அவன் நன்றிகொண்டு அறந்தின்று மறம் பெருக்கித் தலை தருக்கித் திரிந்தான். அவனை அடக்க எண்ணினார் திருமால். பாற்கடலிற் படுத்தபடியே பங்கயக் கண்களைப் பரப்பி விழித்தார். அவருக்குக் கோபம் வந்தது. அதனால் கண்கள் சிவந்தனவாம். அதனை அப்பர் ‘செங்கண்மால்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். முன்னொரு கால் சிவனார் கண்ணை விழித்துக் காமனைச் சினந்தார். அவன் சாம்பல் ஆகிவிட்டான். ஆனால் திருமால் சினந்ததால் அவர்

கண்கள் சிவந்தனவே யொழிய இராவணன் பொடியாகவில்லை. உடனே திருமால் திருப்பாற் கடலைவிட்டு மண்ணிலே வந்து இராமனாக அவதரித்தார். அவ்வாறு தெய்வத் தன்மையை விட்டு மனிதனாக இழிந்துங் கூட இராவணன் அடங்கவில்லை. அதனால் விசுவாமித்திர முனிவன் பின் சென்று வில்வித்தை பயின்றார். அவர் கையிலுள்ள சக்கரமும் உதவவில்லை. சிவன் படைத்துக் கொடுத்த படைக்கலம் சிவனடியான் மேற்செல்லாது என்று வில்லைக் கையிற் கொண்டார். இதனைச் 'சிலை பிடித்து' என்று அப்பர் கூறியதால் அறியலாம். திருமால் இராமனாகவந்து கையில் வில்லை யேந்தியவுடனாவது இராவணன் பணிந்திருக்கலாம். அவன் அதற்கும் அஞ்சியடங்கவில்லை. சீதையைச் சிறையெடுத்துச் சென்று விட்டான். அதனால், திருமால் கால் கடுக்கக் காடு நடந்து மனையானைப் பிரிந்து குரங்குப் படைகளைத் திரட்டினாராம். இதனை அப்பர் 'சேனையோடும்' என்று குறித்தார். இவ்வாறு சேனை திரண்ட பிறகும் இராவணன் ஒடுங்கவில்லை. கடலும் ஒதுங்கவில்லை. ஆகவே திருமால் அணை கட்டினாராம். இதனை அப்பர் 'சேதுபந்தனம் செய்து' என்று சுட்டுகிறார். அணை கட்டிய பின்பாவது அடங்கினா அரக்கன்? இல்லை. அதனால் திருமால் இலங்கைக்குச் சென்று கோட்டை வாயிலுக்குட் புகுந்தாராம். இதனை அப்பர் 'சென்று புக்கு' என்ற இரண்டு சொற்களாற் குறித்தார். இவ்வாறு எதிரே வந்துங்கூட இராவணனை அடக்க முடியவில்லை. பலநாள் போர் புரிய நேர்ந்ததாம்: இதனை அப்பர் 'பொங்கு போர் பல செய்து' என்றார்.

இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்தபோர் 18 மாதம் நடந்ததாம். தேவாசுரப்போர் 18 ஆண்டிலும், இலங்கைப்போர் 18 மாதத்திலும், பாரதப் போர் 18 நாளிலும், செங்குட்டுவனும் கனகவிசயரும் செய்த குயிலாலுவப் போர் 18 நாழிகையிலும் முடிந்ததாக இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். இதனை,—

“உயிர்த்தொகை யுண்ட வொன்பதிற் றிரட்டியென்
றியாண்டு மதியு நானுங் கடிகையும்
ஈண்டுநீர் ஞாலங் கூட்டி யெண்கொள்”

என்ற சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக் காதை அடிகளாலும், அவற்றுக்கெழுந்த அரும்பதவுரையாலும் அறியலாம்.

இவ்வாறு 18 மாதங்கள் போர் நடந்தும், போரின் வன்மையால் மட்டும் இராவணனை வென்றுவிட வில்லை. இதற்காக எத்தனையோ சூழ்ச்சிகள், மந்திராலோசனைகள், எல்லாம் செய்ய வேண்டியிருந்தன. பலர் உதவிகளைப் பெற வேண்டியிருந்தது. சக்கிரீவன் உதவியுடன் குரங்குப்படை திரட்ட வாலியை மறைந்து கொல்ல வேண்டியிருந்தது. கண்ணீர் பல வடிக்க நேர்ந்தது. கடலையும் தஞ்சம் புகுந்து புளுகிடக்க வேண்டியிருந்தது. எதிரியிடமிருந்து பலரைப் பிரித்துத் தமது பக்கம் இழுக்க வேண்டியிருந்தது. விபீடணன் உதவி பெரிதும் தேவைப்பட்டது. உளவறிந்து ஒற்றூட வேண்டியிருந்தது. அநுமன் மருத்து மலையைச் சுமக்க வேண்டியிருந்தது. கருடன் வந்து நாகபாசத்தைக் களைய வேண்டியிருந்தது. இவ்வளவையும் குறிக்க அப்பர் ஒரே ஒரு சொல்லைக் கையாளுகிறார் 'புகலால் வென்ற' என்கிறார். புகல் என்ற சொல் தஞ்சம், சூழ்ச்சி, உள்ளீடு இல்லாதது போன்ற பொருள்களைக் குறிக்கும். இவ்வளவு செய்து வென்ற வெற்றி உண்மையான வெற்றி யாகுமா? புகலான வெற்றி தானே! அப்படி வென்றும் இராவணனை இராமனால் அடக்க முடிந்ததா? இல்லை. ஆகவே திருமால் இராவணனைக் கொன்று விட்டார்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்த திருமால் சேவகம் ஒருபுறம் இருக்க, சிவன் சேவகம் எப்படிப்பட்டது? போர் புரிய மனம் இல்லாது ஒதுங்கிப் பதுங்கியிருந்த இராவணனைப் போர்க்கோலம் கட்டி, வலிதிற்றேடிக் கொண்டு சென்று, பெரிது முயன்று அரிதிற் கொன்றார் திருமால். ஆனால் அந்த அரக்கன் இராவணன் சிவனிடம் நேரில் போருக்கு வந்தான். அவன் அப்படி வந்த இடந்தான் கயிலைமலை. இதனை அப்பர், 'பேரரக்கன்' என்று குறிப்பிடுகிறார். அங்ஙனம் வந்து மலையைத் தூக்கிய இராவணனைச் சிவபெருமான் இருந்த இடம் பெயராமல், மனைவியை விட்டு அயராமல், இருந்தபடியே, கவலை கொண்டு வாடாமல், உதவி எதுவும் நாடாமல், விரதம் மெய்யில் எடாமல், ஆயுதம் கையில். தொடாமல், தமது காலின் ஒரு விரல் நுனியால் ஊன்றினாராம். அங்ஙனம் ஊன்றிய மாத்திரத்தில் அவன் பத்துத் தலைகளும் பொடியாய் உதிருப்படி மலையின் அடியில்

அகப்பட்டு நசுங்கினதும். இதனை அப்பர் 'நெடுமுடிகள் பொடியாய் வீழ அங்கொருதன் திருவிரலால் ஊன்றி' என்றார். அவன் முற்றிலும் சிதைந்து உயிரிழந்து விடக்கூடாது என்ற பெருங்கருணையால், கால் விரலை மெதுவாக ஊன்றினாராம், இதனை 'இறையே ஊன்றி' என்று அப்பர் குறிப்பிடுகிறார். கொஞ்சம் வலிதாக அழுத்தி மிதித்திருந்தால் இராவணன் உயிரையே இழந்திருப்பான். இதனை இன்னொரு பாடலில் அப்பர் எவ்வாறு கூறுகிறார் பாருங்கள்:—

“கருத்தனாய்க் கண்சிவந்து கயிலைநன் மலையைக் கையால்
எருத்தனா யெடுத்த வாறே யேந்திழை யஞ்ச வீசன்
திருத்தனாய் நின்றதேவன் திருவிரல் ஊன்ற வீழ்ந்தான்
வருத்துவான் ஊன்றி னானேல் மறித்துநோக் கில்லை யன்றே.”

அரக்களை அரனார் திருத்தவேண்டும் என்று நினைத்தாரே தவிர, அழிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. கொண்டு விடுவது மிக எளிது. அவனை அடக்கித் திருத்தி அறிவு கொளுத்தி நல்வழிப்படுத்தி அருளை நல்குவது மிகச் சிறந்த அரியல் செயல். தனக்கு இன்னா செய்தவனுக்கு இனியவே செய்வது இறைமைக் குணம். ஆகவே சிவன் இராவணனுக்கு ஆனந்த அருள்கள் செய்தாராம். இதனை அப்பர், 'அடர்த்து அவற்கே யருள்புரிந்த அடிகள்' என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பொழுது மேலே குறித்த திருத்தாண்டகப் பாடலை மீண்டும் ஒரு முறை படித்துப்பாருங்கள். வற்றாத இன்ப ஊற்றாகச் சுவைகள் பல சுரந்து கொண்டேயிருக்கும். பாடிக்கொண்டே இருக்கலாம். இன்னும் பாடலாம்:—

“செங்கண்மால் சிலபிடித்துச் சேனை யோடுஞ்,

சேதுபந் தன்ஞ்செய்து சென்று, புகுபு,

பொங்குபோர் பலசெய்து புகலால் வென்ற

போரர்க்கன் நெடுமுடிகள் பொடியாய் வீழ

அங்கொருதன் திருவிரலால் இறையே ஊன்றி

அடர்த்தவற்கே யருள்புரிந்த அடிகள் இந்நாள்

வங்கமலி கடல்புடைதூழ் மாட வீதி

வலம்புரமே புக்கங்கே மன்னி னரே.”

கீதை காட்டிய வழி

பேராசிரியர், திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள்,
செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.

இந்து மதத்தில் கணக்கற்ற சாத்திரங்கள் இருப்பினும், அவையனைத்திற்கும் வேதமே காரணமாகவுள்ளது என்பர் அறிஞர். அதனது சாரமாக விளங்குவது உபநிடதங்கள் ஆகும். அவ்வுபநிடதங்களின் சாரமே கீதையாகும். உபநிடதங்களைப் பசுவென்றால் கீதையைப் பால் எனலாம்.

இத்தகைய பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த கீதை பதினெட்டு அத்தியாயங்களையுடையது. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் யோகம் என்ற பெயரைத் தாங்கியுள்ளது. பண்பட்ட மன அமைதியே யோகம் ஆகும். ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் பண்பட்ட மன நிலையை உருவாக்கி அமைதியும் இன்பமும் பெற்று விளங்க வழிகாட்டுதலின் 'யோகம்' என்ற பெயர் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் இறுதியிலும் வந்து நிறைவு பெறுகிறது.

இனி இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கீதை காட்டும் வழியைக் காண்போம்.

கீதை காட்டும் வழிகளுள் தலைசிறந்தது அஞ்சாமையாகும். வாழ்க்கை என்பதே ஒரு பெரும் போராட்டமாகும். சிறு குழந்தை தனக்கு வேண்டிய உணவைப் பெறுதற்கும் அழுகை என்ற போராட்டத்தைச் செய்தே, உணவைப் பெறுகிறது. இளைஞர்கள் அறிவைப் பெறுதற்கும் உழைப்பு என்ற பெரும்

30—8—63-ல் திருச்சி வாஞ்ஜி நிலையத்தில் ஒலி பரப்பப்பட்ட இக்கட்டுரை, அந்நிலையத்தாரின் அனுமதிபெற்று ஈண்டுப் பிரசுரிக்கப் பெறுகிறது.

போராட்டத்தைச் செய்தே அதனைப் பெற வேண்டியிருக்கிறது. இங்ஙனம் போராட்டத்தின் இறுதியிலேயே ஒவ்வொரு வெற்றியும் பெற வேண்டியிருத்தலின் அஞ்சாமையே ஒவ்வொரு உயிர் இனத்திற்கும் இன்றியமையாததாக விளங்குகிறது. இவ்வஞ்சாமைக்கு இன்றியமையாதது. பண்பட்ட உள்ளமும், எதையும் தீர ஆராய்ந்து தெளிந்திருக்கும் அறிவும் வேண்டும். இதனையே இரண்டாவது அத்தியாயமாகிய சாங்கிய யோகத்தில் கண்ண பிரான் அருச்சுனனுக்குத் தெளிவாக அறிவுறுத்துகின்றார். அவை :

“அருச்சுனா, ஆரியனுக்கு அடாததும் சுவர்க்கத்தைத் தடுப்பதும் புகழைப் போக்குவதுமான இவ்வுள்ளச் சோர்வு இந் நெருக்கடியில் எங்கிருந்து உன்னை வந்தடைந்தது?”

“பார்த்தா! கோழைத்தனத்திற்கு நீ இடம் கொடுக்க லாகாது. இது உனக்கு அழகன்று. பாமரர்க்குரிய இம்மனத் தனர்ச்சியை ஒழித்து நீ எழுந்திரு.”

இவ்வாக்கியங்கள் எத்துணைப் பேராற்றல் படைத்தன என்பதை நினைவுங்கள்! வலிமை படைத்தவனே வாழ்வு படைத்த வனாவான் என்பதை நன்கு விளக்கும். இவ்வறவுரை பெரிதும் வேண்டுவதாகும்.

உலகப் பேரறிஞராகிய திருவள்ளுவரும் இத் தகைய உள்ளப் பாங்கே ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டுமென்றும் அதுவே அவரவர்களும் பெறத் தக்க செல்வமென்றும் கூறுகின்றார்.

“உள்ளம் உடைமை உடைமை பொருளுடைமை
நல்லாது நீங்கி விடும்.”

என்பது அவர் அருளிய திருக்குறளாகும்.

உடல் வலிமை எத்துணை இருந்த போதிலும் உள்ள வலிமை இன்றேல் அது பயன்படாததாகும். உடல் வலிமை நாடும் தேய்ந்து அழியத் தக்கது. ஆனால் உள்ள வலிமையோ

நாளும் வளர்ந்து அழியாததாய் இருப்பது. ஆதலின் உள்ள வலிமையே வலிமை. அதுவே எத்தகைய நிலையிலுள்ள மனிதர்களுக்கும் இன்றியமையாததாகும் என்பதுவே, அறிஞர்கள் அனைவரும் ஒரு முகமாகக் கூறும் அறிவுரையாகும்.

இனி இரண்டாவதாகக் கீதை காட்டுவது ஒவ்வொரு மனிதனும் தான்தான் செய்ய எடுத்துக் கொண்ட காரியங்களை இடைவிடாமலும் மன எழுச்சியோடும் செய்ய வேண்டுமேயன்றி அதன் பலனை அடிக்கடி எண்ணிக் கொண்டே இருத்தலாகாது என்பதாம்.

மனிதன் கடமையைச் செய்யப் பிறந்தவனே அன்றி அதன் பலன்களை எண்ணப் பிறந்தவன் அல்ல என்பது கீதையின் தெளிந்த கருத்தாகும். இந்த உண்மை தெரிந்தாலன்றி அவரவர்களும் செய்கின்ற காரியங்களில் முழு உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் கொள்ள இயலாது. இங்ஙனம் கூறுவதால் அவரவர் செய்கின்ற காரியங்களில் வரும் பயன்களைப் பெறக் கூடாதென்பது கருத்தல்ல. பயனை நினையாமல் செய்கின்ற பொழுது பயன் நிரம்ப வருமென்பதே கருத்தாகும்.

“பார்த்தா, முவுலகிலும் எனக்குக் கடமை யொன்றும் கிடையாது. அடையாத ஒன்றை இனி அடைந்தாக வேண்டும் என்பதும் இல்லவே இல்லை. ஆயினும் நான் கர்மம் செய்து கொண்டே இருக்கிறேன்.”

“அர்ச்சுனா, நான் அயர்வின்றி எப்பொழுதும் கர்மத்தில் ஈடுபடாவிடில், மனிதர்கள் என் வழியையே யாண்டும் பின்பற்றுவர்.”

“பார்த்தா, பற்றுள்ளவராய்ப் பாமரர் கர்மம் செய்வதுபோல் பண்டிதர் பற்றில்லாராய்ப் பாரினில் பெருநெறி புகட்டுதற் பொருட்டுக் கர்மம் செய்ய வேண்டும்”

ஆசையை ஒழித்துப் பணி செய்வதால், யக்ருத்தின் பொருட்டே கர்மம் புரிவதால், கர்மத்தின் பலனைத் துறத்தலால் சகல காரியங்களையும் கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்

பிப்பதால், அதாவது மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றையும் ஈசுவர னிடத்தில் ஹேராமம் செய்வதால் ஆத்ம நிலை எய்தலாம்.”

என வரும் கீதை வாக்கியங்களால், மனிதன் நற்கருமங் களை இடைவிடாது செய்ய வேண்டுமென்பதும், அவற்றையும் பற்றிநின்றிச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் தெரிகின்றன.

இறையின்பத்தில் தினைத்திருக்கும் அடியவர்களும் தாம் இறைவனை வணங்குவதிலும், வாழ்த்துவதிலும் தமது கருத்தைச் செலுத்தினார்களேயன்றி அவற்றால் வரும் பயன்களில் கருத்தைச் செலுத்தினர் அல்லர். இதனைக்,

“கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஒடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே யன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.”

எனவரும் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கால் நன்குதெரியலாம்.

அடுத்து மூன்றாவதாகக் கீதை காட்டுவது நாம் எண்ணு வதும் சொல்லுவதும் செய்வதும் எல்லாம் இறைவனுடைய அருளிறாலேயே ஆகின்றது என்பதாகும். இப்பேருண்மையை ஒவ்வொருவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகும். எல்லா வற்றிற்கும் காரணமாக விளங்குபவன் இறைவன் ஒருவனே ஆவான். அவனே எல்லாப் பொருள்களுமாக விளங்குகின்றான். ஆயினும் அவனே அப்பொருள்களில் தொடர்பின்றி விளங்கவும் வல்லவனாய் இருக்கிறான். இங்ஙனம் இருக்கும் நிலையைத் தான் “எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருக்கும் நிலை” என்பர். இதனையே, ‘விழிப்புடையோய்! எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்து உறையும் ஆத்மா நானே, உயிர்களின் ஆதியும் இடையும் இறு தியும் நானே’ என்றும் “ஆதித்தியர்களுள் நான் விஷ்ணு, ஒளிர்வைகளில் கதிர் நிறைந்த ஞாயிறு நான், மருத்துவர் களுள் மரீசி, நட்சத்திரங்களுள் சந்திரன்” எனவும் “வேதங் களுள் நான் சாம வேதம், தேவர்களுள் இந்திரன், இந்திரியங் களுள் மனதும், உயிர்களில் உணர்வும் நானே” எனவும் வரும் கீதையின் மகா வாக்கியங்கள் நன்கு விளக்கி நிற்கின்றன.

இங்ஙனம் இருக்கும் இறைவனது பெருமையையும், உயிர்களது சிறுமையையும் உணர்ந்து உயிர்களின் வாழ்க்கையில் இறைவனே இன்றியமையாதவனாகவும் மூல காரணனாகவும் இருக்கின்றான் என்பதை உணர்ந்தால்தான் யான் என்னும் அகப்பற்றும் எனது என்னும் புறப் பற்றும் விடும். இவ்விருவகைப் பற்றும் அற்ற பொழுதே வீடு என்ற பெருநிலை கிடைக்கும். இதுவே கீதையின் முடிவான உபதேசமாகும்.

இந்தப் பேருண்மையையே திருநாவுக்கரசரும் இராமலிங்க அடிகளாரும் மணிவாசகரும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

“ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே”

என்பது நாவரசர் வாக்கு.

“பாட்டு வித்தால் பாடுகின்றேன் பணிவித்தால் பணிகின்றேன்”

என்பது இராமலிங்க அடிகளார் வாக்கு.

“நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே”

என்பது மணிவாசகர் வாக்கு. இவ்வுத்தமர்கள் அனைவரும், தம் வாழ்க்கைக்கு மூலகாரணமாக விளங்குபவன் இறைவனே என்பதை உணர்ந்தவர்கள். தம் வாழ்க்கையை அங்ஙனமே அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து காட்டியவர்கள். அதனால்தான் அவர்கள்பால் ஆணவம் என்ற ஒன்றே சிறிதும் தலைகாட்டா திருந்தது. ஒவ்வொன்றிற்கும் தான்தாம் காரணமாவோம் என எண்ணுகின்ற அகப்பற்றும், உலகியலில் காணும் பொருள்களெல்லாம் தம்முடையதாகவே இருக்க வேண்டும் என்று கருதும் புறப்பற்றும் இவர்கள் பால் சிறிதும் இல்லாதிருந்தன. ஆதலால் அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு அவர்களுக்குச் சொந்தமாய் இருந்தது.

வீட்டுலகத்திற்குத் தடையாய் உள்ள இவ்விருவகைப் பற்றுக்களையும் நீக்க வேண்டும் என்பதை மூன்று பெரியவர்கள் மிகமிகச் சுருக்கமாக உபதேசித்துள்ளார்கள். “அற்றது

பற்றெனில் உற்றது வீடு” என்பது ஆழ்வார் திருமொழி. “யான் எனதென்று அற்ற இடமே திருவடியா” என்பது குமரகுருபரர் வாக்கு.

“யான்என(து) என்னும் செருக்கு)அறுப்பான் வாணோர்க்கு)
உயர்ந்த உலகம் புகும்.”

என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு.

இத்தகைய நெறியில் வாழ்ந்தவர்களே காந்தி அடிகள் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், விவேகானந்தர் போன்ற உத்தமர்களாவர்.

எனவே எடுத்த காரியங்களைத் தவறாது செய்து முடிக்கும் உள்ளம் உடைமையும் அங்ஙனம் செய்யுங்கால் எவ்வித இடையூறுவரினும் அவற்றையெல்லாம் எதிர்த்துப் போராடி வெல்லும் ஆற்றலும், அவ்வினையின் பயனாக வரும் பலனை எதிர்பாராமையும், தாம் செய்யும் காரியங்களுக்கெல்லாம் இறைவனே முதல் வனாவான் என்னும் உணர்வும் பெற்று, யான் எனதென்னும் செருக்கு அற்ற நிலையில் இறைவனை வழிபட்டு, அதனால் வீடு பெற்று, உயிர்கள் இன்புற வேண்டும் என்பதே கீதையுணர்த்தும் நல்வழியாகும்.

“ஞானசம்பந்தம்”

அரிய கட்டுரைகளுடன் வெளிவரும் தீங்கள் வெளியீடு

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து வெளிவருகிறது. சமயப்பொருள் முதலியவை குறித்த தெளிவான கட்டுரைகள் அடங்கியது. சைவ சமயத்தின் உண்மைகளை உணர்வதற்குப் பெருந்துணையானது. சந்தாத் தொகையைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கே அனுப்பிவைக்கவும்.

ஆண்டுக் கையொப்பம்,

உள்நாடு ரூ. 2 - 25 * வெளிநாடு ரூ. 3 - 00

செயலாளர். “ஞானசம்பந்தம்” அச்சகம்.

தருமபுரம், மாயூரம் P. O.

வைதாரையும் வாழவைப்போன்

திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்,
கல்யாண நகர், சென்னை-28.

சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்து இப்பொழுது ஓய்வு பெற்றிருப்பவர் ஜனப் மின்னா நூருதீன் என்பவர். அவர் 'புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த அன்ன வாசல்காரர். தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் என்ற மூன்று மொழியிலும் அவருக்கு நல்ல பயிற்சி உண்டு. தமிழில் அருமையாகச் செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றல் பெற்றவர். உமர்கையாம் பாடல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். இஸ்லாமான வராக இருந்தும் சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஆத்ம போதம் என்ற வடமொழி நூலையும் தமிழ்ச் செய்யுளாக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். வால்மீகி இராமாயணம் முதலியவற்றை வட மொழியிலேயே படித்து இன்புற்றுப் பொழுது போக்கும் இயல்பு உள்ளவர் அவர். என்னுடைய ஆசிரியப் பிரானுக்குப் பழக்கமானவர். ஆதலின் என்னிடமும் பேரன்பு பூண்டவர்.

ஒரு நாள் (15—4—60) அவர் கலைமகள் காரியாலயம் வந்திருந்தார். பல செய்திகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர்தாம் இயற்றிய நூல்களைப் பற்றியும், படித்து வரும் வடமொழி நூல்களைப் பற்றியும் பேசினார். அப்போது ஓர் அதிசயத்தைச் சொன்னார்.

இரண்டாவது உலகப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் சென்னையில் உள்ள மக்கள் பாதுகாப்பின் பொருட்டு வெளி ஊர்களுக்குச் சென்று தங்கினார்கள். அரசினர் காரியாலயங்களும் வெளியூர்களுக்கு மாற்றப்பட்டன. அப்போது உயர்தர நீதி மன்றம்

கோயம்புத்தூருக்குச் சென்று அங்கே வேலை நடத்தியது. இது 1942-ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த செய்தி. அப்போது மின்னா நூருதீன் அவர்கள் உத்தியோகத்தில் இருந்த காலம். அவருடன் குஞ்சரமையர் என்பவரும் அந்தக் காரியாலயத்தில் வேலை செய்து வந்தார். குஞ்சரமையர் சிறந்த சாகித்திய கர்த்தா வாகிய கோட்சரவரையரின் மருகர். நல்ல முருக பக்தர். அருமையாகப் பாடுவார். திருப்புக்ழ் முதலியவற்றை மனம் உருகும்படியாகப் பாடும் ஆற்றல் உள்ளவர் அவர். இப்போது அவர் அமரராகிவிட்டார்.

ஒரு நாள் அன்பர் மின்னா நூருதீனிடம் அவர் சில பாடல் களைப் பாடிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். கந்தர் அலங்காரத் தில் வரும்,

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதாரையும் அங்கு வாழவைப் போன்வெய்ய வாரணம்போல்
கைதான் இருபது உடையான் தலைபத்தும் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையான் பயந்த இலஞ்சியமே.

என்ற பாட்டை நல்ல இசையுடன் பாடினார். பாடி விட்டு, “அருணகிரிநாதர் தமிழின் பெருமையைச் சொல்லும் வகையில் இதைப் பாடியிருக்கிறார். முருகனுக்குத் தமிழில் உள்ள அன்பை வம்பாகக் கூறியிருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்ட நூருதீன் அவர்கள், “அப்படிச் சொல்லா தீர்கள். அருணகிரியார் வரம் பெற்ற கவிஞர், அவர் சொன்ன சொல் பரிகாசமாகக் கொள்வதற்குரியது அன்று. அதில் உண்மை இருக்கும்” என்றார்.

“புலவர்கள் எதையும் மிகைப் படுத்திச் சொல்வது ஒரு முறைதானே.? முருகனுக்குத் தமிழில் அன்பு உண்டு என்பதை இந்த வகையில் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றே நான் கருதுகிறேன்” என்றார் குஞ்சரமையர்.

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. வேண்டுமானால் இப்போது ஒரு சோதனை செய்து பார்க்கலாம். நான் முருகனை வைது

பாடுகிறேன். அதற்கு நல்ல பயன் கிடைக்கும் என்றே நினைக்கிறேன். பார்க்கலாம்” என்று சொல்லி நூருதீன் அவர்கள் ஒரு பாடலைப் பாடினார். அது முருகப் பெருமானை நிந்தனை செய்தது போல அமைந்த பாட்டு.

அதிகப் பிரசங்கி அத்தர்க்குச் சாமி யவன்றனையே
மதிகெட்ட மாந்தரும் தெய்வ மெனவே வழங்கிவிட்டார்;
கதிகெட்ட மூடன் அருண கிரியும் கனிந்ததமிழ்த்
துதிகட்டி னுன்அம் மொழியின்பெருமை தொலைந்ததுவே.

என்று பாடினார். பாட்டை மாத்திரம் பார்ப்பவர்களுக்கு இது முருகனை வைததாகவே கொள்ளத் தோன்றும்.

பக்தராகிய குஞ்சரமையர், “என்ன இப்படிப் பாடிவிட்டீர்கள்” என்று சற்றே வருந்தினார்.

“முருகனை வைய வேண்டுமென்பது என் கருத்து அல்ல. அருணகிரிநாதப் பெருமான் வாக்கின் பெருமையைச் சோதனை செய்து பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பாடியிருக்கிறேன். அந்த முனிவரையும் சேர்த்தே வைதிருக்கிறேன். இதன் பயனைச் சிலநாள் பொறுத்திருந்து கவனிக்கலாம்” என்று அதைப் பாடிய புலவர் சொன்னார். “செய்த அபசாரம் மாறாது” என்று முணு முணுத்துக் கொண்டார், குஞ்சரமையர்.

அடுத்த நாளே வைததற்குரிய பயன் கிடைத்துவிட்டது. புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள ஆலங்குடி என்னும் ஊரில் திரு நூருதீன் அவர்களுடைய மருகர் இருக்கிறார். அவர் பெயர் ஜனாப் நூர் முகம்மது என்பது. அவர் தம்முடைய மாமனுக்குப் பயன்படும் என்று எண்ணி ‘ஷர்ட்டுத்’ துணியை அனுப்பி இருந்தார். அது இந்தப் பாட்டைப் பாடிய மறுநாள் பார்சலில் வந்தது. திரு நூருதீன் அவர்கள் அந்தத் துணி வேண்டுமென்று தம் மருகருக்கு எழுதவில்லை. அது கிடைக்கும் என்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அது சில நாட்களுக்கு முன்பு கிடைத்திருக்கலாம். அல்லது பல நாட்கள் கழித்தும் கிடைத்திருக்கலாம். முருகனை வைது பாடிய மறுநாளே கிடைத்தவுடன் அன்பர் நூருதீன் அவர்களுக்கு ‘ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை,

அவசர அவசரமாகக் குஞ்சரமையரை அழைத்து, “இங்கே பாருங்கள், முருகனைத் தமிழில் வைத்தற்குப் பரிசு உடனே கிடைத்துவிட்டது.” அருணகிரியார் வாக்கு உண்மையான வாக்கு என்பதை இப்போது நாம் அறிந்து கொண்டோம். அருள் பெற்ற கவிஞருடைய வாக்கு உண்மை நிறைந்திருக்கும் என்பதை நான் பொதுவாகச் சொன்னேன். ஆனால் அது இவ்வளவு சீக்கிரம் பலிக்கும் என்று நான் எண்ணவில்லை. இன்று இந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

வைதாரையும் அங்கு வாழ வைப்போன்

என்று அருணகிரியார் முருகனைச் சொன்னது அயல் மதத்தின ராகிய என்னிடமே பலித்து விட்டது” என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

முருக பக்தராகிய குஞ்சரமையருக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவு ஏது?

★ வழி வழி வந்த பொங்கல் ★

வழிவழி வந்த பொங்கலம்மா — வாழ்ந்திட
வழிவகை நன்கு தோன்றுதம்மா
எழில்மிகு களிநடம் புரியுதம்மா — இதயம்
இனியநற் போதையில் துள்ளுதம்மா (வழிவழி)
உழைத்தவன் உள்ளம் பொங்குதம்மா — உலகில்
உயர்ந்தவன் அவனே உண்மையம்மா
விளைந்த செந்நெற்கள் குவிந்ததம்மா — பொங்கல்
விருந்தாய் அதனைச் சமைத்திடம்மா (வழிவழி)
பாலைக் கறந்து வந்திடம்மா — தேன்
பழவகை ரசங்கள் சேர்த்திடம்மா
ஏழைகள் யாரெனப் பார்த்திடம்மா — அவர்க்கு
இதழுடன் அளித்தே மகிழ்ந்திடம்மா (வழிவழி)

ஏ. பி. எஸ். மணி,

92-C, மவுண்ட்ரோடு, சென்னை-18.

நீதிநெறி விளக்கம்

உரைநடையும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்*

பாலகவி வயிநாகரம்,

திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,
தேவகோட்டை.

—o—o—o—

[மலர் 14. இதழ் 12-ன் தொடர்ச்சி]

கற்புத் தன்பு முடித்துநான் மெய்ப்பூசி
நற்குண நற்செய்கை பூண்டாட்கு—மக்கட்பேறு)
என்பதோர் ஆக்கமும் உண்டாயின் இல்லன்றே
கொண்டாற்குச் செய்தவம் வேறு.

கற்பாகிய ஆடையை உடுத்தி அன்பாகிய மலரைச் சூடி
நாணமாகிய கலுவையை உடலிலே பூசி நற்குண நற்செய்கை
களாகிய ஆபரணங்களை அணிந்த மனைவிக்கு மக்கட்பேறு என்
கின்ற ஒப்பற்ற செல்வமும் உண்டாகுமானால் அவளைக் கொண்ட
கணவனுக்கு வேறு செய்யத் தக்க தவம் ஒன்றுமில்லையாகும்.

The begetting of good children

If a wife adorned with robes of chastity, flowers
of affection, perfumes of modesty and truth and
jewels of good character and deeds, has also the
fortune of begetting good children, her husband need
not seek anything more by penance. 81

ஏந்தெழில் யிக்கான் இளையான் இசைவல்லான்
காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்ந்த
நயனுடை இன்சொல்லன் கேள்எனினும் மாதர்க்கு)
அயலார்மேல் ஆகும் மனம்.

* Translated by: Sri P. Mutharasu M. A., B. T., Head of the
Tamil Department, Sri K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

கற்பு நெறி வழுவிய பெண்ணுக்கு அவளுடைய கணவன் மேலோங்கி எழுந்த அழகு மிக்கவனும் இளமை உடையவனும் இசைக் கலையில் வல்லவனும் பெண்மக்களது கண்களைக் கவரும் பார்வையுடையவனும் பொருந்திய நயமிக்க இன் சொல்லையுடையவனும் ஆனாலும் பிற ஆடவரிடத்தில் மனம் நாடிச்செல்லும்.

The unchaste women (1)

Though their husbands may be extremely handsome in appearance, youthful, skilful in music, of commanding personality attracting the attention of maidens and with pleasing manners and kind words, the hearts of unchaste women will be after other men. 82

கற்பில் மகளின் நலம்விற் றுணவுகொளும்
பொற்றொடி நல்லார் நனிநல்லர்—மற்றுத்தம்
கேள்வற்கும் ஏதிலர்க்கும் தங்கட்கும் தங்கினைஞர்
யாவர்க்கும் கேடுது ழார்.

கற்பில்லாத குலமங்கையைக் காட்டிலும் தமது நலத்தை விற்றுண்ணுகின்ற பொன்வனையலை யணிந்த விலைமகளிர் மிகவும் நல்லவராவர். ஏனெனில் இவர்கள் தமது கணவருக்கும் அயலாருக்கும் தங்களுக்கும் தங்கள் சுற்றத்தார்களுக்கும் மற்ற யாவருக்கும் கேடு சூழமாட்டார்கள்.

The unchaste women (2)

A prostitute, bedecked with bracelets, who ekes out her livelihood by selling her charms, is far better than an unchaste wife; for she does not bring disgrace on her husband, herself, her relatives and neighbours as in the case with an unchaste wife. 83

முறையும் குடிமையும் பான்மையும் நோக்கார்
நிறையும் நெடுநானும் பேணார்—பிறிதுமொரு
பெற்றிமை பேதைமைக் குண்டே பெரும்பாவம்
கற்பில் மகளிர் பிறப்பு.

உறவு முறையையும் குடிப்பெருமையையும் தகுதியையும் பார்க்க மாட்டார்கள். கற்பையும் மேலான நாணத்தையும் பேணமாட்டார்கள். வேறொரு உயர்ந்த தன்மை, அறியாமை மிகுந்த இவர்களுக்கு இருக்குமோ? கற்பில்லாத பெண்களாகப் பிறப்பது பெரும் பாவமாகும்.

The unchaste women (3)

Alas! the birth of an unchaste woman is itself a great sin. Such foolish women regard not virtue, heed not the greatness of their birth and worth; they do not preserve their chastity and are insensible to shame and respectability. What good quality can exist together with the folly of such women? 84

பெண்மை வியவார் பெயரும் எடுத்தோதார்
கண்ணொடு நெஞ்சறைப்ப நோக்குறார்—பண்ணொடு
பாடல் செவிமடார் பண்பல்ல பாராட்டார்
வீடில் புலப்பகையி னார்.

முத்திநெறிக்குச் செல்ல விடுதலில்லாத ஐம்புலன்களிடத்துப் பகைமை கொண்ட துறவிகள் பெண்மையை வியந்து பேசார்கள். பெண் என்னும் பெயரைக் கூட எடுத்துச் சொல்ல மாட்டார்கள். கண்களும் மனமும் பதியும்படி பெண்களைப் பார்க்க மாட்டார்கள். அவர்கள் பாடுகின்ற பண்ணொடு கூடிய பாடல்களைக் கேட்கமாட்டார்கள். உயர்வு அல்லாதனவற்றைப் பாராட்டமாட்டார்கள்.

Renunciation - Subjugation of the senses

Those who wage incessant war against the senses (with a view to subdue them) will never admire female charm; nor mention their names in conversation; nor cast intently their looks on them. They would not listen to their melodious music, nor commend what is contrary to propriety. 85

(தொடரும்)

தீருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பர இராமலிங்க சற்குரு புலம்பற்கண்ணி*

தொகுத்தவர், திரு. P. P. துரைசாமி அவர்கள்,
கோயமுத்தூர்.

[மலர் 14, இதழ் 10-ன் தொடர்ச்சி]

- சாகாத் தலைநிலையும் — சாற்றும் வேகாக்காலும்
போகாப் புனலும் — புகன்றருளும் சற்குருவே. 71
- சாகாத கல்வித் — தரமதனை மன்பதைக்கே
மாகாத லோடே — வழத்தியவென் சற்குருவே. 72
- முத்தியென்னும் நன்னிலையே — முன்னுற்ற சாதகமாய்ச்
சித்தி அநுபவமாச் — செப்பியருள் சற்குருவே. 73
- புலகொலை செய்வோர்கள் — புறவினத்தார் என்றே
நிலையுலகில் அந்நன் — நெறியருளும் சற்குருவே. 74
- அகவினத்தார் அவையில் — லாதவரென் றிந்தச்
சகமதனில் அன்புடனே — சாற்றியவென் சற்குருவே. 75
- புறவினத்தார் பசியைப் — போக்கவிடு மட்டும்
அறமீதலாகா வென்று — ஆணைசெய்த சற்குருவே. 76
- அகவினத்தார் கூழிடினும் — அண்டரமுதர மென்று
இகமதனில் உள்ளோர்க்கு — இயம்பியவென் சற்குருவே. 77
- புறவினத்தார் இன்னமுதும் — புல்லெனவே தள்ளென்று
அறநிலையை யார்க்கும் — அருளியவென் சற்குருவே. 78
- கொல்லாதார்க் கின்பம் — கொடுப்பான் கடவுளென்றே
எல்லார்க்கும் அன்பால் — இயம்பியவென் சற்குருவே. 79
- புலாலைநுக ராதபெரும் — புண்ணியர்க்கு எஞ்ஞான்றும்
இலாததிலை மென்றே — இயம்பியவென் சற்குருவே. 80

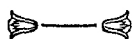
- அண்ணாக் கின்மேலே — யகண்டவெளிகாட்டும்
உண்ணட்டந் தன்னை — யுரைத்தருளுஞ் சற்குருவே. 81
- காலமெல்லாங் கடந்த — கர்த்தனையே காண்டற்குக்
காலமே னென்றுங் — கருதுமென்ற சற்குருவே. 82
- நாம்பிரமம் என்றே — நவின்றிடுவோர் தம்மையெலாஞ்
சாம்பிரமாமென்றே — சாற்றியவென் சற்குருவே. 83
- பரமுயிர் பார்தோன்றும் — பகர் காரியத்தாற்
கரவிடுங் காரணத்தாற் — காணென்ற சற்குருவே. 84
- கருதருமேழ் மௌனங் — கடந்தீரண்டாம்
ஒருபெரிய வான்வரையின் — உண்மையருள் சற்குருவே 85
- ஏழ்திரையை நீக்கும் — இயலறிந்த வஞ்ஞான்றே
பாழ்திரையும் மாரகமும் — பாறுமென்ற சற்குருவே. 86
- இருவேதனை தனையொழித்தே — யீடுகட்டு வீரேற்
கருவேதனை யொழியக் — காணுமென்ற சற்குருவே. 87
- ஆறுகோடிச் சமய — மாயிற்புறத் தகத்துங்
கூறுமோர் தெய்வமெனக் — கூறியருள் சற்குருவே. 88
- வேதாந்தாந் தத்தும் — விளம்பு மற்றுந்தந்தத்தும்
ஆதாரதெய்வ மொன்றே — யாமென்ற சற்குருவே. 89
- மதவாத முற்றோர் — மதிவாத மற்றே
யிதவாத மற்றே — யிழிவரென்ற சற்குருவே. 90

சிலப்பதிகாரத்தில் இசைப் பாடல்கள்

புலவர். திரு. மு. வை. அபரஞ்சி அவர்கள் M. O. L.,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

இசை மரபு

இசைத் தமிழ்க் காப்பியத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சிலம்பினைக் கூறுவதுண்டு. சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள முப்பது பகுதிகளில் ஐந்து பகுதிகள் இசைப்பாடல்களாக உள்ளன. புகார்க் காண்டத்தில் (7) காணல் வரியும், மதுரைக் காண்டத்தில் (12) வேட்டுவ வரியும் (17) ஆய்ச்சியர் குரவையும், வஞ்சிக் காண்டத்தில் (24) குன்றக் குரவையும், (29) வாழ்த்துக் காதையும் இசைப் பாடற் பகுதிகளாக அமைந்துள்ளன.

இசைப் பாடல்களை நாடகத்தில் இடையிடையே அமைப்பது நம் நாட்டுக் கலைமரபு. பெரும்பான்மையான நாடகங்கள் இசைப் பாட்டில் தொடங்கி, இசைப் பாட்டிலேயே முடிவதைக் காணலாம். ஒரு நாடகத்தில் குறைந்தது ஐந்து இசைப் பாடல்களாவது இருக்க வேண்டும் என்றும், அரைமணி நேரத்திற்கு ஓர் இசைப்பாடல் அமையவேண்டும் என்றும் நாடகக் கலைஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

இசைப் பாடல்களே இல்லாத நாடகங்கள் மேனாட்டில் தோன்றி வளர்ந்து பெருகியுள்ளன. நம் நாட்டு மக்கள் அத்தகைய நாடகங்களை விரும்பவில்லை. நல்ல இசைப் பாடல்கள் அமைந்த நாடகம் பெரு வெற்றியை அடைகின்றது.

ஒரு சிறந்த நாடகத்தைப்போல, சிலப்பதிகாரத்தில் இனிய இசைப் பாடல்கள் பல அமைந்துள்ளன. அக்காப்பியத்தில் பெரும்பாலும் ஐந்து காதைகளுக்கு ஒரு இசைப்பாடற் பகுதி அமைந்து இன்ப மூட்டுகிறது. இளங்கோ அடிகள் நாடகக் கலையின் நுட்பமறிந்து, இசைப் பாடல்களை ஏற்ற இடங்களில் அமைத்துள்ளார்.

கலைச் சிக்கனம் (Artistic Economy)

சிலப்பதிகாரத்தில் இடையிடையே இசைப் பாடல்களை அமைத்த இளங்கோ அடிகள் அவற்றின் மூலம் பல்வேறு நோக்கங்களை இனிது நிறைவேற்றியுள்ளார்.

புலவர் தாம் இயற்றும் காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியைக் கொண்டே அக்காப்பியத்தோடு தொடர்புடைய பல முக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும் பல்வேறு சுவைகளையும் அமைத்துவிடுவர். இத்திறனைக் “கலைச் சிக்கனம்” (Artistic Economy) என்று வழங்குவர். இந்தத்திறன் உயர்ந்த புலவர்களிடம் காணப்படும் சீரிய பண்புகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இளங்கோ அடிகளிடம் உள்ள கலைச் சிக்கனம் இசைப் பாடல்களின் வாயிலாக வெளிப் படுகின்றது.

ஐந்திணைக் காட்சிகள்

இளங்கோ அடிகள் இயற்கைக் காட்சிகளை அழகாகப் புனைந்து பாடுவதில் மிக்க விருப்பமுடையவர். சிலப்பதிகாரத்தில், வாய்ப்பு நேரும் போதெல்லாம் ஐவகைத் திணைகளுக்கும் உரிய இனிய காட்சிகளை அவர் திறம்பட அமைத்துள்ளார். இசைப் பாடல்களின் வாயிலாகவும் அடிகள் தம் விருப்பத்தை, இயற்கையைப் பாடும் தணியாத வேட்கையை, இனிது நிறைவு செய்கின்றார்.

கானல் வரியில், நெய்தல் நிலத்தின் அழகைப் பாடி மகிழ்கின்றார். ஒல்லென்று ஓவாது ஒலிக்கும் கடல், பூம் புன்னைப் பூவுதிர்ந்து நுண்தாது போக்கும் கானல், கடல் புக்கு உயிர் கொன்று வாழும் வலைஞர், சேரியின்கண் உள்ள வலையுணங்கு முன்றில், புது மணம் விரிக்கின்ற மணல், புன்னை நிழற்கீழ் புலவுத் திரை வாயில் நடை பயிலும் அன்னப் பறவைகள், பூத்து மணக்கும் தாழையை வேலியாகவுடைய கழிகள், அக்கழிகளில் உறங்குகின்ற இன்கள் வாய் நெய்தல் மலர், மதியுமிழ்ந்து கதிர் விழுங்கி வந்த மருள் மாலைப்பொழுது — ஆகியவற்றை அடிகள் வண்ண ஓவியம் தீட்டி விளக்குகின்றார்.

வேட்டுவ வரியில், பாலை நிலம் சிறப்பாகப் பாடப் பட்டுள்ளது. செம்பொன்சொரியும் வேங்கை, வெண்பொரி

சிந்தும் புன்கு, மணங் கமழும் குரவம் ஆகிய மரங்கள் செறிந்த-
எயினர் தம் முன்றிலை அடிகள் மிக அழகாகப் பாடுகின்றார்.
வெட்சிமலர் புனைந்து, கட்சியுள் காரி கடிய குரலிசைக்க நல்லான்
நிரை கருதிச் செல்லும் வீரர் நிலை, துடி முழங்க அவர்கள் வெற்
றியுடன் திரும்பி வரும் காட்சி, நல்லான் நிரையைக் கள்ளுக்கு
விலையாகத் தரும் எயினர் பண்பு - ஆகிய வற்றை நன்கு
பாடுகின்றார்.

ஆய்ச்சியர் குரவையில், முல்லை நிலத்திற்குரிய காட்சி
கள் மிகுதியாக இல்லை என்றாலும் “ஆ காத்து ஓம்பி ஆப்பயன்
கொள்ளும்” கொடும்பாடு இல்லாத கோவலர் வாழ்க்கையையும்,
முல்லை நில ஆடவர் ஏறு தழுவும் காட்சியையும், ஆய்ச்சியர்
குரவை யாடிப் பாடி மகிழும் பண்பையும் அழகாய்ப் பாடி
யுள்ளார்.

குன்றக் குரவையுள், குறிஞ்சி நிலக் காட்சிகளைக்
காணலாம். இழியும் மலையருவி, கல்தீண்டி வந்த புதுப் புனல்,
நறுஞ்சினை வேங்கை மரத்தின் நன்னிழல், கறிவளர் தண்
சிலம்பு—ஆகிய காட்சிகளைக் கண்டு களிக்கலாம். அங்கே
குற மகளிர் குருவி யோப்பியும் கிளி கடிந்தும் அருவியாடியும்
சுனைகுடைந்தும் வாழ்கின்றனர்; அறத்தொடு நின்று மணம்
முடிக்கின்றனர்.

வாழ்த்துக் காதையில், மருத நிலக் காட்சியைக் காண
லாம். செல்வமகளிர் அம்மாளை ஆடியும், ஊஞ்சல் ஆடியும்,
பந்தடித்தும், பூங் காஞ்சி மரத்தின் கீழ் வள்ளை பாடியும்
மகிழும் நிலையைக் காணலாம்.

சமயப் பொதுமை

ஐந்திணைக் காட்சிகளை இனிது பாடி மகிழ இளங்கோ
அடிகளுக்கு வாய்ப்பளித்த இசைப் பாடல்கள், அவரது சமயப்
பொது நோக்கையும் நிறைவு செய்யத் துணை புரிகின்றன.
வேட்டுவ வரியில் கொற்றவை வழி பாடும், ஆய்ச்சியர் குரவை
யில் திருமால் வழிபாடும், குன்றக் குரவையில் வேலன் வழி
பாடும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தெய்வத்தைப்

பாடும்போதும் அடிகள் தம்மை மறந்துபாடுகிறார். அந்தத் தெய்வங்களை மனமொழி மெய்களால் வழிபடும் அடியவர்களைப் போல ஈடுபட்டுப் பாடுகின்றார். தாம் மேற்கொண்ட சமயத்திற்கு மட்டுமின்றிப் பிற சமயங்களுக்கும் சிறப்பளிக்கும் பண்பு அடிகளிடம் இருந்ததை இசைப்பாடல்களால் அறியலாம்.

அரசியல் — பொதுமை

அரசியலில் பொதுமை நோக்கம் கொண்டவர் இளங்கோ அடிகள். மூவேந்தர்க்கும் உரிய நாடு நகரங்களை ஏற்றத்தாழ் வின்றிப் பாடிப் பெருமைப் படுத்திய பெரியவர் அவர்.

கானல் வரியில் சோழ நாட்டுக் கடற் கரையையும் காவிரி யாற்றையும் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்; வேட்டுவவரியில் பாண்டிய நாட்டுக்குரிய பாலை நிலைத்தையும் ஆய்ச்சியர் குரவையில் முல்லை நிலத்தையும் பாடுகின்றார். சேர நாட்டுக் குறிஞ்சி வளத்தைக் குன்றக் குரவையில் பாடுகின்றார். வாழ்த்துக்காதையில் சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரையும் புகழ்ந்து பாடுகின்றார். அவர்களுடைய உயர்ந்த பண்பையும் ஆட்சிச் சிறப்பையும் போற்றுகின்றார்.

முத்தமிழ்ச்சுவை

இசைப் பாடல்கள் அடிகளின் முத்தமிழ்ப் புலமையினையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. பல வகை வரிப்பாடல்கள் இசைக் கருவிகளின் அமைப்பு-ஆகியவற்றைக் கானல்வரி நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகின்றது. வேட்டுவ வரி வள்ளிக் கூத்தையும், வாழ்த்துக் காதை அம்மாணையாடல் பந்தாட்டம் முதலியவற்றையும், குன்றக் குரவை ஆய்ச்சியர் குரவை இரண்டும் குரவைக் கூத்துகளின் சிறப்பையும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இலக்கியச் சுவை மிகுந்த பாடல்கள் பல இசைப் பாடல்களில் உள்ளன. கற்போர் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டு வாழ்ந்து, எண்ணும் தோறும் இனிக்கின்ற பல பாடல்கள் இசைப் பாடற் பகுதிகளிலே உள்ளன.

இவ்வாறு இளங்கோ அடிகள் இசைப்பாடல்களின் வாயிலாக ஐவகைத் திணைகளையும் பாடி மகிழ்கின்றார்; சமயப்

பொதுமையை வெளிப்படுத்துகின்றார்; அரசியல் பொது நோக்கத்தை நிலைநாட்டுகின்றார்; முத்தமிழ்ப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

துன்பத்தைத் தணித்தல் (Emotional Relief)

இசைப்பாடல்கள் பொதுவாகப் பெற்று விளங்கும் சிறப்பு களை இதுவரை கண்டோம். இனி, அவை காப்பிய அமைப்பில் பெற்றுள்ள சிறப்பிடத்தையும், அவற்றால் காப்பியத்திற்கு அமையும் நலன்களையும் காண்போம்.

சிலப்பதிகாரக் கதையில் வரும் மக்களோடு ஒன்றி, அவர்களின் இன்ப துன்பங்களில் ஈடுபட்டு நம்மை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். மாதவியைத் தனியாகக் கடற்கரையில் விட்டுக் கோவலன் பிரிந்துசெல்லும் போதும், வாழ்வந்த நகரத்தில், அருகே யாரும் இல்லாத நிலையில், இருண்ட மாலைப் பொழுதில் கோவலன் நீதியின்றிக் கொல்லப்பட்டு வீழ்ந்து புண்ணுமிழ் குருதியில் முழுகிக்கிடக்கும் போதும், கணவனை இழந்த கண்ணகி பொங்கி எழுந்து தனியாத சீற்றத்துடன் சென்று பாண்டியனோடு வழக்காடி அவன் மாண்டபின் மதுரையை எரியூட்டி வெறிகொண்டு நிற்கும் போதும், அவள் சேர நாட்டு மலையிது ஏறிநின்று மறையும் போதும் நம்நெஞ்சம் துன்பக் கடலுள் முழுகிக் கரைகாணுது தடுமாறுகின்றது. அத்துன்பத்தைத் தணித்து, மேலும் கதையில் ஈடுபடுமாறு செய்ய இளங்கோ அடிகள் இசைப் பாடல்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். இவ்வாறு செய்வதைத் 'துன்பத்தைத் தணித்தல்' (Emotional Relief) என்று கூறுவர்.

துன்பியல் நாடகங்களில் இத்தகைய நுட்பம் கலைஞர்களால் கையாளப் படுகின்றது. கண்டோர் அஞ்சி நடுங்கும் கொலை, கொடூரமான போராட்டம், கலங்கவைக்கும் நிகழ்ச்சி ஆகியவற்றிற்குப் பின் தவறாமல் சிரிப்பூட்டும் நிகழ்ச்சிகளையோ, மனம் மகிழத்தக்க காட்சிகளையோ அமைத்துள்ளனர். அவ்வாறு செய்துள்ளமையால் தான் மக்களால் மேலும் தொடர்ந்து கதையில் ஈடுபட முடிகின்றது. முன்பு அடைந்த துன்பத்தி

லிருந்து விடுபட்டு, அமைதிபெற்ற பின்னரே அடுத்துவரும் துன்பக்காட்சியைக் காணமுடிகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கானல்வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை ஆகிய முன்று பகுதிகளும் துன்பத்தைத் தணிக்க உதவுகின்றன.

கானல் வரி

கோவலன் கண்ணகியைப் பிரிதல், கண்ணகி தனியாகத் துன்புறல், கோவலன் குலம்தரு வான் பொருளை இழந்து கலங்குதல், கடற்கரையில் மாதவியைவிட்டு அவன் பிரிதல் ஆகிய துன்பங்கள் புகார்க் காண்டத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருகின்றன. இத்துன்ப நிகழ்ச்சிகளைக் கற்போரின் நெஞ்சம் அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு அமைதிபெறக் கானல் வரி துணை புரிகின்றது. கானல்வரியின் முடிவிலும் கோவலன் - மாதவி பிரிவையே நாம் காண்கின்றோம். ஆனால் நாம் அத்துன்பத்தை அறியா வண்ணம் பலவகை இசைப் பாடல்களை அமைத்து, இலக்கிய நலம் கனிந்த பாடல்களைக் கொண்டு நம்மை மகிழ்ச்செய்கின்றார். கோவலன் - மாதவி இருவரும் பிரியும் துன்பம், இசைப் பாடல்கள் நல்கும் இன்பத்தில் சென்று கலந்து மறைந்தே விடுகின்றது.

கானல் வரியில் உள்ள இசைப்பாடல்களை நீக்கிவிட்டு, கதை நிகழ்ச்சிக்குரிய பகுதியை மட்டும் அமைத்தாலும் காப்பியம் தொடர்ந்து செல்லும். ஆனால் அதற்குப்பின் அடுக்கடுக்காக வரும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளைத் தாங்க முடியாமல் நம்நெஞ்சம் துன்புறும். இதை எண்ணியே அடிகள் முன்பு நாம்பெற்ற துன்பத்தைத் தணித்துவிட்டு, மனஅமைதியூட்டி, மேலும் கதையை வளர்த்துச் செல்லுகின்றார்.

ஆய்ச்சியர் குரவை, துன்பத்தைத் தணிக்கப் பெரிதும் உதவுகின்றது. பதியெழுவறியாப் பழங்குடி கெழீஇய புகார் நகரத்தில், குலம்தரு வான்பொருள் கொள்ளை கொடுத்து, வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்ப மதுரை நகர் புகுந்த கோவலன், காதல் மனைவியைத் தனியாக விட்டு,

புண்ணுமிழ் குருதி பொழிந்துடன் பரப்ப

மண்ணக மடந்தை வான்துயர் கூர

இருண்ட மாலைப் பொழுதில், யாரும் அருகே இல்லாத நிலையில் தெருவில் வீழ்ந்து கிடக்கும் துன்பச் செய்தியைக் கற்போர் அதை எளிதில் மறந்துவிட முடியாது. அதற்குப் பின்னரும் பல துன்பநிகழ்ச்சிகளே தொடர்ந்து வருகின்றன.

இதைக் கருதிய இளங்கோ அடிகள், கொலைக் களக் காட்சியை மாற்றி, ஆய்ச்சியர் மனம் மகிழ்ந்து குரவையாடிப் பாடும் இன்பக் காட்சியை அமைத்துள்ளார். ஆய்ச்சியரின் ஆடல் பாடல்களில் ஈடுபட்டு முன்னே நிகழ்ந்தவற்றையும் பின்னே நிகழப்போவதையும் மறந்து விடுகிறோம். மாயவனின் பெருமையில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்து, முன்பு பெற்ற துன்ப உணர்ச்சி யிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி பெறுகிறோம்.

ஆய்ச்சியர் குரவை சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ச்சிக்குச் சிறிதும் துணை புரியவில்லை. அப்பகுதி இல்லை என்றாலும் கதைக்கு ஒரு குறையும் ஏற்படாது. எனினும் கற்போரின் உள்ளத்தில் முன்பு எழுந்த துன்ப உணர்ச்சியைத் தணிக்கவே அடிகள் அதை அமைத்துச் சுவையூட்டி மகிழ்ச்சி செய்கின்றார்; பின்னால் நிகழ இருக்கும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளைத் தாங்கும் மன நிலையை உண்டாக்குகின்றார்.

குன்றக் குரவையும் துன்பத்தைத் தணிக்கும் வகையில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது.

மதுரைக் காண்டத்தோடு கண்ணகியின் கதை முடிந்து விடுகின்றது என்று கூறலாம். “கோவலன் தன் னொடு வானவூர்தி ஏறினள் கண்ணகி”- என்று மதுரைக் காண்டத்தை முடித்து விடுகின்றார் அடிகள்.

கதைக் குரிய தலைவனும் தலைவியும் வான் உலகம் சென்று மறைந்தபின் கதை ஏது? கதை நிகழ்ச்சிக்கு இடம் ஏது? கற்பவரும் மதுரைக் காண்டத்தின் முடிவில் கண்ணகிக்கு ஏற்பட்ட முடிவை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டு ஆரூத்துயரத்தோடு

காப்பியத்தை மூடிவிடுவர். “அதற்குமேல் என்ன நிகழ்கின்றது?” என்ற வினாவும் நெஞ்சத்தில் எழவில்லை. இவற்றை எல்லாம் நன்கு அறிந்த இளங்கோ அடிகள் வஞ்சிக் காண்டத்தை இசைப் பாடலோடு தொடங்குகின்றார். இது மற்றக் காண்டங்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு. முன்பு மனித வடிவில் நாம் கண்ட கண்ணகியை, வழிபடும் தெய்வமாக்கக் கருதிய அடிகள் குன்றக் குரவையிலேயே அதற்கு அடி கோலுகின்றார். குறிஞ்சி நிலத்தைக் காட்டி, குறமகளிரின் ஆடல்பாடல்களைக் காட்டி, கண்ணகியை அவர்கள் வழிபடும் தெய்வமாக்கி வஞ்சிக் காண்டத்தைத் தொடங்குகின்றார். கற்போர் உள்ளம் மேலும் கதை நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றுமாறு குன்றக்குரவையை அமைத்துச் சுவையூட்டுகின்றார்.

ஆவலைத் தூண்டுதல் (Heightening of Suspense)

நாடகக் கதை நிகழ்ச்சிகளுக்கு இடையே சில தடைகளை ஏற்படுத்திக், காண்போருடைய ஆவலைத் தூண்டுவது கலைஞர்களின் இயல்பு. இதை ஆவலைத் தூண்டுதல் (Heightening of Suspense) என்று குறிப்பிடுவர். யாதொரு தடையுமின்றிக் கதை நிகழுமானால் சுவை இருக்காது. ‘அடுத்தது என்ன?’ என்ற வினா எழாது. ‘அடுத்தது இதுதான் நிகழும்’ என்று காண்போர் எதிர்பார்ப்பதற்கு மாறாகக் கதை நிகழுமானால் கதை யோட்டத்தில் விறுவிறுப்பு ஏற்படும். ஆதலின் ‘ஆவலைத் தூண்டும்’ கலையைக் காப்பியம் இயற்றும் புலவர்களும் கையாளுகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ‘வேட்டுவவரி’யும் வாழ்த்துக் காதையும் கதைப் போக்கைத் தடை செய்கின்றன; மேலே நிகழும் நிகழ்ச்சியை அறிய ஆவல் கொள்ளுமாறு தூண்டுகின்றன.

வேட்டுவ வரியில் கூறப்படும் நிகழ்ச்சிகள் கோவலன் கண்ணகி, கவுந்தி ஆகியோருடைய பயணத்தைத் தடுத்து, அவர்களை அங்கேயே நிறுத்தி விடுகின்றன. தொடர்ந்து வந்த கதை நின்று விடுகின்றது. கதையோடு ஒன்றிச் செல்லும் கற்போர் உள்ளம் நின்று விடுகின்றது. ‘இதற்குப்பின் என்ன நிகழுமோ?’—என்ற வினா எழுகின்றது.

இவ்வாறே வாழ்த்துக் காதையில் உள்ள இசைப்பாடல் களும் இலக்கணத்தில் கூறப்படும் 'இடைப்பிற வரல்' போன்று அமைந்து, கதை நிகழ்ச்சியைத் தடுத்து, கற்போரின் ஆவலைத் தூண்டுகின்றன.

இல்லை என்றால்.....?

இசைப் பாடல்களே இல்லாத சிலப்பதிகாரத்தைக் கற்பனை செய்து பார்ப்போம். அது மணிமேகலை போல இருக்கும். இசைப்பாடல்கள் இல்லை என்றாலும் சிலப்பதிகாரக் கதையில் மாற்றம் எதுவும் நிகழாது. கதையின் எந்தப் பகுதியும் விளங்காமல் போகாது. ஆனால் இளங்கோ அடிகளுக்கு ஐந்திணைக் காட்சிகளைப் பாடும் வாய்ப்புக் குறைந்திருக்கும்; பல்வேறு சமயங்களையும் தெய்வங்களையும் சிறப்பித்துப் புகழும் சமயப் பொது நோக்கு இனிது நிறைவேறாமல் போய் இருக்கும்; முடிவுநீரர்களையும் புகழ்ந்து போற்றித் தமிழகத்தின் ஒருமைப் பாட்டைச் சிறப்பிக்கும் உயர் பண்பு வெளிப்படாமல் போய் இருக்கும். முத்தமிழ் வல்ல திறனை நன்கு வெளிப்படுத்த இயலாமற் போய் இருக்கும்.

இசைப்பாடல்கள் இல்லை என்றால், அஞ்சத் தக்க கனவுகள் நிறைந்த உறக்கம் யாதொரு இடையூறுமின்றி நீடிக்குமானால் எப்படி இருக்குமோ — அப்படி, சிலப்பதிகாரக் கதை இருக்கும். உள்ளத்தைக் கலங்கவைக்கும் பிரிவு, அஞ்சி நடுங்கச் செய்யும் கொலை, கருத்தழியச் செய்யும் பல வகை அழிவு, மா நகர் ஒன்று அழல்வாய்ப்பட்டு நிலை குலைந்து வீழும் துன்பம், இவற்றின் நடுவே சுழன்று அலமந்து அரற்றி அழும் இளம் பெண்ணின் இரங்கத் தக்க நிலை—இவையாவும் எளிய நிகழ்ச்சிகள் அல்ல. இவை எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிகழ்ந்து கொண்டே செல்லுமானால், அஞ்சி நடுங்கத் தக்க காப்பியமாக — கலைப் பண்பு சிறிது மில்லாத இலக்கியமாகச் சிலப்பதிகாரம் அமைந்திருக்கும். இவற்றை எண்ணியே இளங்கோ அடிகள் இசைப் பாடல்களை இடையிடையே அமைத்து அழகு படுத்தினார்.

SAINT APPAR AND HIS HYMNS

அப்பர் சுவாமிகளின்
அற்புதத் திருப்பதிகங்கள்

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு

திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள், M. A.,

தமிழ் விரிவுரையாளர்,

காசி இந்துப்பல்கலைக்கழகம், காசி.

The Saint went to the Siva temple at Patali and worshipped Him. He then proceeded to Tiruvathigai where his sister lived. The Pallava king, Mahendra varman, came to know of this and was sorry for the whole affair. He went to Tiruvathigai and was blessed by St. Tirunavukkarasu. He embraced Saivism and helped in reviving saivism in Tamil country.

Saint Tirunavukkarasu then turned a pilgrim poet. He visited the temples where Lord Siva was enshrined and sang hymns in His praise and removed the weeds that grew in the temple premises.

Once he went to Tiruthunganaimadam and prayed to the Lord that he should be tattooed with the insignia of Siva. He was remorse that he had lived among the jains as one of them and thought only this tattooing of the insignia would sanctify his body. His prayer was answered and an emissary of God put the marks of the trident and the Bull on the saint's shoulders.

திருத்தாங்காணை மாடம் - திருவிருத்தம் - 4-ஆம் திருமுறை
பொன்னூர் திருவடிக்கு ஒன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றி செய்யும்
என்னுவி காப்பதற்கு இச்சையுண் டேல்இருங் கூற்றகல
மின்னுரு முவிசைத் துலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டல்
துன்னூர் கடந்தையுள் தூங்காணை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே.

“O, the Lord of Tunganaimadam, if at all you wish to save me from death kindly put the marks of your trident on me. This is my humble request unto your golden Feet.”

The Saint continued his tour and on his way visited many Siva shrines. Then he reached Chidambaram and lost himself at the sight of the cosmic Dancer. He stayed there for a few days and one day he learnt, from the devotees, of the child-devotee, Tirugnana sambandar, who was given the milk of Knowledge by Parvathi, the divine consort of Parameswara. He was anxious to meet the young Siva Bhakta and so went to Sirkali, the home town of Sri Tirugnanasambandar. The boy Saint heard that the elder Saint was coming to meet him. So he hastened to receive St. Tirunavuk karasu. They greeted each other. The boy-Saint addressed him “Appar” (the father). After this St. Tiru navukkarsu came to be known as Appar. They become very intimate and toured in the Chola country visiting many shrines. At Tirukkolakka they separated and St. Appar continued his pilgrimage.

At Tiruchattimurram St. Appar made a request to Lord Siva that He should place His feet on his head and received the divine order that he should go to Nallur.

திருச்சத்தி முற்றம் - திருவிருத்தம் - 4-ஆம் திருமுறை

கோவாய் முடுகி அடுதிறல் கூற்றம் குமைப்பதன்முன்
பூவா ரடிச்சுவ டென்மேல் பொறித்துவை போகவிடில்
மூவா முழுப்பழி முடுங்கண் டாய்முழங் குந்தழற்கைத்
தேவா திருச்சத்தி முற்றத் துறையுஞ் சிவ க்கொழுந்தே.

“Before the god of death visits me, my Lord, kindly place Your Feet on my head. If you don't do that, the Lord of Tiruchathimurram, you will be blamed”

(தொடரும்)

தை மங்கை வந்தாள்

மதுரகவி மரபினர்

திரு. T. N. N. கவிக்குஞ்சரப் பாவலர் அவர்கள்,

பொங்கும் சிரிப்புடனே—தை
மங்கை வந்தனளே

1. துங்கக் குணமுடையாள்—உயர்
தூமொழி பேசிடுவாள்
எங்கும் புகழ்பெறுவாள்—போற்றும்
எழிலதைக் கொண்டவள்காண்
சங்கத் தமிழதையும்—சீரார்
சைவ நெறிகளையும்
இங்கிதமாய் வளர்ப்பாள்—இனி
இன்னல்கள் இல்லை அம்மா! (பொ)
2. தானத்தில் பற்றுடையாள்—அவள்
தையெனும் பேருடையாள்
ஞானந்தனில் சிறந்தாள்—இந்த
ஞாலந்தான் உயந்திடவே
கானக் குயிலிசைபோல்—நல்ல
கவிமாரியைப் பொழிவாள்
வானத்தவர் புகழ்—எல்லா
வளங்களும் ஓங்கும் அம்மா! (பொ)
3. காசி மடந்தனிலே—தமிழ்க்
காவியத்தின் மணந்தான்
வீசிவிளங்கு கின்ற—உயர்
விந்தையைக் கண்டுவப்பாள்
ஆசிகள் பெற்றிடுவாள்—நம்
அருணந்தி சுவாமிதனைப்
பூசித்துப் போற்றிடவே—கன்னிப்
பொங்கலும் வந்தாள் அம்மா! (பொ)

திருவருட் பயன் - தெளிவுரை

பண்டித வித்துவான், சைவப் புலவர், சித்தாந்த நன்மணி,
திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தான்,

(மலர் 14. இதழ் 12-இன் தொடர்ச்சி)

36. தரையை அறியாது தாமே திரிவார்
புரையை உணரா புவி.

(தெ - ரை) தாம் போக்கு வரவு செய்தற்கு நிலத்தை ஆதாரமென்று கருதாமல், தமக்குத் தாமே ஆதாரமென்று கருதும் உயிர்களின் குற்றத்தை உலகம் உணருவது இல்லை. ஏனெனில் அவ்வுயிர்கள் தமக்கு ஆதாரமான தரையை அறியாதது போல, இவர்களும் தமக்கு ஆதாரமான திருவருளை அறியாததாலாம்.

‘புரைய’ எனப்பாடங் கொண்டு தரையைத் தமக்கு ஆதாரமாக அறியாது தாமே தமக்கு ஆதாரமெனத் திரிவார் போல, உலகில் உள்ளாரும் தமக்கு ஆதாரமாகிய திருவருளை அறியாது தமக்குத்தாமே ஆதாரமெனக் கருதுவர், எனப் பொருள் கூறுவாரும் * உளர்.

37. மலைகெடுத்தோர் மண்கெடுத்தோர் வான்கெடுத்தோர் ஞானம்
தலைகெடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

(தெ - ரை) மலையில் இருந்து கொண்டு மலையைத் தேடுவோரும், நிலத்தில் இருந்து கொண்டு நிலத்தைத் தேடுவோரும், தான் உலாவுதற்கிடமாகிய விண்ணிலிருந்து கொண்டு விண்ணி

* திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

னைத் தேடுவோரும், ஞானமாகிய அருளிலே இருந்து கொண்டு அவ்வருளைத் தேடுவோரும், தம்மைத் தாம் காணாமல் தம்மையே தேடும் அறிவிலிகளை ஒப்பர் என்பதாம்.

மலை சேய்மைக்கண் இருந்தும் காட்சியளிக்க வல்லது. மண் எவ்வுயிர்களையும் தாங்க வல்லது. விண் எவற்றையும் தன்னகத்து அடக்கிக் கொண்டிருப்பது. இம்முன்றையும் மறத்தலும், இழத்தலும் என்றும் இயலாததாகும். அங்ஙனமிருந்தும் இவற்றை மறந்தோ அன்றி இழந்தோ இருந்திருப்போம் என்பாராயின் அவர் பெரிதும் அறிவிலிகள் என்று கருதப்படுவர். அதைப் போன்றே எவ்வுயிர்க்கும் கண்ணகத்தே நின்று களிதருதேனாகவும், எவ்வுயிர்க்கும் தாரகமாகவும், எவ்வுயிர்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் இருப்பதான திருவருளை மறந்தவர்களும் அறிவிலிகள் என்றே கருதப்படுவர்.

38. வெள்ளத்துள் நாவற்றி எங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத்(து) இறைவர் கடன்.

(தெ-ரை) எவ்விடத்திலும் திருவருள் விளக்கம் இருந்தும் அதனை அறியாமல் உயிர்கள் பொறிகளின் வழியே சென்றியங்கும் நிலைமை, வெள்ளத்தில் நின்றும் நீர் பருகாது தாகத்தினால் வருந்துவதையும், எங்கும் கதிரவனொளி பரந்து விடிந்த பின்பும் இருள் இன்னும் நீங்காது உளது என்று உணர்வதையும் ஒக்கும்.

வெள்ளத்துள் இருந்தும் வெள்ளத்தைப் பயன்படுத்தாமலும், பகற்பொழுதிலிருந்தும் பகற்பொழுதென்று உணராமல் இருப்பதும், அவ்விரண்டின் குற்றமன்று. அவற்றைத் துய்த்தும் அறிந்தும் இராத உயிர்களின் குறையே ஆகும். அதைப் போலவே அனுபவிக்கவும், அறியவும் வாய்ப்பாக இருக்கும் திருவருளை அறியாததும் உயிர்களின் குறையே அன்றித் திருவருளின் குறையன்றும்.

‘வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்கு’ எனப் பாடம் ஓதி, வெள்ளத்துள் இருந்தும் நாவற்றியது போல எனப் பொருளுரைப்பாரும் உளர்.

“ வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன்
 அருள்பெற்றுத் துன்பத்தினின்றும்
 விள்ளக்கி லேனை விடுதிகண்
 டாய்விரும் புமஅடியார்
 உள்ளத்துள் ளாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 கள்ளத்து னேற்கரு ளாய்களி
 யாத களியெனக்கே”.

என்னும் திருவாசகத்துள் இத்தொடரும் பொருளும் அப்படியே அமைந்து நின்றல் காண்க.

உயிரைக் ‘கள்ளத்து இறைவர்’ என ஈண்டுக் குறித்தல் போலவே நூருவது குறளிலும் ‘கள்ளத் தலைவர்’ எனக் கூறுதல் காண்க. கள்ளத் திறைவர், கள்ளத் தலைவர் எனப் பன்மை வாசகம் படக் கூறியது இகழ்ச்சிக் குறிப்புப் பற்றி.

39. பரப்(பு)அமைந்து கேண்மின்இது; பாற்கலன்மேல் பூரை
 கரப்(பு)அருந்த நாடும் கடன்.

(தெ - ரை) இதனைப் பரபரப்பின்றி அமைதியோடு கேளுங்கள். அங்ஙனமன்றி இஞ்ஞானநூற் பொருளை மன ஒடுக்க மின்றிக் கேட்பின், உரியிலுள்ள பாற்குடத்தின் மேலே நிற்கும் பூனையானது அப்பாலினை அருந்தாமல் பிறுண்டு இயங்கும் கரப்பான் பூச்சியைத் தின்னுதற்காக அப்பாற் குடத்தினின்றும் தாவிப் பாய்ந்தோடும் தன்மையை ஒத்ததாகும்.

எனவே ஞானநூற் பொருளைக் கேட்குங்கால், அன்பு மிக உண்டாய் அதிலே விவேகமுண்டாய்த் துன்ப வினையைத் துடைப்பதுண்டாய், இன்பம் தரும் பூரணத்திற்கே தாகமுண்டாய் ஒன்றிய மனத்தோடு கேட்க வேண்டும் என்பதாம். “பரபரக்க வேண்டாம் பலகாலும் சொன்னேன்” என்னும் அருளுரையும், “பப்பற வீட்டிருந்து உணரும் நின்னடியார் பந்தனை வந்தறுத்தார்” என்னும் அருளுரையும் ஈண்டு நினைவு கூரற் பாலன.

இனிக் 'கேண்ம் இனிது' என்று பாடமோதி ஞான நூல்களைக் கேட்குமிடத்துப் பரபரப்பின்றி இன்பம் அடையும் முறையைக் கேளுங்கள் எனப் பொருளுரைப்பாரும் * உளர்.

40. இற்றை வரைஇயைந்தும் ஏதும் பழக்கமிலா
வெற்றியிர்க்கு வீடு மிகை.

(தெ - ரை) 'என்று நீ அன்று நான் உன்னடிமை' எனக் கூறுமாறு போல, அனாதி கால முதலே உயிரானது திருவருளோடு இயைந்திருந்தும் அத்திருவருளை அறியாதிருக்கும் அறிவில்லாத உயிர்க்கு வீட்டுலகம் வேண்டாத ஒன்றேயாகும்.

அருளிலார்க்கவ்வுலகம் இல்லையாதலின் திருவருள் தோய்வு இல்லாதவர்களுக்கு வீட்டுலகம் இல்லையாயிற்று. எனவே அது அவ்வுயிர்களுக்கு வேண்டாத ஒன்றுமாகும். மிகை - வேண்டாத தொன்று. 'பிறப்பறுக்க லுற்றார்க்கு உடம்பு மிகை' என்ற விடத்தும் இப்பொருளதாதல் அறிக. மிகை - பகை என உரை காண்பர் பிறரெல்லாம்†. 'இசைந்தும்' எனப் பாடம் கொள்வாரும் உளர்‡.

(தொடரும்)

* திரு. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன்.

† சிந்தனையுரை திரு. சிவபாத சுந்தரம்; திரு. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன்.

‡ திரு. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன்.

ஆறுமுகம் துணை செய்யும்

ஸ்கந்தசஷ்டி இலவச வெளியீடு,

விரும்புவோர் கிழக்கானும் விலாசத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

முருகன் அடி-பூதூர், துரைவேலு முதலியார்,

5, ஆயலூர் முத்தியா முதலித் தெரு,

ஜார்ஜ் டவுண், மதராஸ்-1.

தாயுமானவரின் — பராபரக்கண்ணிகள்

Couplets in venerable adoration of the
Omnipotent and Omnipresent

sung by

St. THAYUMANAVAR

6

St. Thayumanavar wants to attain the spiritual goal of eternal salvation. He does not like to rejoice in the pleasures of this world or even of the heavens. His thirst is only to attain the perennial Bliss at the feet of God; but all the same he realizes with much regret that he is continually caught in the cycle of births and deaths, being the result of his good and bad deeds. He appeals to the Lord in great distress, in this couplet to help him to cross over the sea of births and deaths.

ஆழித் துரும்பெனவே அங்குமிங்கும் உன்னடிமை
பாழில் திரிவதென்ன பாவம் பராபரமே

(பொ-உரை) உனது அடிமையாகிய நான் கடலிடைப் பட்ட
துரும்பினைப்போலப் பிறவிப் பெருங்கடலில் இரு
வினைப் பயனால் அகப்பட்டுச் சுவர்க்க நரகங்களி
டையே வீணில் அலைந்துழல்கின்றேன். இது
மிகவும் இரங்கத் தக்கது.

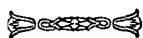
Oh.....Lord Supreme! It is pity that even though,
I am your slave I am kicked up and down aimlessly
between Heaven and Hell and to no purpose, just like
a hay-stalk tossed on the roaring waves of the sea.

(தொடரும்)

Translated by Sri. K. PALANISAMY, M.A., Lecturer in
Tamil, Sri. K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

பரதமா நாடும் கல்வியின் குறிக்கோளும்

சுவாமி பரமாத்மாநந்தா அவர்கள்,
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம், மைலாப்பூர் - சென்னை.

“பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள் பாரத நாடு” என்றும், “யாகத்திலே தவ வேகத்திலே—தனி, யோகத்திலே பல போகத்திலே, ஆகத்திலே தெய்வ பக்திகொண்டார்தம், அருளினிலே உயர் நாடு” என்றும் கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் இசைத்தார். “இரும் பிறவித் தனை நீங்கி இன்புறுவார் தாம் வாழ, விரும்பி வரும் ஞானமலி வியன் பரத கண்டம்” என்று மேலை நாட்டிலே முழங்கினார் வேதாந்த கேசரியாகிய சுவாமி விவேகானந்தர். தமது தாய் நாடு என்ற பற்றுதலுக்கு வசப்பட்டு அவ்வண்ணம் கூறினாரோ, எனின், அற்றன்று. நமது நாட்டின் குறைகளையும் இழிநிலையையும் கூசாது கண்டித்தவர்களுள் எவர்க்கும் அவ்விருவரும் தாழ்ந்தவரல்லர். இருவரது கூற்றையும் தன்மை நவீற்சி யென்றே கூறுவர், உயர்வு நவீற்சியெனக் கூறார். நாட்டின் இயல்பை நனி ஆராய்ந்து கண்ட ஞானியர். இத்துணைப் பெருமை இந்நாட்டுக்கு வந்தெய்தியது யாது பற்றியோ எனின் இந்நாடு ஒன்றே, அது தோன்றிய நன்னாள் முதற் கொண்டே, உலக நிலையா மையை முதற்கண் ஓர்ந்து, ‘இந்நிலையற்ற மாநிலத்தே நிலையுற்ற பொருள் ஏதேனும் உண்டோ?’ என்ற வினாவைத் தமக்குள் எழுப்பிக் கொண்டு, அறிவின் ஆராய்ச்சித் திறமையாலும், மனத்தை உண்முகப்படுத்தி மெய்ப்பொருளை நாடிவந்த மாண்பாலும், மாற்ற மனம் கழிய நின்ற பரம் பொருளின் காட்சியாலும், பிறவிப் பிணி நீங்கிப் பேரின்பந் துய்த்த இணையிலாப் பெருமையினைப் பெற்றமையால் என்போம். மக்கட்கு உறுதி

பயக்கும் பொருள்கள் நான்கே என வரையறுத்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் அந்நான்கினுள் இன்பத்தையும் அதற்குப்பெருந்துணையாயுள்ள பொருளையும் எய்துதற்கு அறமே சிறந்த நெறியென்றும், பரம்பொருளை நினைந்து அம்முன்றையும் துறத்தலே பேரின்ப வீட்டு நெறியென்றும் விதந்தோதினர் நம்முன்னோர். முத்தி நெறியைத் தனிமனிதனது வாழ்க்கைக்கு உயர்வற உயர்ந்த குறிக்கோளாக நிலை நாட்டியது போன்றே, சமூக வாழ்விற்கும் அதுவே கடைப்பிடித்தற்குரியது என்று வற்புறுத்தி வந்தனர்; அச்சீரிய குறிக்கோளையே உயிர் நிலையாகக் கொண்டு நாட்டு வாழ்க்கையினை அமைத்தனர். அற நெறியல்லாத ஒன்றால் வரும்பொருள் ஆக்கமன்று, அழிவே யென்ற கருத்தையும், அறத்தால் வருவதே இன்பமென்றும், பிற ஆற்றால் வருவது துன்பமே என்னும் கருத்தையும், நாட்டு வாழ்க்கையிலும் குறிக்கோளாகப் புகுத்தினர். நிலவளமும் நீர்வளமும் மலையும் காடும் வயலும் கடலும் இயற்கையழகும் நமது நாடு வாய்ந்திருந்தமையால், எளிய வாழ்க்கைக்கும் உயர்ந்த சிந்தனைக்கும் இடையூறு யாதாமின்றி இனிதாக வாழ்ந்து வந்தது. இத்தகைய அமைப்பால் நாட்டு மக்கள் தத்தம் கடமைகளைத் தமக்காகவும் நாட்டு நலனுக்காகவும் இயற்றி, உலகியல் வாழ்க்கையிலும் ஞானவாழ்க்கையிலும் சிறந்து விளங்கினர். அறிவு நூல்களும் அழகுக் கலைகளும் தொழிற்கலைகளும் ஓங்கி வந்தன. மனித முயற்சிக் குரிய பல துறைகளிலும் சீரும் செழிப்பும் பெற்றுப் பொலிந்தது இந்நாடு. இரு வகைச் செல்வமும், தானமும் தவமும், வீரமும் ஈரமும் மோனமும் ஞானமும் இங்கே குடிகொண்டிருந்தன. காலத்தின் கதியால் மக்கள் இயல்பு மாறினும் அதற்கு ஏற்றவாறு புதிய நெறிகளை எடுத்துக்காட்டி அறிவுறுத்தி ஊக்கி வந்த சான்றோர் பலரும் வாழ்ந்து வந்தனர். அறம் தலை சாய்ந்து மறம் தலையெடுக்கும் காலம் குறுகிய போதெல்லாம், அறத்தை வளர்த்து மறத்தைத் தேய்த்து ஞானவள மூட்டவும், இறைவனே மக்கட்காகப் பிறவியெடுத்து ஞான வளங்குன்றாது பாதுகாத்து வந்தான். இத்தகைய அமைப்பும் சீரும் பல்வகை வளமும் வாய்ந்திருந்த நாடு பிறிதொன்றில்லை என்பதற்கும் உலக சரிதம் சான்று பகர்கின்றது.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப் பொருள்களையும் பெறுதற்குக் கல்வியினும் மேம்பட்ட துணை பிறிதில்லை என்பதை நன்குணர்ந்த நம் பெரியார் அன்னதானத் தினும் வித்தைத்தானம் சிறந்ததெனக் கண்டு அதனைப் போற்றி வந்தனர். ‘கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே, பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே’ என்று கல்வியைக் கட்டாயமாக்கினர்; கல்வியை இலவசமாகவே வழங்கி வந்தனர்; ஆசிரியரது இல்லமே கல்விச் சாலையாயிற்று; எத்தொழிலும் ஈனமன்று என்ற கருத்தால், குல முறைப்படி ஒரு தொழில்கற்று அதனைத் திறம்பட இயற்றி வர லாயினர். அத்தொழிலையும் அறமென நினைந்து பேணி வந்தனர்; முத்திக்கும் அது கை கொடுக்கும் எனப் பெருமை பாராட்டினர். கற்பவற்றைக் கசடறக் கற்க வேண்டும். கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க வேண்டும் என்பதை எவரும் அறிந்திருந்தனர். ஒழுக்கமே விழுப்பம் தரலான், ஒருவன் கற்ற கல்வி அவனது ஒழுக்கமாக மாற வேண்டும். நாம் பெறும் கருத்து செயலாக மாறும் நாளடைவில்; செயலைத் திரும்பத் திரும்ப இயற்றுத லால் செயல் பழக்கமாகும். ஒன்றோடொன்று இயைந்த பல பழக்கங்கள் ஒன்றாயிணைந்து ஒழுக்கமாகும்; ஒழுக்கம் உறுதிப் படும்போது, அது சூழ்நிலையாக வடிவெடுக்கும்; சூழ்நிலை விதியைச் சமைக்கும்; அவ்விதி தடுத்தற்கரியதாகும். ஒரு கருத்து - நற்கருத்து - விதியாக மாறும்போதே, கல்வியின் - ஒளிரிய பயன் கை வந்ததாகும். உதாரணமாக, உண்மை யுரைக்கும் உறுதி பூண்டவன் இறுதியில் மறந்தும் பொய் யுரைக்கும் வலிமையற்றவனாவான்; பொய்யான நினைவை உள்ளம் பொறுக்காது; நரம்பும் நாவும் அதனை வெளிப்படுத்த இடங் கொடா; அம்மட்டோ! அவன் வலிந்து பொய்யுரைக்க முயலி னும் அது நிகழ்வொண்ணாத செயலாகும். கருத்துகள் மன தில் ஊறி மனதோடு ஒன்றித்து வாழ்க்கையாக மாறும்; அதற்கு மேல் நரம்பிலும் உடலிலும் பொங்கி வழிந்து பரவி, நரம்புகளையும் உடலையும் அறியாதே அடக்கியானும். மந்திரம் ஓதும் பழக்கமுடையார்க்கு அதில் ஊற்றம் மிகுந்து மனமும் உடலும் அதற்கியைய ஒழுகும் நிலை கைவரப் பெற்றார்க்கு, மனத்தின் ஒரு பகுதி ஓதுவதிலே சதா ஈடுபட்டிருக்கும்; உறக்கத்தும் அது நிகழும். மந்திரம் ஓதும் பழக்கம் வேருன்றியிருந்த ஒரு

புகழ் பெற்ற வட நாட்டு அடியார் உறங்கும்போதும், உதடுகள் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும் - இதை நேறிற் கண்டவர் எழுதி வைத்துள்ளனர். “நற்றவா உனை நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே” என்ற நிலை எளிதே என்பது இதனால் தெளியப்படும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர்பொருளின்மீது எள்ளளவும் பற்றெழு இடந்தராத உறுதி பூண்டிருந்தனர்; இதனால் அவர்க்கு உலோகப் பொருள் ஒன்றையும் தொட இயலாத நிலை தானே வந்தது; தொடுவரேயாயின் விரல்களில் பொறுக்கவொண்ணாத வேதனை எழும். உறக்க நிலையில் அவரது உடலில் ஒரு நாணயத்தை வைத்தாலும், நெருப்பு வீழ்ந்தது போன்று அதனை உடல் கீழே வீழ்த்திவிடும்; வீழ்ந்த பின் சிறிது நேரம் அந்த இடம் துடித்து மெல்ல மெல்லத் தன்னிலை யெய்தும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இல்லாத போது அவர் அமரும் பாயின் அடியில் ஒரு நாணயத்தை வைத்து வெளியேறினால் விவேகானந்தர்; பின்னர், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் விவேகானந்தரொடு தமது அறையில் பாயின் மீது அமர்ந்தபோது தேள் கொட்டியது போன்று சட்டென்று குதித்தெழுந்தார் அவர். விவேகானந்தர் நாணித் தலை குனிந்து பாயடியில் இருந்த நாணயத்தை எடுத்துத் தூர எறிதலும், பின்னர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பாயின்மீது அமரவல்லவரானார். அப்பெரியார் காம இச்சையைத் துறந்திருந்த பான்மையும் அத்தகையதாம். கற்றபின் அதற்குத்தக நின்றற்கு இதனினும் உயர்ந்த நிலையைச் சிந்தனை செய்தலும் ஒல்லுமோ?

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன் நற்றூள் தொழாஅர் எனின்” என்று அறிவுறுத்தினார் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார். ஒழுக்கம் உயர்ந்த விழுப்பத்தைப் பெறுவதும் பிறவிப் பிணி நீங்கிப் பேரின்ப வெள்ளத்து அழுந்தும்போது தான். அதனை வேறு வகையாகக் கூறின, நம்முள் நெஞ்சக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் ஈசனை மறைப்பின்றிக் காணும்போதே, நம்முள் மறைய நிற்கும் தெய்வத்தின் ஜோதியை (தெய்வத் தன்மையைப்) புறத்தே தோற்றுமாறு வெளிப்படுத்தலே என்ன லாம். ஈசனின் மெய்யடியாரிடத்துத் தெய்வத்தன்மை மறை வின்றி ஒளிக்கின்றது; அன்றார் தெய்வத் திருவருளுக்கு வாய்க்கால் போன்றவராகின்றனர். “யான், எனது” என்பவை

முற்றும் ஒழியும்போது, சிவத் தன்மையே பெருகுகின்றது. அப்போதே வாழ்க்கைப் பயன் அடையப்படுகிறது, கற்ற கல்வி முற்றுப் பெறுகின்றது; அமர நிலை வாய்க்கின்றது.

கற்கும் முறையின் பண்பைப் பற்றியும், கற்பிப்போரின் தொழிலைப் பற்றியும், கல்வித் துறையில் பலவாறான கருத்துகள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. சுருங்கக் கூறுங்கால், மாணவனது மனம் காலி மனையனையது என்றும், அதன் மீது கல்வியறிவு என்னும் அழகிய மாளிகையைக் கட்டுவது ஆசிரியரது தொழில் என்றும் முதற்கண் கருதப்பட்டது. இக்கொள்கைப்படி, கல்வியறிவு முழுவதும் புறத்தேயிருந்து ஆசிரியரால் மாணவனது உள்ளத்துப் புகுத்தப்படுவது என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. இதிலே ஆசிரியருக்கே முழுப்பொறுப்பும், மாணவனின் மனம் அறிவுக்கட்டடம் அமைக்க இடமாகின்றது. மாணவனுக்கு ஆசிரியர் 'சொல்லித் தரவேண்டும்' என்ற வழக்குக்கு ஆதாரம் இதுவே. மாணவனது மனம் காலிமனமன்று என்று பின் அறியப்பட்டது. மாணவனது மனம் ஈரக்களிமண் போன்று ஆசிரியரது திறமைக்கு ஏற்றவாறு உருவாக்கப்படும் பொருள் எனக் கருதப்படலாயிற்று. ஆசிரியர் இதன்படி சிற்பியாகிறார். பின்னர் மாணவனது மனம் உயிரற்ற களிமண் போன்றதன்று, உயிருள்ள பொருளாதலின் தானே வளர்ந்து வருவது என்பதுபின் அறியப்பட்டது. ஆசிரியர் ஒரு தோட்டக்காரர் போன்று, செடிகளாகிய மாணவர்களின் மனங்களை வளரும்படி உதவி புரிகிறார் என்பது கருத்தாயிற்று. செடி தன்னியல்பிற்குள் ஏற்றவாறே வளர்ந்து வருவது, வேம்புச்செடி கரும்பாகாது; எனினும் ஆசிரியர் நீரும் உரமும் வெயிலும் பிறவும் தந்து, அதற்குக் கேடுவாராது பாதுகாக்கும் பண்புடையார் என்பது தெளியப்பட்டது. இக்கொள்கையே மேலைநாடெங்கும் பரவியும் கையாளப்பட்டும் வற்புறுத்தப்பட்டும் வருகிறது; மேற்றிசை விஞ்ஞானியரது பரிணாம முறையே வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாகிறது. ஆனால் நமது பாரதநாடு கடைப்பிடித்து வந்த முறை அனைத்தினும் மேம்பட்டது, ஞானக்காட்சியால் கண்ட உண்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இதனைத் திருவள்ளுவர் "தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி, மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்

தூறும் அறிவு” என்ற குறளில் வெளியிடுகிறார். மாணவனது உள்ளத்தினுள்ளே அறிவூற்றுள்ளது; வரம்பிலா அறிவும், அன்பும், ஆற்றலும் அங்கே குடியாக உறைகின்றன; அந்த அறிவு முதலியவற்றை வெளிப்பட வொட்டாது தடுக்கும் அழுக்குகளை நீக்குவதே ஆசிரியரது மேன்மையான தொழிலாகும். ஆசிரியர் அறிவூற்றுக் கண்களை அடைத்திருக்கும் இடையூறுகளை நீக்குவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர். அவர் அறிவை வெளியிலிருந்து ஊற்றுபவரல்லர்; ஊற்றைத் தோண்டுதலே அவரது வேலையாகும். ‘கல்லுதல்’ என்பதற்குத் ‘தோண்டுதல்’ என்னும் பொருள் உண்டன்றோ? ‘கல்’ என்னும் தாதுவை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த தொழிற் பெயரே ‘கல்வி’ என்பது. ஒவ்வொரு மனிதனது உள்ளத்தின் அடியில் ஆன்மாவுக்கும் ஆன்மாவாக விளங்குபவன் இறைவனன்றோ? அந்த இறைவனின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதே ஆசிரியரது தொழிலாகும். வடமொழி மறைகளும், தென்மொழி மறைகளும் கூறும் முடிபும் இதுவே. ஆதலின் இதனினும் சிறந்த கொள்கையைக் காணலும் அரிது.

ஒரு தேவாரப் பாடலைத் துணைக்கொண்டு ஆசிரியரது தொழிலின் இயல்பையும், கல்வியின் பண்பையும், மாணவர்களிடம் உள்ள வேறுபாடுகளையும் நன்கு தெளியலாம். “விறகில் தீயினன் பாலிற் படுநெய்ப்போல், மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான், உறவு கோல் நட்நு உணர்வு கயிற்றினால், முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே” என்பது இந்த அருமைத் தேவாரப்பாடல். வரம்பிலா அறிவுக்கும், இன்பத்திற்கும், உண்மைக்கும், ஆற்றலுக்கும் வடிவாயுள்ள இறைவன் மாணவனது மனத்தினுள்ளே மறைந்திருக்கின்றனன். அம்மறைப்பு முன்று வகையாயுள்ளது. விறகினுள் உறையும் தீயைப்போலும், பாலில் மறைந்துள்ள நெய்யைப்போலும், மணியில் மறைந்துள்ள ஜோதியைப் போலும் தெய்வத் தன்மை நெஞ்சினுள்ளே மறைபட்டுக் கிடக்கின்றது. விறகினின்றும் தீயை வெளிப்படுத்த “முறுக வாங்கிக் கடைதலும்” பாலினின்றும் வெண்ணெயை வெளிப்படுத்த “வாங்கிக் கடைதலும்”, மணியினின்றும் சோதியை வெளிப்படுத்தக் “கடை”தலும் வேண்டும். முதல் வகை முயற்சி தாமச குணத்து உறைத்திருப்

பார்க்கும், இரண்டாவது முயற்சி இராஜஸ குணத்தில் ஊற்ற முடையார்க்கும், முன்றாவது முயற்சி சாத்துவிக குணமுடையார்க்கும் ஏற்றதாகும். மாணவர்களில் எவரெவரிடத்து எவ்வெவ்வகை இயல்பு தலையெடுத்துள்ளது என்பதை ஆசிரியர் உய்த்துணர்ந்து, அதற்கிசைந்தவாறே முயற்சியை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; எவ்வகை முயற்சியிலும் மறைப்பை நீக்கத் துணை புரிவதே ஆசிரியர்க்கு அமைந்த தொழிலாகும். ஞான ஆசிரியரது தொழிலும் அத்தன்மைத்தேயாம். இறைவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள அனாதியான உறவுகளில் ஒன்றை உள்ளத்து நிலையாகக் கோலாக நட்டு, ஞானம் என்னும் கயிறு கொண்டு கடைதல் வேண்டும் என்பது ஞானத்தை விழையும் மாணவருக்கு இன்றியமையாததாகும். கலைபயிற்றும் ஆசிரியர் மகனுறவைக் கோலாக நட்டி, அறிவினாற் செய்யும் ஆராய்ச்சியைக் கயிறாகக் கொண்டு வினாவிடை மூலமாகத் திரும்பத் திரும்ப ஆராய்தலைக் கடைதலாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இத்தகைய முறையால் அறிவு மாணவனது உள்ளத்தினின்றும் சுரக்கும்.

முற்கூறிய தேவாரப் பாடலில் ஆசிரியர் மாணவனிடத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறவும், கல்வி போதிக்கும் முறையை நோக்கும் வகையும் விளக்கப்படுகின்றன. இது உய்த்துணரப்பாற்று. அறிவூற்று வடிவாயிருப்பவன் இறைவனே; அவனது தெய்வத் தன்மையை மறைப்பிலாது வெளிப்படுத்துதற்காகச் செய்யும் முயற்சியே கற்பது என்பதாகிறது. நினைப்பவரது நெஞ்சத்தையே கோயிலாகக் கொண்டவன் இறைவன். 'எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும் உள்ளகத்தும் புறத்தும்' இருப்பான் அவன், எவ்வுயிரும் பராபரன் தன் சந்நிதியதாகும். இலங்கும் உடலனைத்தும் ஈசன் கோயில் என்று செம்பொருட்காட்சியர் போதிக்கின்றனர். ஆதலின், ஆசிரியர் பள்ளிச் சாலையைக் கோயிலாகக் கருதுதல் வேண்டும். கல்வி பயிலவரும் மாணவர்களைச் சிறிய கோயில்களாகப் பாவித்தல் வேண்டும்; மாணவர்களை உடல்களாக நோக்காது இறைவனின் சந்நிதிகளாகப் பாவிக்க வேண்டும். அவர்களது நெஞ்சத்து இறைவனே எழுந்தருளிருப்பதை நினைந்து, அவனது சந்நிதி

யிலே ஆசிரியர் தம்மைப் பாவனையால் அமர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர் தமக்கும் மாணவரிடம் உறையும் ஈசனுக்கும், அடிமை ஆண்டான் உறவையோ, மகன்-தந்தை உறவையோ, தோழ பாவனையையோ - 'ஒழிக்க ஒழியாத' அவ்வுறவினை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, தாம் கல்வி கற்பிக்கும் தொழிலை மந்திரங்கூறி அருச்சித்தலாகக் கருதவேண்டும். சொற்கள் எல்லாம் மலர்களாகும். இத்தகைய முறையிலே கற்பிக்கும் முறை வழிபாடாகும்; அருச்சனையாகும். இவ்வாறு ஆசான் மாணவர்களது நெஞ்சில் உறையும் ஈசனிடத்து வழிபாடு புரிதலே கற்பித்தலாகும்; மாணவர்களும் இம்முறைக்கு இசைந்து நின்றல் வேண்டும். இத்தகைய கல்வி முறையால் மாணவர்களது நெஞ்சத்துள்ள அறிவூற்று பெருகும்; அம்மட்டோ! உள்ளேயிருக்கும் ஈசனது தன்மையே வெளிப்படும். ஈசனை இவ்வாறு மாணவர்களது நெஞ்சாகக் கோயில்களில் வழிபாடு செய்வதே உயர்ந்த கல்வி போதிக்கும் முறையாம். இம்முறையாலே மாணவர்களிடம் அறிவூற்றும், அன்பூற்றும், ஆற்றலூற்றும், சுருங்கச் சொல்லின், தெய்வத் தன்மையூற்றும், திறக்கப்படும்; எல்லாவகை நலன்களும் கற்பார்க்கும் கற்பிப்பார்க்கும் பெருகும். இதுவே நம்மவர் கண்ட பண்டைய கல்வி முறையின் குறிக்கோளாகும். இம்முறை வளர்க எங்கணும்!

ராகம்: பைரவி.

[பல்லவி]

தாளம்: ஆதி

வண்ணத் தாமரை மலரில் வாழ்ந்திடும் திருவே
உனதருளைப்பெற என்னதவம் செய்திடவேண்டுமம்மா

[அனுபல்லவி]

மலரயன் மாதேவி கருணைமிகு கலாவாணி
உனதருளைப்பெற மார்க்கம் கண்டால் அடிமை உய்ந்திடு

[சரணம்]

வேனம்மா

பிறப்பெனும் பெருங்கடலில் உழன்று மடியாமல்
பேதமை நெஞ்சோடு பிறழ்ந்து மயங்காமல்
ஊனஉடலை உறுதிஎன நினைந்திடாமல்
மனமெனும் குரங்கிடம் மதியைக் கொடுத்திடாமல்
உன் திருவடி மலரை உறுதியுடன் பற்றி
அருள் ஒளிபெற அபயம் தந்தருள் வாயம்மா

(வண்)

சு. விஜயாம்பிகை, ஸ்ரீவைகுண்டம்

ஈங்கோய் இலக்கியம்

திரு. கு. பழநிசாமி அவர்கள், M. A.,

தமிழ் விரிவுரையாளர்,

ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள் கல்லூரி, அருள்நந்தி நகர்.

—o—

பறவைகள் பலவிதம்

ஈனப்பறவை கலகலெனும் ஓசையிலே உள்ளம் பறிபோவதாக உரைக்கின்றார் பாரதியார். இறைவனின் படைப்புக்களில் பறவையினம் வியப்பிற்குரியதும் பொருள் நிரம்பியதுமாக விளங்குகிறது. மயிலும் வண்டும் தும்பியும் பூவையும், புறவும், கிளியும், பிறவும் கவிஞர்களின் கனவுலகத்து மாந்தர்களாகத் திகழ்கின்றன. வண்ணமாமயில்களின் வடிவழகும், அஞ்சிறை வண்டின் அருமையாழ்க் குரலும், கிளிகளின் குதலை மொழியும் ஈங்கோய் மலையின் இயற்கைக் காட்சியைக் கவினுறச் செய்கின்றன. பல இனப்பறவைகள் ஈங்கோய்மலையில் ஆடியும் பாடியும் மகிழும் காட்சிகள் நூலுள் இனிது படம் பிடிக்கப்படுகின்றன.

காட்டில் கலை விழா

எங்கும் புதுமலர்ச்சியும் புத்துணர்ச்சியும் பரவி விட்டது. காட்டில். ஆம் அது கார்காலம். கரிந்தும் பொரிந்தும் கவினழிந்து கிடந்த கானம் பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தெனப் பொங்கிப் புத்தொளி வீசிப் பொலிவு பெற்று விட்டது. சூல்கொண்டெழுந்து வானூடு சென்று சொரிந்தபடி விரைந்து செல்கின்ற கருவண்ண மேகங்கள் மயில் இனங்களை நாட்டிய மங்கைகளாக மாற்றி விட்டுவிட்டன. புதுப்பூங் கொன்றை பொன்னிற மலரொடு மலர்ந்து மணம் வீசியது, காந்தள் மலர் குருதிச் சிவப்புடன் முருகன் நிறத்தையும் மங்கையர் கரத்தையும் ஒத்தன. காலத்தின் கோலந்தான் எத்தனை மாற்றங்களை விரைவில் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது?

இப்படி இயற்கையெழில் பொலிந்து கிடக்கும் அக்காட்டில் ஒரு மரத்தடியில் ஏர் மிகுந்த பெண் ஒருத்தி நடனமாடிக் கொண்டிருப்பதனைக் கண்டார் நக்கீரர். அருமையான மேடை. தண்ணிய சூழல், இவைகளை யெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டே அருகில் சென்றார். அந்தப் பெண் அச்சத்துடன் தனது நாட்டியத்தை நிறுத்திக் கொண்டாள். சில்லென்று காற்று வீசியது. மங்கையுடனிருந்த பெண்ணொருத்தி, தனது காந்தட் கையை ஏந்தினாள். அதுவரை நடனத்தைக் கண்டு சுவைத்துக் கொண்டிருந்த தலைவன் பொன்னை வாரிச் சொரிந்தான். நக்கீர தேவருக்கு அவர் கண்களையே நம்பமுடிய வில்லை. எவ்வளவு அருமையாகக் கலைவிழா நடக்கிறது காட்டில்? கலைஞர்களுக்குத்தான் எவ்வளவு மதிப்புத் தமிழ் நாட்டில்? ஆம் கொன்றை மரத்தின் கீழே காந்தள் மலர்கள் மலர்ந்திருக்க, மயிலெனும் மங்கை நாட்டியமாட அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தது போலக் கொன்றை மரம் தனது பூக்களைப் பொன்போல் சொரிய அதனை வாங்குவது போல் கை போன்ற காந்தள் மலர் ஆடுவதனைத்தான் இவ்விதம் சொல்கின்றார், நக்கீரர்.

காந்தளம் கைத்தலங்கள் காட்டக் களிமஞ்ஞை
கூந்தல் விரித்துடனே கூத்தாடச்—சாய்ந்திரங்கி
ஏர்க்கொன்றை பொன்கொடுக்கும் ஈங்கோயே செஞ்சடைமேல்
கார்க்கொன்றை ஏற்றான் கடறு.

என்பதே அப்பாட்டு.

எரியின் நடுவிலோர் ஏந்திழை

பன்னிறப் பூக்கள் மலர்ந்ததோர் பூந்தோட்டம். அதன் நடுவே அழகே உருவமான பெண்ணொருத்தி தனது மலர்க்கையால் மலர் பறித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். இதனைப்போன்று இருந்ததாக மயில் ஒன்றின் காட்சியைக் கண்டுரைக்கின்றார். சங்கப்புலவரொருவர்.

வேங்கை மரத்தின் மேலே மயில் ஒன்று ஏறி நடித்தது. அது முற்ற மலர்ந்து பொலிவோடு விளங்கிற்று. அதன் நடுவில் மயில் இருந்து அசைவது சோலையில் பூக்கொய்யும் பெண்ணை ஒத்தது என்று பாடுகின்றார் அவர்.

அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை இருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரில் தோன்றும்.

என்பது அக்குறுந்தொகைப் பாட்டு.

ஈங்கோய் மலையில் வேங்கையில் மயில் ஏறி நடிக்கவில்லை. ஆனால் இலவ மரம் பூஞ்சோலையாக மாறிவிட்டது. இலவம் பூக்கள் செக்கச்சிவந்து சில்லென்று பூத்திருந்தன. முட்கள் பொருந்திய அதன் மேல் அணி மயில் ஒன்று நின்றும், கிடந்தும், இருந்தும் விளையாடியது. முள்ளார்ந்த வெள்ளிலவம் ஆகையினால் மயில் அடிக்கொருதரம் அசைந்த வண்ணம் இருந்தது. இக்காட்சி எரி நடுவிலோர் ஏந்திழை நின்றசைவது போன்று இருந்தது என்கின்றார் கவிஞர். எரி நடுவில் கொடி போன்ற பெண் ஒருத்தியினை ஏற்றிக் காண்பது கொடுமையிலும் கொடுமையே. ஆனால் இங்கே கவிஞர் கற்பனையில் காட்டும் கண்கட்டி வித்தையில் எரியும் உண்டு, அதனிடையே ஏறித் தவிக்கும் பெண்ணும் உண்டு. அதனால் இன்பமன்றித் துன்பமோ இழப்போ யாருக்கும் இல்லை. இதனை,

முள்ளார்ந்த வெள்ளிலவம் ஏறி வெறியாது
கள்ளார்ந்த பூப்படியும் கார்மயில்தான்—ஒள்ளார்
எரிநடுவுட் பெண்கொடியார் ஏய்க்கும்ஈங் கோயே
புரிநெடுநூல் மார்பன் பொருப்பு.

என்ற பாடல் கூறியமைகிறது.

யாழில் மயங்கும் மாமயில்

கண்ணனின் ஊது குழல் கேட்டு உள்ளம் பறி கொடுத்து அவன் மருங்கு சேரும் கோதையர்களைப்பற்றி நாம் கதைகள் கேட்டிருக்கின்றோம். இதனைப்போன்று ஈங்கோய்மலையில் யாழ்ப்பாணன் ஒருவன் பண்ணில் மயங்கிச் சில பெண்கள் அவனிடம் சென்று சேர்கின்றனர் என்பதை ஒரு பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இக்கானகத்தின் யாழ்ப்பாணன் அறுகாற்சிபு பறவையாகிய வண்டே. அதில் மயங்கும் பெண்கள் அக்காட்டில் உள்ள முயில்களே!

மலர் ஒன்றில் தேன் குடித்துக் கொண்டிருந்தது வண்டு. வயிறு நிரம்பி விட்டது. தேன் சுவைக்கவில்லை. வி ல கி ப் பறந்து சென்றது. இலையையும் மலரையும் சுற்றி மதுவுண்ட மயக்கத்தில் கந்தர்வ கானங்களை எழுப்பத்தொடங்கி விட்டது. யாழ்போன்ற அதன் குரல் வெகுதூரம்வரை கலந்து இழைந்தது.

கருக்கொண்ட மேகங்களைக் கண்டு களிப்பு மிகுதியினால் பண்ணின் றிப்பரதமாடிக் கொண்டிருந்த மயில் எனும் மங்கையர் காதில் வண்டின் யாமொலி சென்று சேர்ந்தது. அவ்வளவுதான் மயிலின் நடனத்திலே புதுப்புது முத்திரைகளும் ஜாலங்களும் தோன்றி உயிர் பெற்றன. தம்மையும் அறியாமல் மயிலினம் நடமாடிய வண்ணம் வண்டின் யாழ்க் குரல் வந்த திசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. மயில்கள் வண்டின் இசையில் மயங்கி அவ்வாறு ஒன்றிவிட்டன. இதனை

உண்டிருந்த தேனை அறுபதங்கள் ஊடிப்போய்
பண்டிருந்த யாழ்முரல பைம்பொழில்வாய்க்—கண்டிருந்த
மாமயில்கள் ஆடி மருங்குவரும் ஈங்கோயே
பூமயிலி தாதை பொருப்பு.

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

பயந்து ஒளியும் பாம்பு

திருவையாற்றுக் கோயிலுக்கு வந்த பெண்கள் இறைவனை வணங்கிவிட்டு அவன் திருமுன்பு நடமாடுகின்றனர். மங்கையர் சிலம்பு ஒலிக்க முழவு அதிர்கின்றது. பக்கத்திலே இருந்த குரங்குகள் அவ்வொலியை மழையென்று எண்ணி அஞ்சி மரத்தின் மீது ஏறி முகிலைக் கவனிக்கின்றது. மழை பெய்வதாக இல்லை. இருப்பினும் அங்கு கேட்கும் முழக்கங்களுக்குக் காரணம் புரியாமல் அஞ்சுகின்றன அக்குரங்கினங்கள். இதனை

.....கோயில்

வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட

முழுவதிர மழையென்றஞ்சி

சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி

முகில்பார்க்கும் திருவையாறே.

என்ற சம்பந்தர் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இக்கருத்திற்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்திருக்கின்றது ஈங்கோய்மலை எழுபதில் ஓர் பாடல்.

குறிஞ்சிப் பூக்கள் பூத்து நீல நிறமாகக் காட்சி யளிக்
கின்றது மலை. அதன்மேல் இயங்கும் முகில்கண்டு களிகொண்டு
ஆடுகின்றது மயில். அதற்கும் சற்று தொலைவில் மங்கையர்
பலர் கூட்டத்துடன் குரவையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.
மங்கையர் ஆடுகின்ற ஒலியும் மயில்களின் பகைத்தோற்றமும்
மருங்கிலே காட்டுப் பரப்பிலே உலவும் பாம்புகளிடத்திலே அச்
சத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டன. மனிதனும் மயிலும் பாம்பிற்குப்
பிறவிப் பகைவர்கள். பாம்புகள் சற்றே யோசிக்கின்றன. பகை
வர்கள் திரண்டிருக்கின்றார்கள். அதுவும் தாங்கா மகிழ்ச்சியில்
தலைகால் புரியாமல் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இங்கே
இருப்பது இரே எவ்விதத்திலும் நல்லதல்ல. இவ்விதம் எண்ணிய
பாம்புகள் அப்படி அப்படியே அச்சத்தின் மிதுதியால் பக்கத்தில்
பக்கத்தில் உள்ள வளைகளிலே புகுந்து மறைந்துகொள்
கின்றன. மாசுபோக்கித் தூசுதுடைத்து மதலையின் நலங்கண்டு
மகிழும் அன்னைபோல நமது வினைகளை நீக்கி நம்மை வேதித்து
எடுத்து உகக்கும் ஈங்கோய் இறைவனின் குன்றில் இவ்விதம்
மயிலாட அதனுடன் மங்கையர் குழாமாட அஞ்சி, அதைக்
கண்டொளியும் அரவங்களைப்பற்றி

தோகை மயிலினங்கள் துழ்ந்து மணிவரைமேல்

ஓகை செறியாயத் தோடாட—நாகம்

இனவளையில் புக்கொளிக்கும் ஈங்கோயே நும்மேல்

வினைவளையச் செற்றுகந்தான் வெற்பு

என்ற பாடல் கூறிநிற்கின்றது.

கீதம் தெரிந்துரைக்கும் கிளிகள்

கார்நிறவண்டு யாழ்வாசித்தது. காரிகையார் சிலர் மிடற்
றுப் பாடல் பாடினர். காட்டில் இசை மலர்ந்தது. விண்ணும்
மண்ணும் இசையினால் நிரம்பிவழிந்தது. எத்தனையோ எண்ணங்
களால் அங்கே வந்துகொண்டிருந்தது மறம்புகல் மழகளிறு
ஒன்று. மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சி தந்து விண்ணை

வெளியாக்கிய அப்பாடல் யானையின் செவியில் நுழைந்தது. அவ்வளவே. மதகளிற்றின் பாடுபெறுகண்களும் பாடுபெற்று அது உறங்கத் தொடங்கி விட்டதாம். ஆனால் அங்கே மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த கிளிகள் உறங்கவில்லை, மாறாக அவர்கள் பாடுகின்ற பாட்டை அப்படியே அடியொற்றிப் பாடத் தொடங்கிவிட்டதாம். இவ்விதம் கிளிகள், பெண்கள் பாடும் பாட்டினைத் திருப்பிப்பாடும் அம்மலையைப் பற்றிக் கவிஞர் “மடக் கிளிகள் கீதம் தெரிந்துரைக்கும் ஈங்கோய் என்றொரு பாட்டில் சொல்லிச் சிறப்பிக்கின்றார்.

ஆமை உறங்கும் தாமரை

ஈங்கோய் மலையின் மருதவளத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைக் காணலாம். மலையின் ஒரு பகுதியில் அருமையான நீர்நிலை ஒன்று இருக்கின்றது. தெளிவான நீர். வட்டமாக இருக்கிறது அதன் தோற்றம். பூவிற்கு அணிகலமாகிய பொங்கு தாமரை அதில் மலர்ந்திருக்கின்றது. நீர் என்றும் வற்றாமல் இருந்து கொண்டிருப்பதால் நீர்வாழினமாகிய ஆமைகளும் ஆண்டு நிறைய உறைகின்றன. அவைகளில் ஓர் ஆமை மெல்லத் தாமரை மலரில் ஏறி பஞ்சனை போன்று அந்த மலரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அதிலேயே கண் வளர்கின்றது. தாமரைமலரில் கருமையான முதுகுப் புறத்தை உடைய ஆமை கண்ணுறங்குவது தெளிவாக விளங்கித் தோன்றுகிறது. காலங்கடந்த கண்ணுதலான் சிலம்பு இவ்வாறு நீர்வளம் மிக்கிருப்பதைச் சில பாடல்கள் உரைத்துச் செல்கின்றன. இதனை,

தெள்ளகட்ட பூஞ்சனைய தாமரையின் தேமலர்வாய்
வள்ளவட்டப் பாழி மடலேறி—வெள்ளகட்ட
காராமை கண்படுக்கும் ஈங்கோயே வெங்கூற்றைச்
சேராமல் செற்றான் சிலம்பு.

எனும் பாடல் விளக்கும்.

நூலின் சிறப்பு

இதுவரைப் பல தலைப்புக்களில் பதினேராந் திருமுறைத் திரு ஈங்கோய்மலை எழுபதில் உள்ள பல பாடல்களின் சிறப்

பிணைக் கண்டோம். அங்குள்ள மாந்தர் இயல்பு, மலைக் காட்சி, விலங்கினங்களின் வாழ்வு, மரஞ்செடி கொடிகளின் இயற்கை வனப்பு, பறவையினங்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றிக் கண்டோம். நக்கீரதேவ நாயனாரின் கற்பனை வளம் அமைந்திருக்கும் பாங்கினை உணர்ந்தோம். இறைவனை இயற்கையின் பின்னணியல் அவர் உணர்ந்த மாட்சியும் தெளிந்தோம்.

சங்க காலத்து வாழ்வுநெறி-கற்பனை வளம் ஆகியவைகள் மறைந்து இறையுணர்வானது பக்திப் பாட்டுக்களாலும் பக்திப் பாவலர்களாலும் சற்றுமாறிய வாழ்வுடனும் கற்பனை நெற்றியுடனும் பொங்கிப் பெருக்கெடுக்கின்ற பிற்காலத்தின் தொடக்க நிலையில் வாழ்ந்த நக்கீர தேவரின் பாடல்களில் சங்க காலத்தின் அடிச்சுவடுகளும் பக்திக் காலத்தின் தளிர்ந்தோற்றமும் ஒருங்கே காணப்படுகின்றது. இதுவே இந்நூலுக்கு அழகு காட்டி நிற்கின்றது என்றுரைத்தலே சிறப்புடைத்து.

திருமுறை நண்பர்களுக்கு ஓர் அரிய வாய்ப்பு

திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்

[புதிய பதிப்பு]

பிலவ வருட வைகாசி மூல வெளியீடு

832 பக்கங்கள் கொண்டது, உயர்ந்தரக வெள்ளைத்தாளில் பெரிய எழுத்தில் தெளிவாக அச்சிடப்பெற்றது.

★ பிரதி ரூ. 2-75 ★

(தபால் கட்டணம் வேறு)

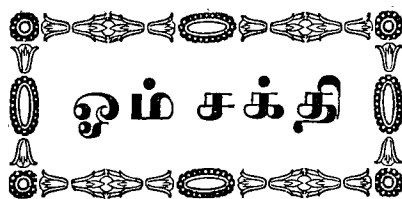
ஒரே சமயத்தில் 20 பிரதிகளுக்குமேல் வாங்குவோருக்கு 20% கழிவு.

கிடைக்குமிடங்கள் :-

1. ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் கலைக்கோயில்,
ஸ்ரீவைகுண்டம் — (திருநெல்வேலி ஜில்லா)

2. “தியாகராச விலாசம்”

53, பிள்ளையார் கோயில் தெரு, திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை,
திருவல்லிக் கணி, சென்னை-5.

திரு. ஆ. சி. சண்முகநாயினார் அவர்கள் பி. ஏ., பி. எல்.,
அட்வகேட், தென்காசி.

முழு முதலிறைவன் உயிர்களுடன் ஒன்றாயும் வேறாயும்
உடனாயும் கலந்து நிற்கின்றான்.

“அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே”

என்று சிவஞான போதம் (2. து.) பேசுகின்றது. திருஞான
சம்பந்தரும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றார்,

“ஈராய் முதலொன்றாய்.....நாளாய்
வேறுபுடனிடம் வீழிம் மிழலையே”

உடல் இருத்தற்கு உடலினிடத்து உயிர் கலந்து நின்று அவ்
வுடலையாய் நிற்பதுபோல உயிர்கள் நிலைத்தற்கு உயிர்களிடத்து
இறைவன் கலந்து நிற்கின்றான். இத்தன்மையில் அவ்வுயிர்
களாய் அதாவது ஒன்றாய் நிற்கின்றான். இல்லையேல் உயிர்கள்
நிலைத்தல் இல்லை.

கண் காண்பதற்குத் துணையாய் நிற்கும் சூரியன் கண்ணி
னின்றும் வேறுதல்போல உயிர்களுக்கு அறிதற்றொழில் நிகழ்
வதற்குத் துணையாய் நின்று அறிவித்தலால் அவ்வுயிர்களின்
வேறாயும் இறைவன் நிற்கின்றான்.

கண்ணினொளி பொருள்களைக் காண்பதற்கு ஆன்ம போதம்
உடனின்றி கண்ணொளியோடு கூடப் பொருள்களிற் செல்லுதல்
போல உயிர்கள் இன்ப துன்பங்களை யனுபவிப்பதற்கு

அவற்றிற்கு முன்னிலையாகிய விடயங்களில் உயிரோடு கூட இறைவன் செல்வதால் உயிர்களோடு உடனுமாய் நிற்கின்றான் இறைவன். உடனாய் நிற்கவில்லையேல் உயிர்களுக்கு உலக அனுபவங்களில்லை.

இறைவன் ஒன்றிலும் தோய்வின்றித் தானே சுயம்பிரகாச மாய் நிற்கும் (வேறாய்) தன்னுண்மையில் சிவமெனப் பெயர் பெறுவன்.

உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நிற்குந் தன்மையில் சக்தி யெனப்பெயர் பெறுவன்.

விட்டு நீங்காத் தன்மையால் இரு திறப்பட்டு ஐந்தொழில் செய்யுந் தன்மையிற் பதியெனப் பெயர் பெறுவன்.

இங்கு சக்தி யென்பது திருஅருட் சத்தி. இறைவனது அளவிலா ஆற்றல்.

இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து நிற்குந் தன்மையிற் சத்தி யெனப் பெயர் பெறுவதை சிவஞானசித்தியார்,

“உலகெலா மாகிவேறு யுடனுமா யொளியா யோங்கி
அலகிலா வுயிர்கள் கன்மத்தாணை யினமர்ந்து செல்லத்
தலைவ னாயிவற்றின் றன்மை தனக்கெய் தவின்றித்தானே
நிலவு சீர்அமல னாகிநின்ற னன்நீங்கா தெங்கும்”

இப்பாவில் கூறுகின்றது (2 து. 1.): ஒளி என்பது சத்தி. சத்தியென்பது சிவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதது. இரண்டும் பி ரி வி ன் றி த் தாதான்மியமாயிருப்பது. தாதான்மியமாவது ஒற்றுமையாய்க் கலந்து நின்றல். சூரியனும் அதன் கிரணங் களும் போல் சிவமும் சத்தியும் ஒற்றுமையுடையன. உலக வழக்கில் ஒருவனைப் பார்த்து “உனக்கு இதைச் செய்யச் சக்தி யில்லையா? இல்லையாயின் சிவனே என்று சும்மாயிரு” என்று சொல்வதைக் கேட்கிறோம். இங்கு ஒருவனும் சக்தியும் தாதான் மியம். சக்தியினுற்றான் அவன் தொழில் செய்ய முடியும். அவன் சத்தி மூலமாய்த் தொழிலை நடத்துகின்றான். சத்தியில்லையேல் ஒருவன் ஒன்றும் செய்ய முடியாதவனாயிருக்கின்றான்.

சிவபெருமானும் சத்தியின் மூலமே தன்ஞெழில்களை நடத்து கின்றார். சத்தியில்லையேல் சிவன் சீவனற்றவன். சத்தியின்றிச் சிவமில்லை. சிவமின்றிச் சத்தியில்லை. இறைவன் உயிர்களை அநாதியே பற்றிய ஆணவ மலங்கெடுவதற்காக உயிர்களுக்கு ஐம்பொறி வாயிலாகச் சுட்டறிவைக் கொடுத்தும் பல பல பிறவி களில் உழலச் செய்தும், சற்றே அறிவு வந்த பின்னை ஞானத் தையும் நல்கி வீடும் அளிக்கின்றான். இதைச் செய்வதற்குக் காரணமாயது இறைவனது திருவருளே: அதாவது அவன் சத்தி

“அருளது சத்தியாகும் அரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள் சிவமில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தியில்லை
மருளனை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்தட்
கிருளனை யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போலவீசன்”

—சிவஞானசத்தியார்.

“ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே” என்று முற் கூறிய சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தின் கருத்தாவது இறைவன் தனதாணையாகிய திருவருட் சத்தியுடன் பிரிப்பின்றி நிற் கின்றான் என்பது. இறைவன் சர்வவியாபி. தன் திருவருட் சத்தியுடன் எங்கும் எல்லாப் பொருள்களிடத்திலும் வியாபித்து நிற்கின்றான். எல்லாப் பொருள்களும் அவன் உடைமை. நாம் அவன் அடிமை. நாம் சூரியன் ஒளியால் பொருள்களைப் பார்க் கிறோம். சூரியனையும் பார்க்கிறோம். இவ்வாறு இருவிதமாகப் பார்த்தாலும் சூரியன் ஒன்றே. அஃதேபோல் புறப்பொருளை நோக்காது அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும்போது இறைவனைச் சிவமெனவும், புறப்பொருளை நோக்கி நின்று உணர்த்தும்போது அவனைச் சத்தியெனவும் கூறுகின்றோம். ஆயின் இரண்டும் ஒன்றே.

நெருப்பு ஒன்று. அது சுடும். உணவுகளை உண்டாக்க உதவிசெய்யும். ஒளிகொடுக்கும். பொருள்களை எரித்து அழிக்கும். இவ்வாறு பல்வகை நெருப்புகளாகப் பேசப்படினும் மூலப்பொருள் நெருப்பு ஒன்றே. இதேபோலச் சிவசத்தி ஒன்றே.

“காரிய வேறுபாட்டால் பராசத்தி, திரோதானசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தியென ஐவகைச் சத்தி களாயும், ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என்னும்

ஐவகைச் சத்திகளாயும் அவற்றுள் ஈசானியின் கூருகிய சசுனி, அங்கதை, இட்டை, மரீசி, சுவாலினி யென்னும் ஐந்து சக்திகளாயும், பூரணியின் கூருகிய சாந்தி, வித்தை, பிரதிட்டை, நிவிர்த்தி யென்னும் நான்கு சத்திகளாகவும் ஆர்த்தியின் கூருகிய தமை, மோகை, சயை, நிட்டை, மிருத்தியு, மாயை, பயை, சரை என்னும் எட்டுச் சத்திகளாயும், வாமையின் கூருகிய இரசை, இரட்சை, சித்தி, பாவி, காமை, சம்பியமினி, கிரியை, புத்தி, காரி, தாத்திரி, பிராமணி, மோகினி, பவையென்னும் பதின்மூன்று சத்திகளாகவும், மூர்த்தியின் கூருகிய சித்தி, இருத்தி, தியதி, இலக்குமி, மேதை, காந்தி, சுவதை, திருதி, என்னும் எட்டு சத்திகளாகவும் ஆரணி, செனனி, சிரோதய்த்திரி, என்னும் மூவகைச் சத்திகளாகவும்; நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்திய தீதை யென்னும் ஐவகைச் சத்திகளாயும்: வாமை சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமணி என்னும் எட்டுச் சக்திகளாகவும்: நாதம் விந்து, சதாசிவம், மஹேசுவரன், உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன், என்னும் சிவபேதம் ஏழிற்கும் முறையே பரவாகீசுவரி அபரவாகீசுவரி, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, இலக்குமி, சரசுவதி என்னும் ஏழுவகைச் சத்திகளாயும்: அத்தியான்மிகமெனப்படும் உன்மனை, சமனை, வியாபினி, சத்தி, நாதாந்தம், நாதம், நிரோதி, அர்த்தசந்திரர், விந்து, மகாரம், உகாரம், அகாரம் என்னும் பன்னிரண்டு கலைகளாகவும், இன்னும் பல வேறுவகைப்பட்டும் நிற்கும். அவ்வச் சத்திகளோடு கூடிய சிவமும் அவ்வாறே பலவகைப் பெயர் பெற்று நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளுக்கு இடமாகிய சுத்தமாயையும் அங்ஙனம் பலவேறு வகையால் விருத்திப்பட்டு அப்பெயர் பெறும்.

இவற்றுள் சசினிமுதல் திருதிமுடிய 38-ம் அட்டத்திரிம் சத்கலை எனப்படும். உன்மனை முதல் அகாரம் முடிய 12-ம் துவாத சகலைப் பிராசாத மெனவும், வியாபினியின்மேல் வியோம ரூபை, அநந்தை, அநாதை, அநாசிருதை என்ற நான்கும் கூட்டிச் சோடசகலைப் பிராசாத மெனவும் வழங்கப்படும்.

இவற்றின் இயல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க” என்று சிவ ஞானபோத பாடியும் போதிக்கின்றது. (தொடரும்)

Sri Kumaragurupara Swamigal Memorial

Neethineri Vilakkam Prize in Madurai College, Madurai

Rs. 5,000 /-

This endowment is founded by His Holiness Silasri Kasivasi Arulnandi Tambiran Swamigal Avergal, Head of Sri Kasi mutt, Tirupanandal (Thanjavur District) in green memory of Adi Kumaragurupara Swamigal, (the Founder of Sri Kumaraswami Mutt at Benares) who was garlanded by Goddess Meenakshi at Madurai when he was inaugurating in the temple, Meenakshi Ammai Pillai Tamil, who was honoured and revered by Tirumalai Naick, the renowned Ruler of Madurai during the period 1623-59 and an ardent patron of Tamil Literature and Arts, at whose request, Saint Kumaraguruparar sang in 102 stanzas Neethinerivilakkam giving the essence of Tirukural-an all-embracing and never-failing moral code, regulating the worldly life of all, viz. Ascetics, Kings, Ministers, Householders, Warriors, Peasants etc., for the guidance of humanity. This endowment shall be styled as "Sri Kumaragurupara Swamigal Memorial Neethinerivilakkam Prize in Madurai College, Madurai" in commemoration of its Platinum Celebration.

2. This endowment shall consist of Government Bonds to the value of Rs- 5000/- (Rs Five thousand) yielding 3% interest per annum donated by us in the form of Government Promissory Notes relating to 3% Conversion Loan of 1946-G. P. Note bearing No. CA. 244307.

3. Out of the annual interest accruing from the endowed capital two prizes of Rs 90/- and Rs 45/-

shall be awarded every year (either in cash or in the form of books or any other form as may be decided by the Governing Board of the Madura College) to the students of the Madura College at the time of its annul prize distribution.

4. The students selected for such prize award must have read the 102 stanzas of Neethinerivilakkam, knowing well the purport, significance etc. of each stanza and must have memorised at least 25 stanzas, selected for the year. The College Governing Board or a sub committee appointed by them for the purpose shall call for applications from students, desirous of competing for the prizes at least 2 months prior to the prize distribution, conduct the oral and written tests and select two students for the award, every year, and communicate the names of the prize winners, date of prize distribution and the account pertaining to the above fund to the Donor and his Successors-in-interest.

5. The administration of the fund shall vest in the Madura College Board, Madurai.

6. The balance of interest after awarding the two prizes mentioned above shall be utilised for incidental charges required for working the endowment.

7. The prize amounts shall vary according to the interest received from the endowed fund.

8. If in any year the prizes are not awarded, the unspent prize amount of Rs. 135/- shall be sent to the Kumaragurupara Swamigal Arts College committee, Srivaikuntam (Tirunelveli Dt.) and the said K. G. S. Arts College Committee, Srivaikuntam should purchase

books to their College and the list of books so purchased and added to the Library with the price of each should be furnished to the Donor and his Successors-in-interest.

9. The fund shall not be diverted to any purpose other than those mentioned above. If the amount should be repaid by the Government, it shall be invested in Government bonds, yielding higher rate of interest.

Note: The Madura College Board has accepted the terms and conditions stipulated in this endowment deed vide letter dated 20-12-1963 from the Board.

Tirupanandal
Dated 26-12-1963. } (Sd.) *Kasivasi Azulnandi Tambiran*

Registered at Tiruvadamardhur Sub-Registrar's office on 28-12-63
as No. 50 of 1963 of Book 4 volume 50 pages 242 to 244.

வாழ்க “குமரகுருபரன்”

சிவமணக்கும்¹ செந்தமிழ்த்தேன் தித்திக்கும்² காண
நவநவமாப் பேரழகு³ நல்கும்—செவியுணவாம்⁴
தொட்டாலு⁵ மென்மைச் சுகமளிக்கும் நங்குமரன்
தட்டாத ஞானம்⁶ தரும்.

அ. முத்தையன்,

செயலாளர், சற்சங்கம்,
கண்டாச்சிபுரம்.

¹—⁵: ஐம்புல இன்பம்.

⁶: பேரின்பம்.